ௐ

குமரன் துணை.

விவேகபாநு.

[redacted]ந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.—திருவள்.

தொகுதி 6. } 1907ஆ ஜூலை, ஆகஸ்டு { பகுதி 7, 8.

விஷயங்கள்.

சகாய நிதிகள்—பத்திராதிபர்.

சிங்கமும், புலியும், பிரயாணியும் நிலைமை } ம. கோபாலகிருஷ்ணையர் அவர்கள்.

சுதேசாபிமானம்—மு. ரா. க. அவர்கள்.

வியவசாய இந்தியாவில் கடுந்தீர்வை—சுதேசமித்திரன்.

சிந்தாமணி சரித்திரம்—பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர் அவர்கள்.

தமிழ் முதுமொழியின் கிளர்ச்சியும் வளர்ச்சியும் } ம. கோபாலகிருஷ்ணையர் அவர்கள்.

சமாசாரக்கொத்து—பத்திராதிபர்.

சொந்தக்காரர்—மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்.

பத்திராதிபர் } எஸ். சாமிநாதையர். மு. ரா. கந்தசாமிக்கவிராயர்

மதுரை விவேகபாநு அச்சுக்கூடத்தில் பதிப்பிக்கப்பெற்றது

வருஷ சந்தா ரூபா 2] [பத்திரிகை 1-க்கு விலை அணு

சமாசாரக்கொத்து

காப்பி சாப்பிடும் கெட்டவழக்கத்தை நீக்கி நல்ல பழைய கேழ்வரகைக்கொண்டுவந்து அதை இரண்டு மூன்றுதரம் ஜலத்தில் கழுவி ஒவ்வொரு தடவையிலும் உலர்த்தி கடைசியாக மேற்படி கேழ்வரகைக் கொஞ்சம் வறுத்துப் பின்பு யந்திரத்திலிட்டு அரைத்து மாவாக்கி அதை வஸ்திரகாயம் செய்து, அந்த மாவை டப்பிக்களில் வைத்துக்கொண்டு கொதிக்கும் ஜலத்தில் இரண்டு அல்லது மூன்று டீஸ்பூன் (Tea Spoon) அளவு மாவுபோட்டுப் பக்குவப்படுத்தி, அதில் பாலும் சர்க்கரையும் சேர்த்து சாப்பிட்டுவர தேகத்திற்கு ஊக்கமும் வலியும் தேகக்குளிர்ச்சியும் உண்டாகி நிரம்ப ஆரோக்கியத்தையுண்டாக்கி வருகிறது. என்று ஒருவர் அநுபவ சித்தமாகக் கூறுகிறார்.

* * * *

மாமிச பக்ஷணி விருட்சம்:—இந்தச்செடி 10 அல்லது 12 அடி உயரம் விசாலமான அன்னாசிமரத்தைப்போல ஆஸ்திரேலியா தேசத்தில் வளருகின்றது. இந்த மரம் எட்டடி உயரமாயிருக்கும்போது குறுக்களவு ஐந்தடியிருக்கிறது. இலைகள் அகன்ற பலகைபோலிருக்கின்றன. சில இலைகள் 16 அடி நீளமும் 20 அங்குல அகலமும், அடியில் ஒன்றரையடி கனமும் உள்ளவை. இந்த இலைகள் உச்சியில் கவிந்து ஓர் குடைபோலிருக்கின்றன. விருட்சத்தின் உச்சியில் ஒன்றின்மேலொன்றாய்க் கிண்ணம்போன்றவைபிரண்டிருக்கின்றன. அவைகளில் மயக்கத்தைத் தரும்படியான தேன் நிறைந்திருக்கிறது. இதன் அருகில் பட்சியாவது மனிதனாவது மிருகமாவது போய்த் தேனைத்தொட்டவுடனே குவிந்து சாகும்படி நசுக்கிவிடுகின்றன. சற்றுநேரம் சென்றவுடன் இலைகள் மறுபடியும் யாரைக்கொல்லுவோமென வாயைத்திறந்துகொண்டிருக்கின்றனவாம்.

உ

குமரன் துணை.

விவேகபாநு.

—:o:—

ஒரு மாதாந்தத் தமிழ்ப்பத்திரிகை.

தொகுதி 6 } 1907வரு ஜூலை, ஆகஸ்டு. { பகுதி 7. 8.

சகாய நிதிகள்.

—:o:—

பொதுஜன சகாய பண்டுகள் என்றும் கல்யாணசகாய பண்டுகளென்றும் மரணபண்டுகளென்றும் அநேகம் நிதிகள் நம்நாட்டில் சமீபகாலத்தில் ஏற்பட்டு வேலை செய்துவந்த விஷயத்தை நண்பர்கள் அறிவார்கள். அவ்வாறான பொதுவான சகாய நிதிகள் தேசத்துக்கு இன்றியமையாதன என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை ஆனால் அவைகள் எவ்வாறு வேலைசெய்து வருகின்றன என்பதை ஆராய்வோம். அந்நிதிகள் சென்ற மூன்று வருஷகாலமாய்க் கிராமங்கள் தவறாமல் ஏற்பட்டு வேலைசெய்து வந்தன. அவைகளில் அநேகம் தக்கவர்களால் நடத்தப்படாமையால் விருத்தியாகாமல் சீர்குலைந்துவிட்டன. கிராமத்தாரோ நகரத்தாரோ தக்க நாணயமுள்ளவர்களாக ஒன்றுகூடித் தக்கஏற்பாட்டின்மேல் சுயநயம் பாராட்டாமல் பரோபகாரத்துக் கென்று ஏற்பாடு செய்திருக்கும் பக்ஷத்தில் அவை சீர்குலையக் காரணமில்லை. அவ்வாறின்றிச சுயநயம் பாராட்டுந் தன்மையுடையவர்கள் ஏற்பட்டுப் பரோபகாரத்தின் பொருட்டு உழைப்பவர்களைப் போல் நடித்துப் பலரைத் தூண்டித் தாம் ஏற்படுத்திய நிதியில் சேரும்படி செய்து விடுகிறார்களே

ஒழிய அவ்வித நிதிகள் நீடித்தகாலம் நடக்கவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்கிறதில்லை. சிலர் நல்லெண்ணத்துடன் ஒ[illegible]ங்களில் தலை யிட்டாலும் பொறாமைபிடித்த சிலர் இல்லா[illegible]பாஸ்லாததும் சொல்லி அந்நன்முயற்சியைக் குலைக்க வழிதேடுவதும் அநேக இடங்களில் உண்டு. முதலில் ஏற்பாடு பண்ணின சிலரது நன் முயற்சியை விருத்திபண்ணித் தாமும் கூடச்சேர்ந்து ஒத்தாசைக்க வேண்டியிருக்க அவ்வாறு செய்யாமல் தங்களுக்கே சகல சுதந்திரங் களும் வேண்டுமென்று வாதாடிக் காரியத்தை முன்னுக்கு வர வொட்டாமல் தடுப்போர் சிலர். வேறு சிலர் வசூலான பணத்தை அந்த இடத்தில் போடக்கூடாது இந்த இடத்தில்தான் வட்டிக்குப போடவேண்டுமென்று பிடிவாதஞ்செய்து மற்றவர்களுக்கு அவ நம்பிக்கை உண்டாகும்படி செய்வது வழக்கம். இவ்வாறாகப் பல விதத்திலும் மேற்கூறிய நன்முயற்சிகளிற்பல ஒருவருஷ காலத் திற்குள் நிற்கத் தலைப்பட்டன. நம்மவர்க்குள் ஒருவரை ஒருவர்நம்பி வேலை செய்து க்ஷேமம் அடைந்த காலமெல்லாம் போயிற்று. நாக ரிகம் நாகரிகம் என்று சொல்லிக்கொள்கிறோமே யொழிய வர வர சத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் ஜனங்களுக்குள் சிரத்தையில்லாமற் போகின்றது. எவனைக் கொலை செய்தாகிலும் பணம் சமபாதிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அதிகரித்து விட்டது. எப்பொழுது இந்தப் பேய்பிடித்ததோ அஃது ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. நீதிநூல்க ளெல்லாம் நீற்றுப்பாழாய்ப் போனதாக எண்ணும். தயை தாக்ஷண் யம் என்பவையெல்லாம் அடியோடே தொலையச் செய்யும். தங்க ளைப்போல் தீவினைகளிற் சென்று அதிக பொருள் தேடாமல் நியாய வழியில் சொற்பம் சம்பாதிப்பவர்களையும் அவர்கள் ஏளனம் செய் வார்கள். முற்காலத்தைப்போல ஜனங்களுக்குள் திருப்தியென்பது கிடையாது. வர வர சாமான்ய வாழ்க்கையை வெறுத்துச் சொகு சான வாழ்க்கையை எவரும் தேடத் தலைப்பட்டனர். புலியைப் பார்த்து நரியும் சூடுபோட்டுக்கொண்டது போல் பணக்காரர்களைப் பார்த்து ஏழைகளும் நடக்க ஆரம்பித்து விட்டனர்.

ஏழை அவ்வாறு செய்யாவிடின் பணக்காரரது பழிப்புக்குள் ளாகின்றார்கள். முப்பது நாற்பது வருஷங்களுக்குமுன் இருந்த

நம் நடையுடை பாவனைக்கும் தற்கால நடையுடை பாவனைக்கும் அஜகஜாந்தரம். சாமான்களும விலைகுறைந்து விற்கின்றன. நாமும் நம் செலவுகளை அதிகரித்துக்கொண்டோம். அதற்காக நமக்கு வேண்டிய பொருள்களை எப்படியாவது தேட முயல்கிறோம். முற்காலத்தில் நம் நாட்டுச்சரக்குகள் அதிகம் நம் நாட்டைவிட்டு வெளியேறுவதில்லை. அயல்நாட்டுச் சரக்குகளை நாம்அதிகம் நாடிச்செல்வதுமில்லை. தற்காலத்திலோ இரண்டும் அதிகரித்துவிட்டன. அதிகசெலவுக்கு அதிக வரவுமவேண்டியிருப்பதால் தர்மவழியைவிட்டு விலகியும் நாம் பணம்தேட ஆரம்பிக்கின்றோம். தர்மத்தைக் கைவிடவே சததியக்குறைவு, நம்பிக்கைக்குறைவு, அந்நியோந்நியக்குறைவு எல்லாம் ஒன்றுசேர்கின்றன. நமபிக்கைக்குறைவால்தான் மேற்கூறிய நிதிகள் சரிவர வேலை செய்வதில்லை. அநேகம் நிதிகள் மோசக் கருத்துள்ளவையாகவே இருந்து வருகின்றன என்றும் அவைகள் தக்கபடி ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படாவிட்டால் தேசத்துக்கு மோசம் வருமென்றும் நம் ரிஜிஸ்டிரார் ஜெனரல் அபிப்பிராயப்பட்டுச் சுற்று உத்தரவுகள் அதுவிஷயமாய் அனுப்பினபடியால் பலநிதிகள் நின்றுவிட்டன. புதுவெள்ளம வந்து பழைய வெள்ளத்தையும் அடித்துக்கொண்டுபோயிற்றும் என்ற வண்ணம் பழைய வழக்கப்படி போட்டுவரப்பட்ட போகச்சீட்டு முதலிய சீட்டுக்களும் நிற்கத்தலைப்பட்டு வருகின்றன. சட்டங்கள் அடிக்கடி மாறிவருவதும் இதற்கு முக்கியகாரணமாகக் கூறலாம். சீட்டுவிஷயமாய் ஸ்திரமான சட்டம் ஏற்பட்டு ஜனங்களுக்கு அநுகூலமாக இருக்குமானால் எத்துணையோ க்ஷேமம் உண்டு. ஆனால் நம் காருண்ய கவர்ன்மெண்டார் இதுவிஷயத்தில் இப்பொழுது தான் விழித்துக்கொண்டு கோஆப்பரேடிவ் சங்கங்கள் ஸ்தாபிக்க இடங்கொடுத்து வருகிறார்கள். அவைகளுக்கு அவர்களே திரவியசகாயமும் செய்துவருகிறார்கள். நம் நாட்டில் விவசாயிகளுக்கு மேற்கூறிய சங்கங்கள் மிகுதியாகப் பயன்படும் என்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை. அமெரிக்கா நாட்டிலும், இங்கிலாந்து ஜர்மனி முதலிய ஐரோப்பிய நாட்டிலும் இம்மாதிரியான சங்கங்கள், பல விஷயங்களுக்கும் ஏற்பட்டு வெகு உபகாரமாயிருந்து வருகின்றன. அம்மாதிரியாகவே நம் நாட்டிலும் ஏற்படும்பக்ஷ

த்தில் ஜனங்களுக்குச் சௌகரியமுண்டு. தற்காலம் ஜனங்கள் நாட்டுக்கோட்டையாரின் வசத்திலும் மார்வாடிகளின் வசத்திலும் அகப்பட்டுக்கொண்டு அதிகவட்டி கொடுத்து அநியாயமாகக் கெட்டுப்போகிறார்கள். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் முற்காலத்தில் குடித்தனக்காரர்களுக்குள் பணம் வழங்கும். அதைச் சௌகரியம்போல் தங்களுக்குள்ளேயே குடித்தனக்காரர்கள் மாறுதல் செய்துகொள்வார்கள். இப்பொழுது அவ்வித வழக்கம் நின்றுபோய் பணக்காரர்கள் ஏழைகள் முதலிய அனைவரும் நாட்டுக்கோட்டையாருடைய கடைக்கே சென்று சீக்கிரம் கெட்டுப்போகின்றார்கள்.

மேற்கூறிய வண்ணம் விவசாய பாங்கிகளும் கோ ஆபரேடிவ் சங்கங்களும் கிராமங்களில் ஏற்படும் பக்ஷத்தில் குடித்தனக்காரர்கள் சொற்ப வட்டிக்கு வேண்டிய அளவு பணம் வாங்கிக்கொண்டு சிறுகச்சிறுகக் கொடுத்துத் தீர்த்துவிடலாம். குடியானவர்களுக்கு இவ்வித சௌகரியங்கள் ஏற்படும்வரை கஷ்டந்தான். இந்தியக் குடியானவன் வட்டிவாசி கொடுத்தே கெட்டுப்போகிறான். தீர்வை ஜாஸ்தியும் அவன் கழுத்தை முறிக்கின்றது. அதற்கும் கன்றுகாலிகளுக்கும் தசுகூலிக்கும் வாங்கவேண்டிவந்தால் என்ன செய்வான். நிலத்தைப் பண்படுத்தவும் அதன் நீர்ப்பாய்ச்சலுக்குக் கிணறுகள் வெட்டவும் சர்க்காரில் திரவிய சகாயம் செய்துவருகிறது குடிகளுக்குப் பெருத்த சௌகரியமே. ஆனால் அப்படிப்பட்ட சகாயம் பெறுவதற்குள் அவன் படும் கஷ்டத்துக்கு அளவில்லை. அவன் கேட்கிற தொகையில் அவன் கைக்கு வந்துசேர்வது ஒரு சிறிது பாகமே. ஆகையால் இவ்விஷயங்களிலும் அதிக சௌகரியங்கள் ஏற்படவேண்டும். ஒவ்வொரு கிராமத்தாரும் பஞ்சாயத்து ஏற்படுத்தி கோ. ஆபரேடிவ் கிரெடிட் சங்க விதிகளை அனுசரித்து ஒரு சங்கம் ஸ்தாபித்துத் தாங்களும் தங்கள் பணத்தை முதலாகவைத்து சர்க்காரிடத்திலிருந்தும் சகாயம் பெற்றுச் செட்டுங்கட்டுமாக வாழ்வார்களானால் கிராமங்களுக்கு க்ஷேமம் உண்டாகும். கிராமங்கள் க்ஷேமமடைந்தால் மட்டுமே தேசத்துக்கு க்ஷேமமுண்டு. அவ்வாறில்லாமற்போனால் நம்குடியானவர்கள் அடியோடே கெட்டுப்போவார்கள். தேச க்ஷேமத்தைக் கருதியவர்கள் இதுவிஷயத்தில் தக்க

முயற்சி செய்து ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் விவசாயத்துக் கென்றும் கைத்தொழில் அபிவிருத்திக் கென்றும் வெவ்வேறு சங்கங்கள் ஏற்படுத்தி ஜனானுகூலத்தை நாடுவார்களாக. சுதேசிய அபிவிருத்திநாடும் நண்பர்கள் இதுவிஷயத்தில் கண்ணுங் கருத்துமாயிருந்து கிராம க்ஷேமத்தையும் நாட்டின் நன்மையையும் நாடுவார்களாக. இதுவிஷயத்தில் பொதுவாக ஒன்றுகூடி உழைத்துவந்தாலொழிய தேசம் பின்னும் பெருங் கேட்டை அடைய இடமாகும். ஒவ்வொரு தாலுகாவிலுமுள்ளபிரபுக்கள் இதுவிஷயமாய்க் கிராமத்தின் பெரியமனுஷர்களைக்கண்டு பேசி இதனால் உண்டாகும் நன்மைகளை விளக்கிக் காட்டி தக்க ஏற்பாடுகள்செய்ய முயலல்வேண்டும். பரோபகாரத்தையே கவனிக்கும் வண்ணம சில தக்க கனவான்கள் ஏற்பட்டால் நலமாயிருக்கும. இவ்வாறு செய்தவர்களுக்கே கௌரவமும் புண்ணியமும் ஏற்படும்.

அவ்வாறு செய்யாமல் பலர் அதிகாரிகளுடைய தயவைச் சம்பாதிப்பதற்குப் பெரும் பொருள் செலவிட்டு ஒரு காசுக்கும் பிரயோஜனமில்லாத கௌரவப்பட்டங்களை அடைய வகை தேடுகிறார்கள் உண்மையான கௌரவம் இன்னதென்பதைச் சிறிது சீர்தூக்கிப பார்ப்பார்களானால் நன்கு தெரியவரும். ஆகையால் சுயநய நிதிகளை வேரோடே தொலைத்துப் பொதுஜன க்ஷேம நிதிகளைத் தக்க ஏற்பாடுகள் செய்து நாடெங்கும் நாட்டி நன்மையடைவார்களாக. அப்பொழுதே ஏழைகளாகிய அநேகர் க்ஷேமமடைய வழியுண்டு.

பத்திராதிபர்.

*சிங்கமும் புலியும் பிரயாணியும்.

ஆகா ரத்திற் காக அலைந்திடும்
வரிபபுலி ஒன்று, தான் வழியினிற் கண்ட
பாட்டை சாரிமேற் பாய்ந்து வீழ்ந்தியது.
குபபுற் றவனைஓர் கோளரி கண்டு
பேராசை என்னும் பேய்பிடித் துள்ள
கொடும்புலி யின்மேற் குபீர் எனப் பாய்ந்தது.
ஏகமாய் இரண்டும் எழுபபிய முழக்கால்
எங்கும் காடெலாம் எதிர் ஒலி ஒலித்தன.
உகிரும் பல்லும் உதிரம் உகுத்தன
முடிவில், அரியின் மூவா வலிக்குத்
தோற்றுச் செத்தது முத்தியார் எதிரி.
செறிமயிர்ச் சடையுடை இறையை அம்மனிதன்
மண்டியிட் டுயிர்தர மன்றாடினன். அதைத்
தரும வீரச் சிங்கமும தந்தது.
இருவரும் பின்னர் இதன்குகை சென்றதும்
அரிமா தன்னுடை அதிதியை நோக்கிப்
பின்வரும விதமாய் பேசலுற்றதுவே:—
"நிகரில்என் வலியினை நிராகரித் துரைக்கும்
வீரத் தனமுள விலங்கெதே உளது?
நேரிற் கண்டனை நிகழ்ந்த போரினை நீ
ஆதலின், என்னுடை ஆற்றலும் உரிமையும்
ஓதநீ ஆகுவை ஒருதனிச் சான்று
தமதுழை நின்றும் தாம்தரத் துண்டே
அழிபசி வருதலும் என் அடிமைகள் தொலையில்
தடுமா றித்திரிந் தலைந்திடும். தனியா

* [இது ஜான்கே என்னும் ஆங்கிலகவி இயற்றிய "நீட்டுக் கதைக" ளுள் முதலாவதாகிய "The Lion, the tiger & the Traveller" என்பதன் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு]

இக்கா னகத்தில் இருக்கா சாள்வேன்.
எல்லைக் கடங்கா இவ்வனம் எனதே.
கரடிகள் ஓநாய் கள்முதலான
விலங்கினம யாவும்தம் விஞ்சிய குருதியால்
அரசுஎழை செந்நிறம் ஆக்கினுங் குள்ளன.
இருபுறம தன்னிலும் இருக்கும் இபபிணங்களும்
நிலமெலாம் வெளியும்அந் நீள்எலும் பனைத்தும்என்
முந்திய செய்கையும் வீரமும் மொழியுமே
இத்தா டைக்கண் எத்துணை வீழ்ந்தன !"
என்றிவை புகலலும் இயம்புவன் மனிதன்:—" யான்
கண்டநின் னுடைவலி காட்டுந் தனமுள
விலங்கினம் வெருட்டும் மெய்மையே ஆயினும்
நின்போல் தைரிய நிருபன்இன் னதுபோல்
பொய்க்காட் சியினிற் புகழ்ச்சி கொள்வானோ?
கள்வர் தாம் அயலார் உரிமையைக் கவர்வர்
அன்பிற் குரியன் ஆகக் கடவை.
நீதி வரம்பினுட் படுக நின்வலி.
அதிகா ரப்பிரியர் ஆகிய வீரர்தாம்
பாழ்படுத் தியபல நிலங்களைப் பற்றியும்
மடிய வீழ்த்திய மன்னுயிர்த் தொகுதியைப்
பற்றியும் பெருமை பாராட்டுவதெலாம்
ஈனப் புகழ்ச்சியேஆகும். ஏனெனிலோ
கொள்ளைக் காரரும் கொலைபுரி வதனல்,
ஆற்றல் எய்துவர். அறிவுடை அரசரோ
அன்பருள் மனங்கொண் டாளுகை புரிவர்.
என்பாற் காட்டிய இனியநற் கருணையே
அரசர்க் குரிய அறநெறி யாகும்
எல்லாம் வல்ல இறைவனே போன்று
துன்புறு வோர்க்குத் துணைநின் றுதலவே
எவரினும் இறைநினக் கிவ்வலிதந்த" தென்
றிவ்விதம் உரைப்ப இயம்பும் விலங்கிறை:—

" தெரித்தஇச் சங்கதி தெளிவாய் உள்ளது.
போலிப் பெருமையாற் பொய்நெறி புக்கதென்
இளமைப் பருவம். ஏனெனில், அடிமைத்
தனமுள என்பரி சனத்தொகை யாகிய
மாமிசம் புசிக்கும் மாக்கள்என் ஆட்சியில்
இசசக ராகவே இருக்கின் றார்களால்
நீமிக நன்றாய் நியாமுத் தரித்தனை
ஆயினும் நண்ப நீயான் மனைக்கண்
எனதே யாயினும் சென்றிருந் தனையோ?
ஏனெனில் என்னுடை இச்சகக் கள்வர்கள்
மனுக்குலம் புரக்கும் மன்னிய வீரரும்
என்போல் ஆள்வர்என் றிசைந்தனர் " எனவே.

---

*தீமை.

—:0:—

மலையினுச் சியின்மீ துற்றமாப் பெரும்உருளைக் கல்லை
உலைவுற ஆரம்பத்தில் உந்தினர் சேயுற தள்ளும்
நிலைவழி அரக்கன்றானும் நேர்ந்திடை நிறுத்தொணாதிச
சிலையினைப் போன்றதே தான்தீமையும் என்பர் மேலோர்.

ம. கோபாலகிருஷ்ணையர்
அக்கிராசனாதிபதி மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கம், மதுரை.

---

* இது போப் என்னும் ஆங்கிலகவிசெய்த " Evil like a rolling stone &c. "வின் மொழிபெயர்ப்பு.

சுதேசாபிமானம்.

சுதேசாபிமானம் இப்படிப்பட்டதென்று முன்னொரு முறை நம் பாறுவாயிலாகவே இவ்வுலகெங்கும் புகழொளி பரப்பிவிளங்கும் வ. உ. சிதம்பரம்பிள்ளையவர்கள் விரித்துக்கூறியிருப்பது நேயர்கள் யாவருமறிவர்.

தற்காலத்தில் நமது ஆசியாகண்ட முழுதும் சுதேசாபிமானப் பெருவெள்ளம புரண்டு வருகின்றது. சிறுவர்முதற் பெரியவர்வரை பெரும்பாலார் சுதேசாபிமானிகளே யாவர். இதற்குக் காரணம நமது சகோதரர்களடையுங் கஷ்டநிஷ்ரேங்களையெல்லாம் நாம் அறிந்துகொண்டிருப்பதேயாகும். இச் சுதேசாபிமானமானது ஒருவருள்ளத்து வேரூன்றி விடுமாயின் அஃது அவர் உயிரையும் பிறர்க்குத் தத்தஞ்செய்யும்படி தீரத்துவந் தந்து வெற்றிகொடுப்பதேயாகும, பரோபகாரத்தின்பொருட்டே தம் உயிரைத் திரணமாக மதித்துப் புகழ்பூண்ட ததீசிமுனிவர், சிபிச்சக்கிரவர்த்தி, குமணன் முதலான எண்ணிறந்த பெருமக்களையீன்று களித்துவாழ்ந்த நம் பாரதமாதாவுக்கு இன்றும் அத்தகைய புத்திரசிகாமணிகளில்லாமல் போகவில்லை. இவ்வுண்மையையறிய மகிழாதாரும் உண்டோ? என்னே? ஆத்மத்தியாகியென்று உலகமெல்லாம் போற்றும் ஸ்வாமி விவேகானந்தாவின் சகோதரரும் யுகாந்தரப்பத்திராதிபரும் ஆகிய பூபேந்திரநாதத் என்னும் உண்மைத் தேசாபிமானியானவர் தமது பத்திரிகையில் தேசநன்மையின் பொருட்டுப் பலவிஷயங்களை யெழுதிவெளியிட்டதால் அவற்றில் துரைத்தனத்தாரைக் குற்றங்கூறியிருப்பதாகக்கொண்டு அவரை அரஸ்டுசெய்து விசாரணை நடப்பது நண்பர்கட்குத் தெரியுமே. இந்த விசாரணையில் எமது தேசாபிமானச் சம்மேருகிய பூபேந்திரநாதத் கொடுத்த வாக்குமூலத்தைப் படித்தபொழுது யாமும் எம்முடனிருந்த சில தேசாபிமான சீலரும் அடைந்த பெருமகிழ்ச்சியை நம்பாறு நேயர்கள் பலரும் அடைந்து கொள்ளவேண்டியே சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையிலிருந்தபடி இங்கே விளக்குவாம்.

சுதேசாபிமானச் சிங்கம்.

ஸ்வாமி விவேகாநந்தரின் சகோதரரும் "யுகாந்திர" பத்திரிகையின் அதிபருமாகிய பாபு பூபேந்திரநாதத் மீது கொண்டுவரப்பட்டராஜநிந்தனைக்கேஸ் மிஸ்டர் கிங்ஸ்போர்ட்முன் விசாரணை செய்யப்

பட்டது. அப்பொழுது அவர் கொடுத்த வாக்குமூலமாவது:—"யுகாந்திரப்பத்திரிகையில் காணப்படுவையெல்லாம் நான் எழுதியனவேயாகும். நான் ஒன்றையும் ஒளிக்கவில்லை. நான் என் தாய்நாட்டின் க்ஷேமத்தின் பொருட்டு செய்யவேண்டிய கடமைகளைத் தான் செய்தேனென்று எண்ணுகின்றேன். பிரிட்டிஷ் சட்டப்படி குற்றமா குற்றமில்லையாவென்பதை நான் கவனிக்கவில்லை. என் கடமையென்று தோன்றியதை நான் செய்தேன். கோர்ட்டார் அபிப்பிராயப்படி நான் குற்றவாளியாயிருந்தால் இருக்கட்டும். இதற்காக வீணில் பிராஸிக்கியூஷன் தரப்பு வக்கில்களுக்கும் சாக்ஷிகளுக்கும் சிரமம் கொடுத்து என் குற்றத்தை ருஜுசெய்யவேண்டியது அநாவசியம். வருவதை அநுபவிக்கத் தயாராயிருக்கின்றேன். இதற்கு மேல் நான் விரித்துப் பேசவேண்டியதொன்றுமில்லை. விசாரணையை இம்மட்டோடு நிறுத்திக்கொள்ளலாம்" என்று சொன்னாராம். இதைப்பற்றி நாமும் விரித்துக் கூறவேண்டிய ஆவசியமில்லையென்றெண்ணுகிறோம். தேசாபிமானச் சிம்ம ஏறாகிய ஸ்வாமி விவேகாநந்தரின் தம்பி இவர்தானென்பதற்கு ஆக்ஷேபனையென்ன ? ஆண்மையும் அஞ்சாமையும் எல்லாருக்கும் வருமா ?

நேயர்களே : பார்த்தீர்களா இவரல்லவோ தேசாபிமானி. இவரல்லவோ வீரசிகாமணி பாரதமாதாவின் ஆண்குமார் இவரன்றோ? என்ன தீரத்துவம்! என்ன தேசாபிமானம்!! இவரையொத்த சில சில சிங்கக்குட்டிகள் நம் நாட்டில் தோன்றுமாயின் நமக்குப் பயமேது. குறையேது.

மித்திரனைப் படித்தபோது எமது ஞாபகத்தில் வந்ததொன்றை யிங்குக் கூறுவோம். ஸ்ரீராமபிரான் வனஞ்சென்றபோது அவரையழைத்துவரும்பொருட்டுபரதசத்துருக்கர் தவவேடந்தாங்கிஅழுதகண்ணும் தொழுதகையுமாகக் கங்கைக்கரையடையக்கண்ட குகன் வியப்பெய்தி

"நம்பியுமென் னாயகனை யொக்கின்ற னயல்நின்றான்
தம்பியையு மொக்கிறான் தவவேடந் தலைநின்றான்
துன்பமொரு முடிவில்லை திசைநோக்கித் தொழுகின்றான்
எம்பெருமான் பின்பிறந்தார் இழைப்பரோ பிழைப்பென்றான்."

எனக்கூறிய இக்கவியின் இறுதியடி யிவ்விடத்து முற்றும் பொருந்துமென்பதே. வந்தேமாதரம். பு. ரா. க.

வியவசாய இந்தியாவில் கடுந்தீர்வை.

(பார்லிமெண்டு மெம்பர் C. J. ஓடானல் எழுதியது.

ராஜ நிந்தனை என்னும் கூச்சல் நினைத்தபடி செய்ய வேண்டிய வேலையை செய்துவிட்டது. யோசனை யில்லாதவர்களுடைய குதூகலிப்பின் மத்தியில், மிஸ்டர் மார்லி பஞ்சாபின் கலக்க நிலையைக் குறித்துச சுயாதீனமான விசாரணை செய்ய மறுத்துவிட்டார்.

அதிருப்தி ராஜத் துரோகமல்ல.

கடுமையான ஒழுங்கீனங்களும், மூர்க்காவேசமான பிரசங்க வியாசங்களும் இருந்த துண்டாயினும் உண்மையில் ராஜ நிந்தனையாவது, சக்கிரவர்த்தியின் இராஜாங்கத்தைப் பரிகரிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கமாவது கிடையாது. இதற்கு மாருக, இராஜனிடத்தில் அந்தரங்க பூர்த்தியான விசுவாசம் சமீபத்தில் வேல்ஸ் இளவரசர் சுற்றுப்பிரயாணம் சென்றபொழுது காட்டியபடி நிறைந்திருக்கிறது. சென்ற சில வருஷங்களுக்குள்ளாக அதிக அதிருப்தி மேலாடி யிருக்கிறதாயினும், அது இராஜாங்கத்தின் பேரிலில்லாமல் கர்ஸன் பிரபு செய்த செய்கைகளன்றி முக்கியமாக நாளுக்குநாள் விருத்தியாயிருப்பது நிலவரியின் பேரில்தான். சென்ற வருஷத்தில் ஏற்கனவே இருந்த அதிருப்தியோடு வங்காளத்திலும், பஞ்சாபிலும் "முடிந்த காரியம்" என்னும் பாதகமான செய்கையால் அதிக அதிருப்திக்கு இடமாயிற்று, ஒவ்வோர் அப்பீலும் தள்ளப்பட்டுப் பழங் கடிதாசிக் கூடைக்கு அடைவாயிற்று. இந்த வழக்கம் ஒரு நாகரிகம் பொருந்திய இராஜாங்கத்துக்கு உரித்தானதன்று. இது நேரே அகாரணமான மறுப்பாகையால், சாதாரணமாக ஜனங்களை எவ்வளவு ஏக்கத்திற்கு ஆளாக்குமோ அவ்வளவிற்கு ஆளாக்கிவிடுகிறது. ஆனால் முடிவில் மிண்டோ பிரபு பஞ்சாப் குடியேற்றச் சட்டத்திற்குத் தன் அனுமதியை மறுத்தது சரியான துறையிலிறங்கிய தாகும். 22-ந் தேதியில் எழுதிய டைம்ஸின் ஸ்பெஷல் நிருபர் மாகாணத்திலுள்ள சின்ன பெரிய உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லோரும் இந்தச் சட்டத்தின் அநியாயத்தைப்பற்றிக் கதறுகிறார்கள். அப்படியிருந்தும் இந்த மசோதாவானது ஸர் டென்ஸில் இபெட்ஸனாலும், அவரது கவுன்சிலர்களாலும் டைம்ஸ் நிருபர் உண்மையில் தெரிவிக்கிறபடி எல்லா இந்திய மெம்பர்களாலும் ஆக்ஷேபிக்கப்பட்டும், சட்ட சபையில் வாது செய்யப்பட்டது.

இந்தியா சம்பந்தமான பெரிய கேள்வி.

ஆர்டரை நிலை நிறுத்துவதற்காக இந்தியா கவர்ன்மெண்டார் செய்த ஏற்பாடுகள் மிக்க சரியே. இராஜாங்கத்துக்கு சொந்தமான எல்லா சைனியங்களைக்கொண்டும் சமாதானம் நிலைக்கும்படி செய்யவேண்டும். பெயரோ முதல் லாகூர் வரையும், கல்கத்தா முதல் லண்டன் வரையும் ஒவ்வொரு பட்டணத்திலும் ஐரோப்பாவிலுள்ள பட்டணங்களைவிட பலமற்ற பூட்டுகளைவிட தட்டிகளால் மூடப்பட்ட கடைகளும் அதிக சுலபமாகத் திருடக் கூடியபடியால் அதிக காலாடிகள் கூடியிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள பெரிய டவுன்களில் ஒன்றாகிய பாட்னாவில் நான் சீவ் மாஜிஸ்டிரேட்டாக இருந்தபொழுது பக்கத்துக் கண்டோன்மெண்டில் ஒரு காலாட்படை இருக்கிறது எவ்வளவு அநுகூலமென்பதை அறிவேன். பிரிட்டிஷ் அதிகாரத்தை நீக்கிய சிலநிமிஷங்களுக்குள்ளாகக்கலகம்இந்தியாவைச் சுற்றிக்கொள்ளு மென்பதில் தடையில்லை. கீழ் வங்காளத்தில் இந்துக்களைக் கொடுமையாக வாதனைப்படுத்தும் மகமதியர்களைப் பாருங்கள். இராஜ நிந்தனைக் குற்றவாளிக ளென்று கருதப்படும் எல்லாப் படித்த மனிதரும் இதை அறிவார்களானாலும் செல்வமும், சுகமும் ஒவ்வொரு பட்டணத்திலும் துறைமுகத்திலும் கூத்தாட ஸ்காட்லாந்திலும், ஐயர்லாந்திலும் ஏழை ஜனங்கள் கஷ்டப்பட்டபடிக் கெட்ட நிலவரிச சட்டங்களால் உள்நாட்டிலுள்ள 250 கோடி இந்திய ஜனங்கள் வறுமையையும், பஞ்சத்தையும் அடைகிறார்களென்பதும் தெரியும். படித்த இந்தியர்கள் இந்திய இராஜாங்கத்தில் வேறொன்றி யிருக்கும் கெடுதலானது நிலத்தின் பேரில் தீர்வை யென்று ஏழை நிலசுவான்தாரர்களிடமிருந்து வசூல் செய்வதென்கிறார்கள். இதனுண்மை சுயேச்சையான விசாரணையின்றித் தெரியாது. இது தான் இந்தியாவின் பெரிய கேள்வி. இதற்கு அநுசரணையாக வுண்டாகியது பஞ்சம், பிளேக், ராஜ நிந்தனை, அடிபிடி சண்டை. இந்தியக் குடியானவன் குடியேற்றத்தால் மீற முடியாது. இந்தியாவின் க்ஷேமத்தை யுண்ணும் புண்ணாகி, ஜனங்களின் ராஜ விசுவாசத்தை வதைப்பதும் இந்த நிலவரி தான்.

பஞ்சாபு மாகாணம்.

பதினைந்து வருஷங்களுக்கு முன் பஞ்சாப் பினான்ஷியல் சமிஷனராகிய மிஸ்டர் தார்பரன் வீட்டுக்கு வீடு விசாரித்ததின் பலனாக, குடியானவர்களில் அநேகர் காப்பாற்ற முடியாதபடி அவ்வளவு துர்ப்பாக்கிய தெசையை யடைந்துவிட்டார்க ளென்றார். அதற்கு முக்கிய காரணம் நிலவரியைக் கொடுக்க லேவாதேவி செய்பவர்களிடமிருந்து கடன் வாங்குவதே

சென்ற பத்து வருஷங்களுக்குள் பஞ்சாபில் இரண்டு பஞ்சங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன, சென்ற ஐந்து வருஷங்களில் சாப்பாட்டுக்கு இல்லாத பல திீன ஏழைகளைக் கொண்டு போகிறது பிளேக் வியாதி. பஞ்சாபில் இவ்வருஷம் பிளேக்கில் ஒருவாரத்திற்குள் 52000 பேர் மரணம். இப்பேர்ப்பட்ட அவதிகளோடு ரிமிஷனுக்கு பதிலாக 1891-ல் இருந்த 15,00,000 பவுனிலிருந்து 1906-ல் 19,25,000 பவுனுக்கு, அதாவது நூற்றுக்கு முப்பது வீதம் கிஸ்தி ஜாஸ்தியாக விருக்கிறது. இப்பேர்ப்பட்ட சமாசாரங்கள் விசாரணைக்கு வரவேண்டியது முக்கியம். பல வருஷங்களாகப் பஞ்சாப் ஜனங்கள் வேண்டிக் கொண்டும் பிரயோசனப்படவில்லை. அவர்கள் இப்பொழுது இரக்கத்திற்கும், நியாயத்திற்கும், இங்கிலாந்தி லுள்ளவர்களை எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

பம்பாயில் சுயேச்சையான விசாரணை.

இந்தியாவிலுள்ள விவசாயிகளின் நிலைமையைப்பற்றி ஆங்கிலேயர்களைக் கவனிக்கும்படி சொல்லி இருபத்தைந்து வருஷத்திற்கு மேலிருக்கலாம். அக்காலத்தில் நிலவரி 15,500,000 பவுனாக விருந்தது. இப்பொழுது ஏறக்குறைய 19,500,000 பவுன். அதாவது ஏறக்குறைய நூற்றுக்கு இருபத்தாறு வீதம் உயர்த்தி. அப்பொழுது "ஓர் இந்திய மாகாண அழிவு" (Ruin of an Indian Province) எனப்பெயரிட்டு ஒரு புத்தகம் எழுதி வெளியிட்டேன். அதன்பேரில் 1880-ம் வருஷத்தில் காமன் சபையில் பெரிய விவாதம் நடந்தது. பார்லிமெண்டும், மற்றும் அநேகரும் அதைப்பற்றி கவனிக்க முன் வந்தார்கள். பம்பாய், மதிராஸ் பஞ்சமாகிய 1877-78 பெரிய பஞ்சமும், அதிலுண்டாகிய 5 கோடி ஜன மரணமும், அதிலிருந்து உண்டாகிய பம்பாய் அடிபடிகளையும் இன்னும் ஒருவரும் மறந்திருக்கமாட்டார்கள். இந்தக் கலவரைகள் நடந்த காலத்தில் கன்ஸர்வேட்டிவ் (பழைய கக்ஷி) இராஜாங்கம் ஆட்சியிலிருந்தும் விசாரணைபுரிய மறுக்கவில்லை.

இப்பொழுதைப்போல அப்பொழுது உள்ளூர் உத்தியோகஸ்தர்கள் பெருங்காற்று என்பதைத்தவிரப் பஞ்சத்திற்குக் காரணம் சொல்லமுடியவில்லை. அடிபிடிகளுக்குக் கிராமங்களிலுள்ள மூடஜனங்கள் காரணமெனப்பட்டது. ஒரு நியாயாதிபதி, அம்மாகாணத்திலுள்ள இரண்டு உத்தியோகஸ்தர்கள், அந்த மாகாண உத்தியோகஸ்தரிருவர் ஆக ஐவர் கூடிய கம்மிஷன் ஒன்று ஏற்பட்டது. பம்பாய் உததியோகஸ்தர்கள் அநேகத்தை யொப்புக்கொண்ட போதிலும், தங்கள் கவர்ன்மெண்டைப் பற்றி சற்று ஜாடையாயிருக்க ஏற்பட்டது. மற்ற மாகாணத்திலிருந்து

வந்த மூவரும் ஆச்சரியப்படும்படியான மேஜாரிட்டி ரிப்போர்ட்டு அனுப்பினார்கள். முப்பது வருஷத்துக்குள் நூற்றுக்கு முப்பது நிலவரித்திட்டம் உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. இந்த அறிக்கையானது அதிக பெரிதாயினும், நான் அவைகளினின்று எடுத்துக் கூறுவது பட்சபாதமாக இருக்குமாகையால் அவற்றை யொப்புக்கொள்ள வேண்டாம். ஆங்கிலத்தில் நடத்தப்படும் பத்திரிகைகளில் திறமையுள்ளதென்று கருதப்படும் இராஜாங்கப் பயோனியர் பத்திரிகையிலிருந்து எழுதுகிறேன்.

"கம்மிஷனிலுள்ள ஐவரில் மூவர் ஜுடிஷியலும் மற்ற வடமேற்கு மாகாண மெம்பர்களும் (விவசாயியின் மனத்தை உடைத்த மூசகியாம்சமாகிய) அநியாய பளுவாயிருக்கிறதைப்பற்றி மறு நிலத்திட்டத்தின்போது கவனிக்க வேண்டுமென்கிறார்கள்" என்றது. மெஜாரட்டியின் நியாய விவாத (ஆர்கியுமெண்டு மோபம்பாய் ரிவினியு ஸர்வேயின்பேரில் குற்றம் ஏற்படுத்துகிறது. சுருக்கமாய்ப் பிற்காட்டிய வாறும், தெரிந்த மாதிரியை யுத்தேசித்து, சமீபத்தில் நடந்த மறுதிட்டத்தில் உயர்த்தியது அதிக ஜாஸ்தியானது. அவை யாரைக்கட்டுப்படுத்துகிறதோ அவைகளையுத்தேசிக்க, அவை அழிக்கத்தக்கனவாகும். அவைகள் முடிவர்க உத்தேசத்தின்பேரிலும், கணிதத்தின் பேரிலும் தப்பிதமாய் ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. தீர்வையைப்பற்றி முதலில் ஏற்பட்டதை ஒவ்வொரு தாலூகாவிலும் நூற்றுக்கு 33 முதல் 66-வரை உயர்த்தியதாக ஸர்வே ரிக்கார்டுகளில் ஏற்படுகிறது. சில கிராமங்களில் அவை இருமடங்காக்கப்பட்டிருக்கின்றன. சில பேர்வழி வாரிகளில் இருமடங்குக் கதிகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஒப்புக்கொண்ட குறைவிற்கு அதிகமாக நூற்றுக்கு 38 அதாவது லோகல் உத்தியோகஸ்தர்கள் ஒப்புக்கொண்டதற்கு அதிகமாக நூற்றுக்கு எழுபத்தேழு அதிகம். ஒரு நாகரீகமுள்ள கவர்ன்மெண்டின்பேரில் இப்படிக் கெடுதலான அறிக்கை எழுதப்பட்டதில்லை.

பம்பாய்க் குடியானவன் இயற்கையில் ஏற்பட்ட சாந்தகுணத்துடன் பல வருஷங்களுக்கு பிரிட்டிஷ் அராஜரீக ஆளுகையை (Mis-Government) ஒப்புக்கொண்டு வந்தானென்று பின்னும் பயோனியர் எழுதிற்று. என் முகவுரையில் கூறியதில், பேர்போன பம்பாய் உத்தியோகஸ்தராகிய ஸர் ஜார்ஜு வின்கேட்டு அநேக நாளாக வருத்தப்பட்டு வருகிற குடியானவனது கஷ்டதிசையைப் பற்றிப் புரிதாபமாய்ச் சொன்னார். பஞ்சாபைப் பற்றியும் இதுவேயுண்மை

சென்னையில் அதிமிதமான ரிவினியூ ஜாஸ்தி.

சென்னைமாகாணத்தைத் திரும்பிப் பார்க்குமிடத்து, இரக்கமில்லாத தீர்வையால் ஜனங்களது பலத்தை நசுக்குகிறோம். அங்கே கூடப் பஞ்சத்தின்பேரில் பஞ்சம். நிலவரி எப்பொழுதும் மேலேயே போய்க்கொண்டிருப்பதுடன், இராஜாங்கத்தாரால் அநேக குடிகள் தங்கள் நிலங்களினின்றும் துரத்தப்படுகிறார்கள். இந்நூற்றாண்டு பிறந்தபின்னர் மலையாளத்தில் ஒவ்வொரு தாலூகாவில் நூற்றுக்கு 84, 85, 105 வீதம் வரி உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றது. மறுபடியும் ஒரு கான்ஸர் வேட்டிவ் பத்திரிகையிலிருந்து சொல்லுகிறேன். இந்தியாவிற்குத் தலைநகரமாகிய கல்கத்தாவில் நடைபெறும் "இங்கிலீஷ்மன்" பத்திரிகையே. 1880-ம் வருஷம் பிப்ரவரிமாதம் 17-ந் தேதி பின்வருமாறு எழுதிற்று:—"சென்ற சென்னைப் பஞ்சத்தில் அந்த கவர்ன்மெண்டார் வசூல் செய்யும் கிஸ்திக்குப் பதிலாக தென் இந்திய வியவசாயிகளைக் காப்பாற்ற என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள்? ஆனால் இந்தியா கம்பெனியிலிருந்து இராணியிடம் மாறிய பிறகு கிஸ்தி ஜாஸ்தி வசூலிக்கப்படுகிறதென்று சந்தேகிக்கலாம். அந்த வருஷங்களில் (1858-59ல்) சென்னைமாகாணத்தின் நிலத்தீர்வை $3\frac{1}{4}$ கோடிபவுன் அதற்கு ஐந்துவருஷம் முந்தி சராசரி $3\frac{1}{2}$ கோடிபவுன்; 1876-ல் பஞ்சத்துக்கு முந்திய வருஷம் $4\frac{1}{2}$ கோடியாக விருந்தது. அதாவது, இருபது வருஷத்திற்குள் ஒருகோடிபவுன் சென்னை இராஜதானி நிலத்தீர்வையில் ஜாஸ்தியாயிற்று. இந்த அதிகத் தீர்வையால்தான் இந்தப் பஞ்சம் உண்டாயிற்றென்று சொல்லுபவர் அநேகர். அதிகத்தீர்வை வசூலிப்பதால் கெட்டகாலத்தில் உழவன் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளக் கூடாதவனாயிருக்கிறான். பம்பாயில் முப்பது வருஷத்துக்குள் நூற்றுக்கு முப்பது பங்கு உயர்த்தியது பஞ்சமன்றி அடிபிடியை உண்டாக்கிற்று. சென்னையில் இருபது வருஷத்துக்குள் 33 விழுக்காடு உயர்த்தியதன்பலம் நிதரிசனம். பஞ்சாபில் பதினைந்து வருஷத்திற்குள் நூற்றுக்கு முப்பது விழுக்காடு உயர்த்தியதின் பிரயோசனம் அடிபிடியும், தீர்வை சம்பந்தப்பட்ட ராஜகிந்தனையுமாகக் கண்கூடாய்ப் பார்க்கிறோம்.

கோடிக்கணக்கான நிலத்தைவிட்டு அப்புறப்படுத்தல்.

ஒரு மாகாணத்திலுள்ள கோடி குடும்பங்களில் ஆறில் ஐந்துபங்கு அதாவது 4 கோடி ஜனங்களை (Eviction) வெட்கக்கேடான காரியத்தைப் பற்றி ஆங்கிலேயராகவும், கிறிஸ்தவர்களாகவும், தயையையுடைய மானிடராகவும் நின்றும் யோசிக்கும்படி ஒவ்வொரு பார்லிமெண்டு மெம்பரையும் விநயத்துடன் வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். 1898-ல் பம்பாய் கவுன்

கில்மெம்பரும், இந்தியன்ஸிவில் சர்விஸ் உத்தியோகஸ்தருமான ஆனரெபில் மிஸ்டர் A. ராஜர்ஸ் இந்திய உதவிக்காரியதரிசிக்கு எழுதும் பொழுது :1830 முதல் 1890 வரையில் கிஸ்திபாக்கி ரிவினியூ வசூலுக்காக ஏலம் போடப்பட்ட 8,40,713 பேர்வழிகளுக்குச் சொந்தமாயிருந்த 91,63,364 ஏக்கர் நிலத்தை அவர்களுடைய பாத்தியதை ஒழிய 9,65,091 ரூபா சொந்த சொத்தையன்றி, ஏலம் போடப்பட்டது. 19,63,364 ஏக்கரில் 11,74,148 ஏக்கர் அதாவது, சரியாகத்தீர்வை விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தென்கிற நிலத்தில் நூற்றுக்கு அறுபதுபாகம் கேட்பாரின்றி சர்க்காரால் ஏலம் எடுக்கப்பட்டது. மீதமிருந்த 7,79, 142 ஏக்கர்தான் விற்கப்பட்டது. பம்பாயிலுள்ள குடி முறைமையிலுள்ள கெடுதிகள் என்னும் எழுதப்பட்ட "பம்பாய் லாண்டு ரிவினியூ சரித்திரம்" என்னும் புஸ்தகத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கிறதாயினும். அதில்கூட இப்படி 8,50,000 பேர்வழிகள் 11 வருஷத்துக்குள் 1,00,00000 ஏக்கர் நிலத்தை விட்டதாகக் காணப்படாது. பத்து வருஷத்துக்குள் சென்னையிலுள்ள விவசாயிகளில் எட்டிலொரு பாகத்தாரது நிலம் சொத்துக்களினின்றும் விற்றுக்கொடுக்கப்பட்டது. அவர்களுடைய நிலங்களையன்றித் தட்டுமுட்டு சாமான்கள் பாத்திரம், படுக்கைகள் கட்டியிருக்கும் கந்தை நீங்கலாக எல்லாம் இராஜாதி பத்தியத்திற்காக விற்றுக்கொடுக்கப்பட்டன. இப்படிப் பதினொரு வருஷங்கழித்ததும் 1877—78-ம் வருஷப்பஞ்சத்தில் மூன்றுகோடி ஜனங்கள் பசியால் மடிந்ததென்ற கதை பூர்த்தியாகிவிட்டது. இப்பொழுது பஞ்சத்தையும், அதன் ஒருகாலத்துப் பேர்வாய்ந்த சீயக்கியர்களையும் அழிக்கிறவர்களைப்போன்று, இரண்டுவருஷத்துக்கொருதரம் ஒரு ஜில்லாவைவிட்டு மறு ஜில்லாவுக்கு மாற்றப்பட்டு யோசியாமல் கஷ்டப்படும் பிஞன்ஷியல் இயந்திரத்தில் சக்கரமாக இருக்கும் உண்மையுள்ள ஆங்கிலேயரோ சாவதானமுள்ள பெரியமனிதர்கள்.

வரும்படியில் நூற்றுக்கு அருபத்தைந்து தீர்வையை ஒப்புக்கொள்ளுதல்.

சில வாரங்களுக்கு முன் என்கேள்வியொன்றுக்கு விடையளிக்கும் போது, மிஸ்டர்மார்லி இந்தியா முழுமையும் வருமானத்தில் நூற்றுக்கு ஐம்பது விழுக்காடு நிலத்தீர்வைமாத்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிறது சாதாரணமானதென்றார். வரும்படிமாத்திரம் என்றால் உழவிற்குச் செலவழிந்தது போக பாக்கியிருக்கும் வருஷவரும்படி—உண்மையில் குடியானவன் வரும்படியே ஆகையினால் சாதாரண நிலவரி அல்லது வாடகை வரும்படியில் நூற்றுக்கு ஐம்பது அதாவது ஒருபவுண்டில் பத்து ஷில்லின் (ஒரு பவுண்டுக்கு 20 ஷில்லிங்) மாத்திரம் என்னும் வார்த்தையை விவகரிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அதற்குக் குடியானவனுக்கு நிலத்தீர்வையைத்தவிர

ரோட்டு, போலீஸ், இரிகேஷன், பப்ளிக் ஒர்க்ஸ் இன்னும் இம்மாதிரியான அநேக தீர்வைகள் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று அருத்தம். மார்லிதுரையின் மறுமொழி உயர்ந்ததீர்வை நூற்றுக்கு ஐம்பது விழுக்காடு என்றதாகத் தோன்றிற்று. இச் சந்தேகத்தை நிவர்த்திசெய்ய மத்தியமாகாணங்களைப்பற்றித்தேதிகள் குறியிட்டு, இந்தியாகவர்ன்மென்டின் உத்திரவையும் குறிப்பிட்டுக் கேட்டேன். எனக்குக்கொடுத்த விடை பின்வருமாறு:—
“ மத்திய மாகாணங்களில் தீர்வை விதிப்பதற்கு ஏற்பட்டுள்ள ரூலானது வரும்படியில் நூற்றுக்கு ஐம்பதுக்குக் குறையாமலும், அறுபதுக்கு மேற்படாமலுமிருக்கவேண்டும். சில முக்கிய கேஸ்களில் அறுபத்தைந்துபங்கு விதிக்கப்பட்டுக் கஷ்டமின்றிக் கொடுக்கப்பட்டால் அத்தீர்வையே விதிக்கப்படும்.” இதனால் கடைசித்தரம் நூற்றுக்கு ஐம்பது என்று கொடுக்கமுடியுமானால், அறுபத்தைந்துவரை உயர்த்தலாமென்றும் ஏற்படுகிறது நமக்கு எப்பொழுதும் நிலவரி அதிக சுவல்பம் என்றும்; கஷ்டமின்றிக் கொடுத்துவிடலாமென்றும் சொல்லப்படுகிறது. அதனாற்றான் மத்திய மாகாணங்களில் கோடிக்கணக்கான ஜனங்கள் காணாமற்போனார்கள்—1891-10க்குள் வறுமையால் மாண்டார்கள்.

ஒருசீவ் ஜஸ்டிஸின் பெட்டிஷன்.

“ கவர்ன்மெண்டாரின் தீர்வை மொத்த விளைவிலிருந்து நூற்றுக்கு ஐம்பதுக்கு மேற்படக்கூடா” தென்று ஒரு விண்ணப்பமெழுதி, இந்தியா மந்திரியிடம் 1900-வருஷம் டிசம்பர் மாதம் 20-ந்தேதியில் லெஜிஸ்லேட்டிவ் கவுன்சிலில் மெம்பர்களாகவோ, ராஜப்பிரதிநிதியாகவோ, கவர்னராகவோ இருந்த நால்வரோடு, கல்கத்தா ஹைகோர்ட்டு பிரதம ஜட்ஜாயிருந்த சர் ரிசசார்டுகார்த்து என்பவரால் கொடுக்கப்பட்டதே வரும்படியில் பாதிக்குமேல் குடியானவனிடத்திலிருந்து வசூல்செய்யப்படுகிறதென்பதற்குப் போதுமான அத்தாக்ஷி. இந்தப் பெட்டிஷனனது கர்ஸன் பிரபுவிற்கு அனுப்பப்பட, அவர் அப்படி யாதொரு ரூலும் வைக்கமுடியாதென்றார். அப்படி யாதொரு லிமிட்டேயில்லை; எப்பொழுதுமிருக்கவுமில்லையென்பதை ஒரு சுயேச்சையான விசாரணை உடனே நிரூபிக்கும்; ரோடு இரிகேஷன், போலீசு முதலான வரிகளைச் சேர்த்து அறுபத்தைந்து பங்குக்குமேல் வசூலிக்கப்படுகிறது.

பஞ்சாபில் மிக்கேல் டேவிட்.

லாலா லஜபதிராயைப்பற்றி சில வார்த்தை சொல்லத் துணிகிறேன். அவர் சாதாரணமான ஒரு குடியானவனே, நீர் உதாரக்கட்சியினது கொள்கையிலிருந்து நோக்கும்பொழுது கொடிய வசூலிலிருந்து தம்தேசத் தி

ரைக் காப்பாற்றியவரென் றெண்ணலாம், இரண்டு வருஷத்துக்கு முன் அவர் இவ்விடம் வந்திருந்தார். அவரை நான் பார்த்ததில்லை. ஓர் அணுக் கூட ராஜவிசுவாசம் நீங்காத முகமுடையவராயும், விற்பன்னராயும், பாரிஸ்டராயும், கிலசுவான்தாராயும், சுயநலமற்றவராயும், இனிய வார்த்தையுடையவராயும், மிக்கேல் டேவிட் (இவருடைய சரித்திரம் மித்திரனில் ஏற்கெனவே "தேசாபிமானியார்" என்னும் வியாசத்தில் வெளியாயிருக்கிறது) இருந்ததையொப்பக்குடியானவனது இனேகனுமிருந்தாரென்று எனக்கு சொல்லப்பட்டது. பினல்கோடு எழுதப்படாத காலத்தும், பிரிட்டிஷ் ராஜ்யமே தத்தளித்துக்கொண்டிருந்தகாலத்தும், இந்தியாவிற்பாதி ஜயிக்கப்படாமலும், சிக்கிய மஹாராஷ்டிர சைனியங்கள் தோற்கடிக்கப்படாமலுமிருந்தகாலத்தும் வேண்டியிருந்த ஒருசட்டத்தின் உதவியின்பேரில் தேசபிரஷ்டம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். சமாதானகாலத்தில் இப்படி தேசபிரஷ்டம் செய்வதானது (பிராஞ்சுதேச மன்னனுகிய) பதினாலாம் லூயியின்லேத்தர்தேகஷே (Lettres de cacheh) என்னும் முத்திரையிட்ட (முத்திரையிட்ட கடிதமாவது:—பிரான்சிய ராஜாங்கத்தில் இக்கடிதத்தை வாங்கிப் போலீசு தலைவரிடம் கொடுக்க, அவர் உடனே அருவருப்பாயுள்ள நபரைப்பிடித்து பாஸ்டைல் (Bastile) என்னும் கோட்டையிலாவது, வேறு இடத்திலாவது வெளிவிடாது யாதொரு தகவலுமின்றி அடைத்துவிடுவது.) கடிதத்திற்கும், ருசிய உகேவின்படிக்கோட்டையி லடைப்பதற்கும், ஸைபேரியாவிற்கனுப்புவதற்கும் யாதொரு பேதமுமில்லை. நாகரிகம் பொருந்தியகாலத்தில் இது காட்டுமுரண்டித்தனம். இந்த உபாயமானது உருஷியனைப்போல் பற்றுதலுடையவரும், அவர்களைப்போல் கட்டாயப்படுத்தும், பலத்திலும் நம்பிக்கையுடையவருமான சர்டென்ஸில் இபெட்சனல் சிபார்சு செய்யப்பட்டது. அவர் கர்ஸன்பிரபுவினது கெடுதலான ஏற்பாடுகளில் முதன்மையாக உள்நாட்டு மந்திரியாக விருந்தார்; வங்காளிகளுக்கும் இந்தியர்களுக்கும் எதிரியாக ஆரம்பித்த சண்டைக்குத் துணையாகவிருந்தவர்.

இந்தியா ஆபீஸ் கட்டுக்கதை.

முடிவிற் இந்தியா ஆபீசார் டெம்பரொரியாக விருக்கும் பார்லிமெண்டு முக்கியஸ்தர்கள் மூலமாக ஒரு பழையகதையை சொல்லுகிறார்கள். அண்டர் செக்ரிட்டெரி மிஸ்டர் ஹாப் அவுஸ் என் கேன்வி ஒன்றிற்கும் பதினுரூர்தேதி பதில் சொல்லும்போது சுதேச அரசர்களின் நாட்களில் வாங்கியதற்கு 15 முதல் 30 வரை கம்மியாக வரி வசூல் செய்யப்படுகிறதென்றூர். 1871-ல் ஜெயிக்கப்பட்ட பம்மாய் மாகாணத்தை உதாரணமாக எடுத்துக்

கொள்ளுவோம். அதன் நிலத்தீர்வை கடைசியிலாண்ட இராஜாக்களின் ஆட்சியில் (8,000,000) எண்பது இலக்ஷம். இதுமுதல் பிரிட்டிஷ் கவெர்டாகள மதிப்புப்படி இரண்டாம் வருஷத்தில் நம்முடைய இராஜாங்கம் (11,500,000) ஒருகோடியே பதினைந்து இலக்ஷத்திற்கு உயர்த்திற்று.

1823-ல் (15,000,000) ஒருகோடியே ஐம்பது லக்ஷமும், 1855-ல் (28,000,000) இரண்டுகோடியேஎண்பதுஇலக்ஷமும், 1875-ல் (37,000,000) மூன்று கோடியே எழுபது இலக்ஷமும், 1895-ல் (48,500,000) நாலுகோடியே எண்பத்தைந்து இலக்ஷமும் ஆயின. ஆனால் அப்பொழுது சாகுபடி செய்யப்பட்ட நிலத்தையாவது, ஜனத்தொகையாவது சொல்லமுடியாது; ஆனால் சுதேச இராஜாங்கத்தில் விதித்து வசூலிக்கப்பட்டது மிக்க நியாயமானது. அது மகமதிய ஆரம்பமாகவும் கோரான்பேரில் விதிக்கப்பட்டது. நம்முடைய இராஜாங்கத்தில் பைபிளில் சொல்லியபடிக் கொஞ்சமும் நடப்பதில்லை. நமது தீர்வை இருபது முப்பதுவருஷத்திற்கொருதரம் அதி விளைவிலோ, பஞ்சத்திலோ ஏற்படுத்தப்படுகிறது. தெய்வத்துக்கு பயந்த மகமதியனோ அந்தந்த வருஷத்து விளைவில் நாலிலொருபங்கு இருந்ததோ, இல்லையோ வசூல்செய்துகொண்டிருந்தான். ரிவினியூதீர்வையானது அப்பொழுது பஞ்சகாலத்தில் கொஞ்சமாயும், விளைவு காலமாகிய சுபிட்சத்தில் யதேஷ்டமாகவும் வசூலாகும். இந்த விசேஷமான வழக்கத்தைக் கையாள பிரிட்டிஷார் ஆரம்பிப்பார்களானால், இந்தியர்கள் ஆனந்தக் கண்ணீர் பொழிவார்கள். அதைப்பற்றி அவர்கள் மனு செய்து கொண்டார்கள். ஆனால் ஸ்டாட்டிஸ்டிகல் டிபார்ட்மெண்டார் அப்படி செய்தால் வாடகையும், ரிவினியூவும் குறைவு ஆகுமென்று சொல்லிவிட்டார்கள்.

காமன்ஸ் சபை 28—5—07.

சுதேசமித்திரன்.

சிந்தாமணி சரித்திரம்.

(61-ம் பக்கத்தொடர்ச்சி)

6-ம் அத்தியாயம்.

எல்லாச் சமயக் கொள்கைகளும் குறைவின்றித் தழைத்து வாழப் பெற்ற பாண்டிய நாட்டின்கண் சகல மதத்தினர்களாலும் தொழப் பெற்று மிக்க மாட்சிமையுடன் விளங்கிவரும் தேவாலயம் ஒன்று கங்கை நதிக்குச் சமானமான புனிதம் நிறைந்த ஒரு புண்ணிய நதியின் கரையில் அங்குவரும் மானிடர்களைப் பிறவித்துன்பத்தினின்றும் அகற்றி வருகின்றது. அவ்வாலயம் அமைந்து நிற்கும் ஊரானது முன்னொருகால் இப்பாண்டிய நாட்டிற்குச் சிரோபூஷணமாய் வரிசையாய் ஐந்து மன்னர்கள் செங்கோல் செலுத்தி வாழப்பெற்ற பிரதான நகரமாயிருந்தது. அந்நகரத்தின்கண் க்ஷமணர்களின் பொய்க்கொள்கையினின்று ஆன்மாக்களை உய்விக்கவும் அங்கு முடி தரித்து ஜீவகோடிகளை இடுக்கணின்றி ஒருகுடைக்கீழ் ஆண்டுவந்த மன்னவனுடைய துயரத்தை நீக்கவும் ஒப்பற்ற சைவ சமயத்தை உலகத்தின்கண் பரவச்செய்யக் கருணையுடன் முயன்ற சமயாசாரியருடைய சங்கற்பத்தை நிறைவேற்றிவைக்கவும் அன்று எழுந்தருளிய கருணாநிதிகளாகிய சதாசிவக்கடவுளும் உமாதேவியும் பக்தர்களுக்கு எந்நாளும் அருள்புரியுமாறு அவ்வாலயத்தின்கண் மாட்சிமையுடன் அமர்ந்து விளங்குகின்றனர். அவ்வாலயமானது பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்களால் ஸ்தாபிக்கப்பெற்று பின்னர் வந்த மன்னர்களாலும் சிற்றரசர்களாலும் அடிமைபூண்ட செல்வர்களாலும் விருத்தி செய்யப்பட்டும் புதிப்பிக்கப்பட்டும் இக்காலத்தில் இதுவே பூலோக கைலாசமென்று வியந்து கொண்டாடும்படி ஒப்பற்ற அழகும் புனிதமும் நிறைந்து பிரகாசிக்கின்றது.

அதன் ஓர் பக்கத்தில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் திவ்விய புஷ்கரணியில் கங்கை, கோதாவரி, யமுனை முதலிய புண்ணிய நதி ரூபமான தேவமங்கையரும் நாடோறும் ஸ்நானம் செய்து தங்கள் தங்கள் குற்றத்தை நிவிர்த்தி செய்துகொள்கிறார்களென அவ்வாலயத்தின் பூர்வ வரலாறுகளை நன்கறிந்த பெரியோர்கள் உரைக்கின்றனர். பலபாண்டிய மன்னர்களும் அவர்களுக்குள் மந்திரித்தனம் வகித்த சிவனடியார்க்

களும் தங்களுடைய உடல் பொருள் ஆவி மூன்றையும் அவ்வாலயத்தின் வழிபாடுக்கென்றே பக்தியுடன் விநியோகித்து வந்தமையால் இந்நாள் அதற்கு இருக்கும் செல்வம அளவற்றது. அங்கு விளங்கும் வாகனங்களும் பணிவிடைக்குரிய பொருள்களும் பொன் வெள்ளி முதலிய உயர்ந்த உலோகங்களால் அமைக்கப்பெற்று அவ்வாலயத்தின்கண் அங்கும் இங்கும் ஒளி வீசிப்பிரகாசிக்கின்றன. இவ்விடத்தில் பிரசன்னமாக விளங்கும் பற்பல தெய்வ பிம்பங்களும் சுவர்களின்மேல் விசித்திரமாக வரையப்பட்டிருக்கும் சித்திரங்களும புராணவரலாறுகளும் எவ்விதத் தாழ்மையான நாஸ்திகர் மனத்தையும் இழுக்கறக் கழுவி ஒப்பற்ற புனிதம் பெறச்செய்யும்பான்மையுடையன. அந்த ஆலயத்துள் நடக்கவேண்டிய நித்திய பணிவிடைகளுக்காகப் பூர்வகாலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் திட்டங்களும் விஸ்தாரமாயுள்ளன. இக்கலியுகம் முதிர்ந்து மானிடர்களுடைய மனோபாவங்களையும் விருத்திகளையும் அலங்கோலப்படுத்திக் காமம், வெகுளி, மயக்கம் முதலிய துர்க்குணங்கள் அன்றி வேறு உயர்ந்த பண்புக்கு இடமில்லாமல் செய்துவரினும் இவ்வாலயத்தில் விளங்கும் கருணாநிதிகளுடைய பிரத்தியக்ஷ அருளினால் இந்நகரத்தின்கண் மட்டும் கலிபுருஷன் பிரவேசிக்க மனத்துணிவின்றி அகன்று நிற்கின்றானோ என ஐயமுறும் வண்ணம் இங்கு வழிபடும மானிடர்களிடத்தில பக்தியும் சீலமும் ஒருவாறு நிரம்பி நிற்கின்றன. இந்த க்ஷேத்திரத்தின் மகத்துவம் ஒப்பற்றது. இந்நகரத்தின்கண் பிறப்பதும் வசிப்பதும் பெரிய புண்ணியத்தின் பயனென ஸ்தலபுராணம் வியந்து கூறுகின்றது. விஸ்தாரமான கோயிலும் அதற்கெட்டுத்திசைகளிலும் விசும்பை அளாவி நிற்கும் உன்னதமான கோபுரங்களும பற்பல தேவ சந்நிதிகள் விளங்கிப் பொலியும் அழகிய மண்டபங்களும் அந்தந்தச்சமயங்களில் உற்சவச் சிறப்புகளுக்காக அமைக்கப்பெற்று வெகு விநோதமான அலங்காரங்களுடன் விளங்கும் சிறிய மாளிகைகளும் பட்சபாதமின்றி ஒரே முறையாக ஆன்மகோடிகளை யாண்டுவரும் இக்கருணாநிதியின் விதி இத்தன்மையுடையதென வற்புறுத்திக்கூறும் வண்ணம் ஏராளமாக வமைந்து வரிசை தவறாது ஒரே விதமான இடைவெளிகளுடன் பொருந்தி நிற்கும் பொன்மயமான ஸ்தம்பங்களும் நிகரற்ற ஜோதியே இவ்வாலயத்தின்கண் விளங்குவதால் இரவென்

னும் இமைக்கணின்றி எக்காலமும் பகலாகச் சமைந்திருக்கின்றதோ என வியப்பதற்கிடமாகக் குன்றாத ஒளியுடன் திவலையே னும் இருளுரு று பிரகாசித்துக்கொண்டு விளங்கும் பெரிய திருவாசிகளும், ஞான நெறிக்கன்பரெலாம இம்முறை மெய்ப்பதத்தினுக்கு நடப்பரென்றே ஊனமறப் புகன்றிடுமோர் முறைபால் மிக்க வழகுடன் அமைக்கப் பெற்ற படிக்கட்டுகளுடன் சிங்காரமாய் விளங்கும் புஷ்கரணிக்கரை களும், நோக்குவோர்களுடையமனங்களை முற்றி னுங்கவர்ந்து அன்ன வரை ஆனந்த வெள்ளத்தில் இடையற மூழ்கி நிற்கும்படி செய்கின் றன. இவ்வாலயத்தில் ஒரு நாள் காலை இரண்டு நாழிகை யளவில் நாலைந்து மங்கையர்களும் ஐந்தாறு புருஷர்களும் மடிதரித்து மிக்க புனிதத்துடன் அம்பிகையின் பிராகாரத்தில் வந்துகொண்டிருந்தார் கள். அந்தப்புருஷர்களில் ஒருவர் முப்பது வயது நிறைந்து கௌ மாரமென்னும் இனிய பருவமானது கொழுந்துகளுடன் மலர்களும் நிறையப் பொலிந்து நிற்கும் இளமரம்போல் நிறைந்த விகாரத்து டன் விளங்குவதால் அவரழகு மிக்க மனோஹரமானது. விலையுயர்ந்த ஆடைகளாலும் உயர்ந்தஇரத்தினங்களால்இயற்றப்பெற்ற பொன்ன ணிகளாலும் அவர் மேனி பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்பக் கத்தில் உலாவிவரும் மங்கையரின் அழகும் இலாவண்யமும் மிகுந்த சிறப்புள்ளவனவாயிருப்பினும்அவர் புனைந்திருக்கும் ஆபரணங்களும் அன்னவர் நடையுடை பாவனைகளும் இந்நாட்டினருடைய வழக்கத் துக்கொவ்வாது விநோதமாகவும் ஒருவாறு இங்குள்ளவரால் அருவ ருக்கக் கூடியனவாகவும் இருந்ததால அவரை நோக்குவதற்கு ஏரா ளமான ஜனங்கள் பின்தொடர்ந்து முழக்கத்துடன்சென்றனர். அவ ர்கள் அம்முறை சென்றுகொண்டிருக்கையில் அந்தப்பிரகாரத்தின் ஓர் மூலையில் சில போலீஸ்உத்தியோகஸ்தர்களும் சேவகர்களும்நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுதொரு சேவகன் ஓடிவந்து அங் கு வந்துகொண்டிருந்தவரை நோக்கி "நீங்களிவ்வரும ஆலயத்தை விட்டு வெளியிற்போகவேண்டும், இனறைக்கு ஆலயத்தில் பூஜை கிடையாது" என்று சொல்லி அனைவரையும் அடிக்க முயல்பவன் போலக் கம்பை யோங்கியும் பிடித்துத் தள்ளியும் அகற்றினான். அப்பொழுது அந்த மங்கையர்களில் ஒருத்தி அவருடைய பாஷை யில் வருத்தத்தை வெளியிட்டுப்பேசினது அவள் ஓயயாரிவைத் தழு தலைப்போலிருந்தது. அவன்,

"ஓ, குஞ்ஞுக்குட்டி வளரே புதுமா. அம்பலத்தில் வந்ந ஆளுகளே பிடிச்சுத்தள்ளுந்நதெ ஈ நாட்டிலல்லாதே வேறே எவடேயுங் கண்டிட்டில்லா. ஞங்ஙடே நாட்டில் தம்புராக்கள் மாரால் நடத்திவருந்ந க்ஷேத்திரங்களுண்ட. அதுகளுடே கிரமம் ஈ கொங்ஙருக்கு அறியில்லேயா. ஆ, ஆ! ஊ ஊ"

இதைக்கேட்ட ஒருவன்

அப்பா! இதென்னபாஷை? சிரித்துக்கொண்டு பேசும்பொழுதும் அழுகிறதுபோலிருக்கின்றதே. சீச்சீ என்ன அபிநயம், பேசுவதாகக்காணவில்லை. ஏதோ வாந்திபண்ணுவதுபோலிருக்கின்றதே. ஆடைக்கேற்ற ஜாடையும் ஜாடைக்கேற்ற யாடையும் அவரிடம் பொருந்திபிருப்பது போதாதா. வாடையுமா கூடவேண்டுமென்று விளிச்சி யெண்ணெயைச் சம்பங்கித்தைலம்போல வழியவழிய தலையில் பூசிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். இந்தச் சரக்குகளுக்காகத்தான் நமது நாட்டிலுள்ள பல புத்திமான்கள் ஓடித்திரிந்து மெக்காவுக்குப் போய் ஒரு குக்காவைக் கொண்டுவந்ததுபோல உள்ளேவைத்துமூடி அழகுபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அது கிடக்கட்டும். இங்கே ஏதோ கலகம் நடக்கப்போகிறதுபோல் காணப்படுகின்றதே, மின்னுக்கெல்லாம் பின்னுக்கு மழையென்பதுபோலப் போலீசார் வந்துவிட்டால் உடனே கலகம் நடக்கவேண்டியதுதானே. எங்கள் தெருவில் என்றிரவில் ரோந்துச்சத்தம் கேட்கப்படுகின்றதோ அன்றைக்குத்தான் களவு நடக்கிறது நிச்சயம். இங்கென்ன விசேஷம் நடக்கிறதென்று மற்றொருவனைக்கேட்டான். அவன்,

இந்த ஆலயத்தில் விசேஷங்களுக்கென்ன குறைவு, இதை விசாரணை செய்கிற கமிட்டியில் ஏழு மெம்பர்களிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குள் மூன்று கட்சிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒரு கட்சிக்கு இரண்டு மெம்பர்களாக ஸ்திரமாக அமைந்திருப்பதில ஒருவர் மட்டும் ஒருமாதத்துக்கு ஒவ்வொரு கட்சியில் சேரும்பொழுது அந்தக் கட்சி மெஜாரடி என்னும் சுவாதந்திரியத்தை அடைகின்றது. ஒரு கட்சி அந்தச் சுவாதந்திரியத்தை அடையும்பொழுது நடத்துகிற அமல்களையெல்லாம் அடுத்தகட்சி மெஜாரட்டி ஆகும்பொழுது அழித்துவிடுகிறது வழக்கமாயிருக்கின்றது. இவ்வாலயத்தில் பூஜைசெ

ய்யப் பாத்தியமுள்ள ஒரு பட்டர் பிர்மசாரியாயிருக்கின்றார். மூந் திய மெஜாரட்டி அடைந்திருந்த கட்சியிலுள்ள மெம்பர்கள் அந்தப் பட்டருக்கு விவாகமாகாவிடினும் அவர் இரண்டு பூணூல்களைத் தரித்துக்கொண்டால் பூஜை செய்யலாமென்று உத்திரவுகொடுத்து விட்டார்கள். அதற்குப்பிந்தி மற்றொரு கட்சியிலுள்ள மெம்பர்களுக்கு மெஜாரட்டி அதிகாரம் வந்தவுடன் பிர்மசாரி ஆலயத்தில் பூஜை செய்யக்கூடாதென்றும் இரண்டு பூணூல்களையும் அறுத்தெறிந்துவிட்டால் அவர் பூஜைசெய்வதற்கு யோக்கியராகிறாரென்றும், அந்த மெம்பர்கள் தீர்மானித்திருப்பதுமல்லாமல் மற்றொரு பட்டர் சம்பந்தமாக ஓர் அர்ச்சகர் விவாகம் செய்துகொண்டால் ஆசார்யாபிஷேகம் அடைந்தபின்னர்தான் பூஜைசெய்ய யோக்கியதை யுடையவரென்றும் அவர் விவாகம செய்துகொள்ளாமல் வைப்பாட்டிவைத்துக்கொண்டால் அவருக்குச் சாஸ்திரப்படி ஆசார்யாபிஷேகம் அவசியமில்லையென்றும் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அந்தக்கமிட்டி மெம்பர்களில் ஒருவர் மிக்க அந்தரங்கமுள்ள சிவபக்தராகையால் ஓரிரவில் பரமேசுவரன் அவர் கனவில் வந்து "அப்பா நித்தம் நித்தம் குழம்புப்பால் அருந்துவதினால் நமக்கும் நமது உமையவளுக்கும் அஜீரணமுண்டாகிறது. நீயும் உன்னுடைய மனைவியும் அக்குழம்புப்பாலை அருந்திவரக் கட்டளையிடுகிறோம். உங்களுக்கு அஜீரணமுண்டாகாதபடி நாம் பாதுகாப்போம்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராம். அது முதல் சென்ற இரண்டுவருஷமாய் சுவாமியையும் அம்மனையும் சும்பத்தியமாக வைத்துவிட்டு ஆலயத்தில் சமைக்கப்படும் குழம்புப்பால் முழுமையையும் தினந்தவறாது அந்தக் கமிட்டி மெம்பரும் அவர் மனைவியுமே மிகுந்த பக்தியுடனருந்துவதை, விரதமாகக் கைக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இஃது ஒருவிசேஷமன்று. ஒரு மீட்டிங்கில் கமிட்டி மெம்பர்கள் சண்டையிட்டுக்கொண்டு வரவுசெலவு சிட்டாவைக் கிழித்தெறிந்துவிட்டார்களாம். மீதமிருந்த பணத்தை யாருடைய பற்றெழுதுகிறதென்று மானேஜர் நீர்க்காலோசனை செய்து கடைசியாக அதை நந்திகேசுவரருடைய பற்றென்று எழுதிவிட்டாராம்.

(இன்னும் வரும்)

பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்.

இவ்விதமாக அவனுரைத்தவுடன் அதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவன்

"சிதம்பரம் நீ சொல்லுவது மிக்க அற்புதமாயிருக்கின்றதே. ஊருக்கிளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவிலாண்டி என்பது போல இருந்திருந்து தொகையைப் பற்றெழுதுவதற்கு நந்திகேசுவரரா அகப்பட்டார். என்ன பாவம்! இட்டாக்கிழிந்துபோய்விட்டால் மீதமிருந்த பணமுமா காணமற்போய்விடும். தனக்குச்சொந்தமாக கோவில் பணி முதலியதில்லாமல் ஈசுவரன் உண்டு கழிக்கும் உணவைக்கொண்டு உயிர் தரித்துவரும் ஏழையாகிய நந்திகேசுவரர் பற்றெழுதிய பணத்தை இனி எவ்விதம் கைப்பற்றப்போகிறார்கள். மடப்பளி (மடைப்பள்ளி)யில் திருடியுண்ட தத்தியோதனக்கையை நம்பி யான் தலையில் துடைத்துவிடுவதாகியபெருமாள் கோயில்வழக்கம் வித்தியாசமன்றியில் இச்சிவன்கோவிலிலும்நடப்பது இவ்வூரில் சைவ வைஷ்ணவச் சண்டை யொன்றுமில்லாத வொற்றுமையை வற்புறுத்திக் காட்டுவது போலும். அதுபோகட்டும். இவ்வாலயத்திற்கு வருஷாந்திர வரும்படி என்ன கிடைத்து வருகிறது என்றுகேட்டான்".

சிதம்பரம்,

"சொக்கலிங்கம் இவ்வாலயத்திற்கு வரும்படியில் குறைச்சலில்லை. ஆனால், வரும்படியைக் காட்டிலும் போம்படியே மேலாயிருக்கிறது. இக்கோயிலுக்கு 15-கிராமங்கள் உள்ளன. வரும்படியைச் சரியாய்க்கைப்பற்றினால் வருஷம் ஒன்றுக்கு இலட்சம் ரூபாவுக்குக்குறையாது. எலி பெருச்சாளிகளின் வாயைக்கட்டினாலும் மணியம் கணக்கன் நாட்டாண்மைக்காரன் இவர்களின் வாயை யார் கட்டுகிறது? தேவஸ்தானம் கிராமங்களுக்கென்றே குடிகளைப்பிரத்தியேகமாக நான்முகன் சிருஷ்க்கின்றார் போலிருக்கின்றது. மற்றைக்கிராமங்களில் குடிகள் கண்டுமுதலில் திருடுவதுவழக்கமாயிருந்தாலும் இவர்கள் விதையையே திருடிவிடுவார்கள். அவர்கள் வயிற்றுக்கு உரம் போடுவது ஒன்று தவிர நிலத்துக்கு உரம்போடுகிற வழக்கமில்லை. புள்ளி பாதி அறுப்பில், அறுப்பில் பாதி களத்தில், களத்துக்கு வருவதில் பாதி கண்டுமுதல், கண்டு முதலில் பாதி களஞ்சியம் என்பதாக முடிந்திருக்கிறது. இது மட்டுமா?

காலகாலத்தில் பட்டா முச்சலிக்கா பிறக்காமல் தவறிவிடுவதினால் சுவாமிக்கு வரும் நஷ்டம் பெரும்பாகம். இஃதெல்லாம் தப்பிக்கொ ஞ்சநஞ்சம் ஆலயம் வந்து சேர்ந்தாலும் அதைப்பந்தோபஸ்து பண்ணிக்கொள்ள ஈசுவரனாலும் உமையவளாலும் முடியவில்லை. அதில் பாதி கோர்ட்டு விவகாரங்களுக்குச் செலவழிந்துவிடுகிறது. மீதப் பாதியில் அந்து, மானேஜர், வௌவால், மணியம், யானை, காவற்காரர்கள், கரையான், பேஷ்கார் இவர்கள் தயா தாட்சணி யத்துக்கு விட்டுக்கொடுப்பதைக்கொண்டு கருணாநிதியாகிய பரமேச வரனுடைய குடும்ப காலக்ஷேபம் நடந்துவருகிறது. அதிலும் ஏதா வது மீதமாகுமா என்பதைப்பற்றிப் பரிசாரர்களையும் குருக்களையும் கேட்கவேண்டும். இந்தச் சமிட்சத்தில் பிறர்மேல் பற்றெழுதிக் கணக்கில் செலவு போடுகிற பாபத்துகள் வெகுவாய் உள்ளன. அதற்கு நந்திகேசுவரரில்லாமல் வேறு யார் தகுதியுள்ளவர். பதி னெட்டாம்படியான் பொல்லாதவன். சங்கிலிக்கருப்பன் ஒன்றுக் கும் இணங்கமாட்டான். கருப்பணசாமி வீணை கலகத்தை விளை ப்பன். பத்திரகாளியின் பேச்சையே எடுக்கக்கூடாது. சண்டி கேசுவாருடன் யார் பேசுகிறது. அவர் ஒரு பாவத்துக்கும் வருகிற தில்லை. நவக்கிரகங்கள் அவக்கிரகங்களாகையால் அவர்கள் பக்கத் தில் போனால் எல்லாத் திருட்டும் வெளியாய்விடும். அறுபத்து மூன்று நாயன்மார் பேரில் முன்னமே ஏராளமாகப் பற்றெழுதப்பட் டிருப்பதால் இனி அவர்கள் பெயரைக் கணக்கில் தாக்கல் செய்வது உசிதமில்லை. கடைசியாக அகப்பட்டுக்கொண்டவர் நந்திகேசுவரர் தான் என்று சொன்னான்." இதைக்கேட்ட சொக்கலிங்கம்—

"சிதம்பரம் என்ன அநியாயம். கமிட்டிமெம்பர்கள் எழுபேரும் ஒற்றுமையாயிருந்து இந்த அலங்கோலங்களைச் சீர்திருத்தக்கூடா தா? சர்க்காரிலும் இதைப்பற்றி விசாரிப்பதில்லையா? என்று மிக்க வருத்தத்துடன் கேட்டான். அதற்குச் சிதம்பரம்—

"ஐயோ கமிட்டி மெம்பர்கள் ஒற்றுமையில்லாமல் இருப்பது ஒருவாறு அநுகூலம். அவர்கள் ஒரு மனமாக இணங்கிவிடுவார்க

ளானல் சுவாமி உள்பட ஆலயத்தையும் சொத்துக்களையும் ஏழு பங்கு போட்டு நல இளப்பம் சரிக்கட்டிப் பிரித்துக்கொண்டுவிடு வார்களே. வாஸ்தவத்தில் இவ்வாலயத்துக்குக் கமிட்டிமெம்பர்கள் நாலு பெயர்கள் தாமிருக்கிறார்கள். மற்ற மூவர்களில் ஒருவர் முன்கமிட்டிமெம்பராயிருந்து இறந்துபோனவருடையகுமாரர். மெம பர் பாத்தியம் பரம்பரையாய்த் தமக்குக் கிடைத்துவிட்டதென்று சொல்லிக்கொண்டு வேலைபார்த்து வருகிறார். மற்றொருவர் கமிட்டி மெம்பர் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டவர். அவர் வாய்ச்சண்டை கைச்சண்டை செய்துகொண்டு வேலையை விடமாட்டேனெனகிறார். மூன்றாவது மனுஷர் விஷயம் மிக்க விசித்திரமுள்ளது. அவர் பெயரை வகித்த ஒருவர் கமிட்டி மெம்பராயிருந்து ஒரு கிரிமினல் வாரண்டுக்குட்படாமல் சென்ற பத்து வருஷகாலமாய் அவர் போன விடம் தெரியாமல் மறைநதுவிட்டார். நான்தான் அவரென்று சொல்லிக்கொண்டு பலவந்தம் செய்து வேலை பார்த்து வருகிறார். இதற்கெலாம் ஒரு கேள்விமுறையுமில்லை, சர்க்காரில் நடக்கும் அமலுங் கூடத்தான் அற்புதமாகவிருக்கின்றது. பல பிசகுகளுக் காகவும் கையாடல், திருட்டு, மோசம் முதலிய குற்றங்களுக்காக வும் அந்த ஏழு மெம்பர்களையும் கமட்டி வேலையிலிருந்து நீக்கவேணு மென்று விஞ்ஞாபனன் கோர்ட்டில் வழக்கிட்டான். பின் சொன் னமூவர்களும் சட்டப்படி நியமிக்கப்பட்ட கமிட்டிமெம்பர்களல்ல ராகையால் அவர்கள் பேரில் கொண்டுவரப்பட்ட வழக்கு செல்லா தென்று தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது. ஒட்டக்கூத்தன் பாட்டுக்கு இரட்டைத்தாழ்ப்பாளென்பது போல முன்னிருந்த குளிரும் விட்டு அம்மூவரும் இப்பொழுது வெகு ஊர்ஜிதமாய் வேலைபார்தது வருகி றார்கள். அம்மூவர்களையும் வேலைபார்க்கும்படி இடங்கொடுத்த குற் றத்திற்காக வாஸ்தவத்தில் கமிட்டி மெமபர்களாயிருந்து நாலு பெயர்களையும் வேலையிலிருந்து நீக்கியும் அவர்கள் தேவஸ்தானத் துக்கு இருபதினாயிரம் ரூபா நஷ்டம் கொடுக்கவேண்டியதென் றும் மேற்படி வழககில் தீர்மானமாயிற்று. அநதத் தீர்மானததின் பேரில் அநத நாலு பெயர்களும் ஹைகோர்ட்டுககு அப்பீல்செய்து வெகு சரசமாக நியாயம் பெற்றுக்கொண்டு விட்டார்கள். அவர் களென்ன வொன்றுமறியாதவர்களா? நஷ்டமும் கொடுத்து வேலை

யும் இழப்பது மேலா? அல்லது விஞ்ஞதி வீணனைச் சரிப்படுத்து வது மேலா? அஃது அவர்களுக்குத் தெரியும். எவ்விதமாகவோ, விஞ்ஞதி வீணன் ஹைக்கோர்ட்டில் நம்பரை நிறுத்திக்கொண்டான். இவர்களுக்கு அப்பீலும் அனுகூலமாயிற்று. இப்பொழுது இவர்கள் மிக்க ஆடம்பரத்துடன் வேலைபார்த்து வருகிறார்கள். ஹைக் கோர்ட்டாரென்ன செய்வார்கள். சட்டமல்லவா அவ்விதம் இடங் கொடுத்துச் செல்லுகின்றது. ஓரிரவில் ஈசுவரன் விஞ்ஞதிவீணனு டைய கனவில் வந்து "அப்பா! விவகாரம் உனக்கு ஜயித்து எனக்கு ஜயிக்கவில்லை." என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினாராம். என் றுரைத்தான்." அதற்குச் சொக்கலிங்கம்—

"சிதம்பரம் மற்றடிபார்ட்டுமெண்டுகளில் நடக்கும் அமல்களைப் பற்றிக் கவர்ன்மெண்டார் கவனிக்கிறது போலத் தேவஸ்தான சங் கதிகளைப்பற்றி அவர்கள் கவனிக்காதிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? டிஸ்டிரிக்ட் போர்ட், முனிசிபாலிடி முதலிய டிபார்ட்டுமெண்டுக ளில் கலெக்டருடைய சம்பந்தம் இருந்துகொண்டிருக்கிறதே. தேவ ஸ்தானங்களைமட்டும கவர்ன்மெண்டார் ஏன் கையைக்கழுவி விட்டு விட்டார்கள்" என்று வினவினான். அதைக்கேட்டுச் சிதம்பரம்—

அதுவிஷயத்தில் கவர்ன்மெண்டார்பேரில் கொஞ்சம்கூடக்குற றமில்லை. நாட்டையாளுகிறவர்கள் அந்நிய மதஸ்தர்களாயிருப்ப தால் அவர்களுடைய மதக்கொள்கைக்குப் புறம்பான ஹிந்துமதஸ் தர்களுடைய தேவாலயங்களின் ஆளுகையில் தாங்கள் பிரவேசித் தால் ஹிந்துக்களுக்கு ஒருகால் அதிருப்தியாயிருக்கும் என்கிற கரு த்துடன் ஹிந்துமத தேவாலயங்களை ஹிந்துக்களே மேல்பார்க்கஇட ங்கொடுத்தது அவர்களுடைய அநுக்கிரகமே தவிர வேறன்று. ஆனால் கமிட்டி மெம்பர்களும் மானேஜர்களும் இவ்விதமாக நடக்க வேண்டுமென்பதை வியவஸ்தை செய்து கவர்ன்மெண்டார் சட்ட மொன்று ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அந்தச் சட்டத்துக்கு விரோ தமாய் நடக்கிறவர்களை தெய்வந்தான் தண்டிக்கவேண்டியதே தவிர மனிதர்களுக்கு அவர்களைத்தண்டிக்க அதிகாரமில்லை. ஆடு நனைந் தால் ஓனாய்க்கு என்ன விசாரம். நீ சொன்னபடி கையைக்கழுவி விடுவதில் அதற்குத் தக்கவாறு ஒரு சட்டத்தையும் நிர்மாணஞ்செய்

துவிட்டுவிட்டார்களாம். மற்றச் சட்டங்களையெல்லாம் வருஷத்துக் கொருமுறை திருத்தம் செய்கின்ற கவர்ன்மெண்டாருக்கு இந்த ச்சட்டத்தைப்பற்றி நினைப்பதே மிக்க கசப்பாக விருக்கின்றது. இப்பொழுதிருக்கிற ஸ்திதியில் இரண்டு திருத்தங்கள் செய்துவிட்டால் இந்தச்சட்டம் பூர்ணப் பிரயோஜனமுள்ளதாக ஆய்விடும். கமிட்டி மெம்பர்களும் மானேஜர்களும தெய்வங்களுக்குப் பிரதிநிதிகளாயிருப்பதால் அபிஷேகம் நிவேதனம் முதலியன அவர்களுக்கே நடக்கவேண்டுமென்று ஒருபிரிவும் ஒருதரம் கமிட்டிமெம்பராய் நியமிக்கப்பட்டவர் எப்பொழுதும் கமிட்டி மெம்பராகவே இருக்கவேண்டுமென்கிற தாத்பரியத்தை உறுதிப்படுத்தி அவருக்கு மரணமும் கிடையாதென்று ஒரு பிரிவும் சேர்க்கப்படவேண்டும்" என்று சொல்லிக கலகல வென்று சிரித்தான். அதற்குச் சொக்கலிங்கம்,

"சிதம்பரம் நீ சிரிக்கின்றாய். நீ சொல்வதைக்கேட்க எனக்குமிக்க துக்கமுண்டாகிறது. இந்த அநீதங்களை ஈசுவரன் எவ்வாறு பொறுத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அவராவது தக்கதண்டனை விதிக்கக்கூடாதா?" என்று கேட்டான். அதற்குச் சிதமபரம்,

"சொக்கலிங்கம் ஈசுவரனென்ன லௌகிக விவகாரம் தெரியாதவரா. தானே தனக்குச் சம்பந்தமுள்ள விவகாரத்தில் ஜட்ஜியாயிருக்கக்கூடாதென்பது சட்டத்தின் முறையல்லவா? இந்த விவகாரங்களுக்கெல்லாம ஈசுவாமியே வாதியாய் இருக்கிறாரன்றோ? அந்த விவகாரங்களை முடிவுசெய்யவாவது அவருடைய எதிரிகளைத்தண்டிக்கவாவது அவருக்கு அதிகாரம் எப்படியிருக்கும். ? மேலும் அவருடைய சக்திகளெல்லாம் அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாகிய கமிட்டி மெம்பர்களுக்கும் மானேஜருக்கும கிடைத்துவிட்டன. ஆகவே

"Functus Offices" என்று சட்டந்தெரிந்தவர்கள் பேசுகிற முறைப்படி சுவாமி அதிகாரமெல்லாம் ஒழிந்தவராக இருக்கின்றார் போலும்," என்று சொன்னவுடன் அதைக் கேட்டுகொண்டிருந்த மற்றொருவன்.

"சொக்கலிங்கம் நீ எந்தசசீமைக்குப் போயிருந்தாய்? ஒன்றும் அறியாதவன்போல் நீயும் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றாய். புதிதான

கதை பேசுவதுபோல் சிதம்பரமும் பேசுகிறுனே இன்றைக்குக் கோவிலில் பூஜையில்லே. சுவாமிக்கு ஏகாதசி விரதந்தான். எவ்வளவோ கொள்ளை போய்க்கொண்டிருக்கின்றது. ஒரு பட்டன் மூன்று பந்து புஷ்பங்களையும் ஒரு கட்டி சந்தனத்தையும் திருடிக்கொண்டுபோய்விட்டானும். இந்தக் கொடிதான குற்றத்தை விசாரிப்பதற்காக இந்தப்பிராகாரம் முழுதும் போலீஸ் கான்ஸ்டேபில்கள் உலாவிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அதுமட்டுமோ? அதோபார் துரை ஒருவர் மஹா யோசனையுடன் உலகம் முழுகிப்போவதைத் தடுப்பதற்கு வந்தவர்போல ரகசியமாய்ப் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றார். இந்தக் கூக்குரலில் சுவாமிக்குப் பூஜையும் வேண்டுமா? அவரைச் சும்மா விட்டுவிட்டால் போதாதா? ஆலயத்திலிருக்கும்நாணங்கள் இத்தனையென்று கணக்கிட்டு ஜாபதா செய்வதற்காக அந்த அபூர்வ வித்தையைச் செவ்வையாக அறிந்த ஒரு வெள்ளைக்கார துரையை வரவழைத்து அந்த வேலையை முடித்ததற்காக அவருக்கு ரூபா நாலாயிரம் ஐயாயிரம் தேவஸ்தானத்திலிருந்து கொடுக்கப்பட்டதாம். இவ்வளவு செட்டுத்தனமுள்ள தேவஸ்தான அதிகாரிகள் மூன்று பந்து புஷ்பமும் ஒரு கட்டி சந்தனமும் நஷ்டமாகிறதாயிருந்தால் சகிப்பார்களா? சுவாமியோ பரமகருணாநிதி. அவருக்குக் கோபமே கிடையாது. ஐயோ அவர்படும் துயரத்தை நானென்னவென்று சொல்லுவேன். ஒருநாளிரவில் அர்த்தஜாமம் தர்சனத்திற்காக இந்த ஆலயத்துக்குள் வந்தேன். அப்பொழுது அலங்கார சமயமாக இருந்தது. தீபாராதனை நடக்கச் சொற்பநேரம் செல்லுமென்று அங்கிருந்தவர்கள் சொன்னபடியால் பிராகாரத்தில் ஒரு தூணின்மீது சாய்ந்துகொண்டு உட்கார்ந்தேன். கொஞ்சம் ஆயாசத்தினால் எனக்கு நித்திரைவந்து பிறகு விழித்துக்கொண்டு பார்த்ததில் தீபாராதனை முடிந்து அனைவரும் வெளிக்கதவைப் பூட்டிக்கொண்டு போய்விட்டதாக வெளியாயிற்று. அப்பால் என்னசெய்கிறதென்கிற கவலையுடன் பிராகாரம் முழுவதும் நான் சுற்றிவருகையில் பள்ளியறைக்குள் நடந்த சம்பாஷணை என் காதிற்பட்டது. பேசுகிறது யாரென்று நான் உற்றுப்பார்க்கிறபோது பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் பரமேசுவரனும் உமையாளுமென்று தெரிந்தது. உடனே நான் பயபக்தியுடன் வாயைப் பொத்திக்

கொண்டு காதுகொடுத்துக் கேட்டேன்" என்று மயிர்க்குச்செறிந்து உடல் நடுங்க உரைத்தான். அதைக்கேட்டுச் சொக்கலிங்கம்

" அட அட! கந்தசாமி மிக்க மோசமான நிலைமையில் அகப்பட்டுக் கொண்டாயே அவர்கள் சம்பாஷணையை நீ உற்றுக்கேட்டது அபசாரமல்லவா? அந்தச் சம்பாஷணையின் வரலாறென்ன" வென்று சொக்கலிங்கம் கேட்க அதற்குக் கந்தசாமி

"நான் அங்கே போகும்போது பேசிக்கொண்டிருந்தவள் உமையவள். அவள் பரமேசுவரனைநோக்கித் தேவதேவா இனிநாம் இங்கே இருப்பது உசிதமில்லை. வரவர நமது நிலைமை மிக்க கஷ்டமுள்ளதாக முடிந்திருக்கிறது என்றாள். அதைக்கேட்ட பரமேசுவரன் பார்வதி நம்முடைய இயற்கையானபதவி ஆனந்தமயமானது. நாம் அங்கமர்ந்திருக்கும் வரையில் எவ்வித துக்கத்தையும் அறிந்திலோம். தொத்து வியாதிக்குப் பரிஹாரம் செய்பமுயலும் வைத்தியன் நிலைமைபோலப் பலதுன்பங்களில் கிடந்துழலும் மானிடர்களுடைய குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டி நாம் இங்குவர அவர்களுடைய துன்பம் நம்மையும் பாதிக்கின்றது போலும். ஒருபடி விதைத்துக் கலம் கண்டுமுதல் செய்வதுபோல ஒருவன் சிறியவினை செய்தால் அவ்வினைப் பலவாறாய்ச் சமைந்து அவனை வருத்துமென்பது மானிடர்களுக்கு நாம் வழுத்திய கட்டளை. அக்கட்டளை நம்மையே வருத்துகின்றதெனக் காண்கின்றது. ஒரு காலத்தில் நாம் நடுவனையும் அவனுடைய படர்களையும் முனிந்து சாடினோமல்லவா? அதற்குப் பிரதியாக அவர்கள் இயற்கையினும் அதிக வன்மை பூண்டு நடுவனே நட்டுவனாகவும் படர்களே பட்டர்களாகவும் அவதரித்து நம்மை இடைவிடாது கொல்லாமற் கொல்லுகின்றார்களென்று நினைக்கிறேன். ஐயோ தலைமாட்டில் இடிக்கும் அவவிடியைப் பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம். நமது நட்டுவனுடைய தவலடியை நம்மால் பொறுக்கமுடியவில்லை. கண்ணே பட்டர்களின் பான்மை நீ யறியாததா? கஷ்டம் கஷ்டம்."

கலித்துறை.

பட்டருக்கஞ்சிப் பசியொழித்தோம் நம்பட்டாடையவர்
கட்டிக்கழிக்கக் குளிர்பொறுக்காது கல்லாயுறைந்தோம்
மட்டுக்குமேற்செலும் பேஷ்கார் கமிட்டிமணியமெனுந்
துட்டருக்கஞ்சி யிவ்வாலயம் விட்டுத்தொலைத னன்றே என்று

புகன்றனர். இதைக்கேட்டு உமையவள்

"தேவா, முப்புரத்தைச் சாம்பலாக நீற்றிய நெற்றிக்கண்ணும் திறக்கவொண்ணாது மூடிவிட்டதே. அஃது எவருடைய மாயமோ அறிகிலேன். காற்றோட்டமின்றி ஆலயத்துக்குள் புழுங்குவதற்குப் பரிகாரமாக உற்சவ சமயங்களில் வீதிகளில் பவனிவந்துகொண்டிருந்தோம். என்ன புதுமை. நம்மை அடித்து வெருட்டுவதுபோல ஒரே ஓட்டமாகக் கண்மூடித் திறப்பதற்குள் வீதிசுற்றி நம்மைக் கோயிலில் கொணர்ந்து சேர்த்துவிடுகிறார்களே. அதற்கென்ன காரணமென்று வினவினள்." அதற்குப் பரமேசுவரர்

"கருணையின் கருவாயமைந்தவளே! அதை நீ பொறுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அதிகாரிகளின் மர்மமான அமல்கள் வெகுவாய் இருக்கின்றன. பவனி தாமதமாய் வந்தால் தீவட்டிகளுக்கு எண்ணெய் அதிகமாய்ச் செலவாகலாம். அதனால் தீவட்டிக்காரனுக்கு நஷ்டமல்லவா? அவனுக்கும் அதிகாரிகளுக்கும் என்ன ஒப்பந்தமிருக்கின்றதோ அதை நாம் அறியமுடியுமா? அது போகட்டும். நேற்றிரவில் உனக்கமைந்த அலங்காரம் மிகவும் மனோகரமாயிருந்தது. வடக்கே இருந்து தருவிக்கப்பட்டிருக்கும் நாகசுரக்காரனும் மிக்க நன்றாக இசைத்தனன். உனக்குப் பின்புறமாக அந்தணர்கள் செய்துவந்த வேதகானமும் மிக்க இனிமையாக இருந்ததே" என்றுரைத்தனர்.

அதைக்கேட்ட உமையவள்,

தேவ, நமக்கு நடக்கும் அபசாரங்கள்—கணக்கற்றன், இந்த நிலைமையில் ஆடம்பரத்துடன் செய்யப்படும் உற்சவ விமரிசையெல்லாம் கசையடிபட்டவனுக்கு ஆலத்தி எடுப்பது போலிருக்கின்றன.

கலித்துறை.

1. கொட்டென்ன யானைகுடையென்ன நான்மறைக் கோஷமென்ன
பட்டுத் துகிலென்ன பொன்னணிபூணும் பவிஷுமென்ன
தட்டுப்பெருகப் பணியாரம் பூசகர் சாப்பிடயான்
திட்டப்படிக்கும் பிடிசோறு கண்ட தினமில்லையே.

2. பூவைப்பிடுங்கி வருவோர் கழுத்திற்புனைவரென்றன்
நாவிற்கினிதென் று காட்டாதுகொண்டு நடந்திடுவர்
சேவித்திறைஞ்சி மணியோசை மேளஞ் செவிடுபட
மேவிக்கொடுப்பதும் வாய்க்குதவாத வெறுங்கட்டியே.

இஃதென்ன கொடுமை. நாமெந்த ஊருக்குப்போனாலும் நமது கிரஹசாரம் நம்மை விடுகிறதில்லை. மிக்க புனிதமான க்ஷேத்திர மென்று காசியில் வசித்தோமே. அங்கு அபிஷேகம் பூஜை முதலியன வொன்றுமில்லாமற் போனாலும்போகட்டும். ஆசாரமற்ற அறிவிலிகள் கழுவாத கைகளால் என்னைக் கட்டிக்கொண்டு பாராட்டும் அலங்கோலங்களைத் தாங்கள் சகிக்காமல் வேறிடம் போகலா மென்றீர்கள். உடனே கஞ்சிக்காசைப்பட்டுக் கொண்டு நீங்கள் ஒற்றைத் துணியுடன் புறப்படப் பார்க்காததெல்லாம் பார்க்கலாமென்கிற ஆசையைக் கண்ணில் வைத்துக்கொண்டு நானும் வந்தேன்.

அவ்விடத்தில் மாமரத்தடியின்றி நாம் அமர்வதற்கு வேறு இடம் கிடைக்காவிடினும் அங்கேயாவது ஓர் இடுக்கனுமின்றிப் பொழுதுபோக்கலாமென்றெண்ணினோம். அப்பப்பா! சைவர்களை நம்பியா நாமிருக்கின்றோம். அல்லது வைணவர்களுடைய வண்மையினாலா என் அண்ணன் மதுசூதனன் வாழ்கின்றான். இரண்டு ஊர்க்காலி மாட்டுக்காரர்கள் என்னுடைய மாடு உன்னுடைய மாடு என்று சச்சரவு செய்துகொள்ள மாடுகள் கல்லெறிபட்டுச்சாவது போல் சைவ,வைணவச் சண்டையில் கிஞ்சித்தேனும் பற்றில்லாத நாம் சைவர் வைணவர்களாலடைந்த துன்பம் எவ்வளவு? இரண்டு பிள்ளைகள் ஆஸ்திகளைப் பங்கிட்டுக்கொள்ளும்பொழுது தாயார் உனக்கு பற்றுக்கு உன் பங்குக்கல்லவென்று சொல்லி அவளை மிகக

அன்புகூர்ந்து இருவரும் இழுத்து அவள் கை கால்களை ஒடித்து வருத்தப்படுத்துவதுபோல என் அண்ணனுடைய பிழைப்புத் தென்கலை வடகலைச் சண்டையாக மிக்க சங்கடமுள்ளதாகத் ஆயிற்று. நமது துன்பத்தை பொறுத்தாலும் பொறுக்கலாம், அவருடைய மானுவஸ்தையைப் பார்க்க மனம் சகியாமல் ஒடி முள்ளுக்காடாயினும் தில்லைக்காடு ஒதுக்கமாயிருக்கிறதென்று எண்ணி அவ்விடம் சென்றோம். இனி ஊரூராய்ச் செல்லும் காற்றூடிபபிழைப்பு வேண்டாம். கூத்தாடிப்பிழைப்போடாயினும் ஓரிடத்தில் அமர்ந்திருக்கலாமென்று நினைத்தோம், ஓடிஆடிக் கால்கடுக்கத் தாசி சம்பாதிக்கும் பணத்தைக் கூடிப்பாடி நட்டுவர்கள் பெரும்பாகம் பங்கிட்டுப் பெற்றுக்கொள்வதுபோல நமது சம்பாத்தியம் நமது கைக்கு வரவில்லை. அதை வாங்குவதும் கொடுப்பதும் தீட்சிதர்கள். அவர்கள் நமது சிவகணங்களின் சந்ததியார்கள்தாம். அதில் குறைச்சலில்லை. ஓயாது கூத்தாடும் பெருமைதானே நம்முடையது, விலாப்புடைக்க உண்ணும் சோற்றுப பெருமை அவர்களுடையதாயிற்றே, அவ்வூரை அகற்றிப் பாலை வனம்போன்று சோலையில்லாத மூலையொன்றில் போயிருந்து நோய் பிடித்தார்க்குத் தாங்களும பேய் பிடித்தாருக்கு நானும் பரிகாரஞ் செய்துகொண்டு நாம் பிழைத்த பிழைப்பு எம்முறையாயிற்று ? உண்டில் குடம் மாத்திரம் நமது பெயரால் பதிவு. அதில் விழும் பணத்துக்கெல்லாம் பண்டாரம் பாத்தியஸ்தன். அவனென்ன பாடுபடுத்தினன், நமது க்ஷேமத்தைப் பாதுகாப்பதற்கு அவன் தர்மகர்த்தாவாம். நீ காட்டைக் கரியாக்கி விடுவை. நான் வெகு சரசமாகச் சீனிப்பட்டாசு வாங்கிச் சுட்டு முதலாக்கிவிடுகிறேன். என்றுரைப்பதுபோல அவன் நமது சம்பாத்தியத்தை அசல் அப்பீல், ஸ்பெஷல் அப்பீல் முதலிய உற்சவங்களுக்குச் செலவிட்டுதீ தங்களுடைய வைத்திய தொழிலுக்கிணங்க எல்லாவற்றையும் பஸ்மமாக்கிவிட்டான். அந்த பஸ்மமும் அவ்வூரில் பேய் பிடித்த மங்கையர்கள் தங்களையும் என்னையும் நமது செல்வக்குமாரனையும் திட்டிப்பொசுக்கி ஆக்கிய பஸ்மமும் தான் நமக்கு மீதம். நமது குழந்தை குமாரனுடைய தங்கவேலும் இரத்தின கவசமும் வெள்ளிக்குடமும் மாயமாக மறைந்துவிட்டன. அந்தமர்மம் தெரிந்த தம்பிரானும் வக்கீலும் ஓசைப்படாமற் பரலோக

யாத்திரை போய்விட்டார்கள். அப்பால் கமலாலயத்தின் புறம் வாழலாமென்று வந்தோமே. அங்குத்தேரோட்டத்தில் நாம் பட்ட ஆரோட்டத்தை நினைக்க இன்னும் மனம் நடுங்குகின்றதே. அவ்வூர் கமிட்டியின் சண்டையாலல்லவோ நாம் உபவாசம் பழகி மண்ணுகக் சமைந்துவிட்டோம். பிறகு மற்றோர் ஊர்வந்து பட்டபாடு கணக்கற்றது. அந்த ஊரிலிருப்பவர்களெல்லாம் பரமசாதுக்கள். அவ்வூரின் பெயரைச்சொல்லிக்கொண்டாலே மனிதனுக்கு வேறு யோக்கியதா பத்திரம் வேண்டுவதில்லை. உழக்கில் கிழக்கு மேற்கு பார்ப்பதுபோல அவ்வூரார்க் கும்பத்திலும் கோணத்தைக் கற்பிக்க வல்லவர்கள். அங்கு நமது ஆலயத்துக்கு வடபுறமுள்ள புண்ணிய வீதியில் தினம் தினம் நடந்து வந்த அற்புதங்களையெல்லாம் பார்த்துப்பார்த்துப் பொறுத்தோமே. ஆலயமே எல்ல வியாபாரமும் நடக்கும் சந்தைக்கடையாயிற்று. அதன இரைச்சல்தாங்க முடியாது. பின்னர் ஐந்து நதிக்கரையில் அமராவது நாம் பெற்ற வெகுமானம் அநந்தம். தங்கள் கட்டளைகொண்டு நான் அறமும் வளர்க்க முயன்றேன். நதியின் கரையாகையால் அங்கு மரமொன்றுதான் வளர்ந்தது. நமக்கு அன்னமே பஞ்சமானது பற்றியோ தாங்கள் பஞ்சநதர் என்ற பெயரை வகித்தீர்கள். இவ்விதம் நாம் பட்டதாபமெல்லாமதிரத் தண்ணீரில் மூழ்கியாயினும் பிழைத்திருக்கலாமென்று ஓர் ஆனையின் காவல்பெற்று அச்சிறிய ஊரில் சிலநாள் அமர்ந்தோம். அங்கே சிலர் ஆலயத்தைப் புதுப்பிப்போமென வந்து இருந்த ஆலயத்தை இடித்துத்தள்ளி நமக்கு நிற்க நிழலின்றியும் சாயச் சுவரின்றியும் புரிந்துவிட்டார்கள். இவ்வருமையெல்லாம நீங்கி நெல்லை வேலியாக அமைந்த அவ்வூரில் வேளாவேளை உணவாவது கிடைக்குமென்கிற திண்ணத்துடன் அங்கேபோய்ச் சேர்ந்தோம். அந்நாட்டிலேயே மூன்று வேளையையும் ஒரேவேளையாயடக்கிச்சாப்பிடுகிற சம்பிரதாயமாம். நமக்கிடப்பட்ட விருந்தும் அப்பான்மை யுடையதுதான். இந்த வைபவத்தில் நரிக்கூச்சல் கடல்முட்டுவதுபோலச் சைவஸ்மார்த்தச் சண்டை நமது பள்ளியறைககுள்ளும் நுழைந்துவிட்டது. நாம் அங்கேபோனவேளை வேளாளர்களெல்லாம் வைசியர் ஆகிவிட்டார்கள். க்ஷத்திரியர்களை வெகுகாட்பாராமலிருந்து அங்கேதான் அவர்களைக் கண்குளிரப்பார்த்தோம்.

தங்களை ஒரு வேளாளப் பிரபுவாகவும் என்னையும் ஒளிநிறைந்த ஆச்சியாகவும் ஆக்கிவிட முயன்றார்கள். தேவாரம் திருவாசகம் குற்றமறக்கற்று வடமொழியின் வாசனையெல்லாம் முற்றிலும்மறந்தோம். ஒருகால் நமக்கு இயற்கையான பிராம்மண்யப்பழக்கம் மறந்துவிடுமோ என்கிற ஐயத்தினால் இவ்வூரில்வந்து சிலநாள் குறைவற வாழ்ந்தோம். இங்கும் நம்கலி நம்மை விடவில்லை. தேவா! சர்வாந்திரியாமியென்றால் ஊரூராய் அலைந்து பாடுபடுவது என்பதுதான் பொருளோ? இங்கே மிகக பணக்காரியென்கிற பவிஷையுமடைந்தேன். இப்பால் நடந்திருக்கும் வித்தையை இனி யாருடன் சொல்லுகின்றது. பொய்யன்றி மற்றொன்றும் அறியாதவன் நமக்கு மெய்காவல்காரனும். வருஷா வருஷம் நமது குடித்தனத்தில் அகப்பை, அரிவாள்மனை, செம்பு, கவலை, கொட்டாங்கச்சிமுதலியன களவுபோய்க்கொண்டிருந்தன. போலீஸுக்குப் பயந்துகொண்டு அதை வெளியில் புகலாதிருந்தோம். இவ்வருஷத்தில் என் தலையணியும் தாலியும் களவுபோயினவே. என் சொத்து முழுவதும் என் பிறந்தவீட்டுச் செல்வமாகையால் அதிலிருந்து எனக்கு மறு தாலி செய்யக்கூடாதென்றும் தாலிகட்டவேண்டிய நாங்களே எங்கே பிச்சையெடுத்தாவது எனக்குத் தாலி புனைவிக்கவேண்டுமென்றும் தேவஸ்தான அதிகாரிகள் உத்தரவு செய்துவிட்டார்களாம். இனி நான் என்ன செய்கிறது? பணத்தை வாரி இறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றார். அவர் பேசுவதெல்லாம் மிக்க வினயமாயிருந்தாலும் இந்தக்கழுதைகள் கையில் அவர் எப்படியோ அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கின்றார். அவர் தேகம் சவுக்கியமில்லாதிருந்ததாகவும் அவருக்கு ஒரு பெண்பிள்ளை இவ்விடத்தில் வைத்தியம்செய்து அவருக்கு மிகவும் அனுகூலமாக விருப்பதாகவும் கேள்விப்பட்டேன்" என்றுசொன்னவுடன் மிக்க நேரமாகிவிட்டதென்று சிதம்பரம் சொன்னபடியால் அம்மூவர்களும் தங்கள் தங்கள் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

கலித்துறை.

கூலிக்குழைப்பவரேனுங்கழுத்திற்கொழுநனிட்ட
தாலிக்களவுகொடுத்தவர்யாரிந்தத்தாரணியைப் .

பாலிக்கவந்தென் றிருமங்கலியம்பறிகொடுத்த
கேலிப்பிழைப்பினையாரிடஞ்சொல்லி னுங்கேவலமே.

ஒரு சங்கமா என் கர்ப்பக்கிருகத்தில் என்னை விடாத விளக்கை எவ்வளவுகாலம் நான் எரித்துக்கொண்டிருப்பேன் நான் வாழ்ந்த வாழ்வுக்கு அங்குவரும் கைம்பெண்கள் கொணர்ந்துவிடும் நெய்யைச் சிறுகச்சிறுகச் செலவழித்து என்வீட்டின் விளக்கு எரிகிறது. அந்தக் கம்மிட்டி மெம்பர் ஒரு சமயம் என் சன்னிதிக்கு முன்வந்து இரைச்சல் போடும்பொழுது அந்த விளக்கும் பசக்கென்று அணைந்து விடுகிறதே. என் வீட்டில் பகலிலும் அமாவாசை இருள் திரண்டதுபோல் அந்தகாரமாய் இருப்பதால் வெளியில் ஓடிப்போகலாமென்றாலும் பயமாயிருக்கின்றது. ஒரு செம்புதண்ணீரை என்மேலே விட கொட்டுக்குலவையுடன் நான் செபடுத்தனமாய் கட்டிமகிழ்வது ஊசிவாணப்புடனேவ ஸ்தானீகர்களும் அதிகாரிகளும் மகா இரசிகர்களாகையால் இங்குவரும் கூத்தாடிக் குரங்கோட்டி வேசை முதலியோருக்கு எனது பட்டுப்புடவைகளைப் பரிசுகொடுத்து கட்டத் துணியற்றவளாக என்னை ஆக்கிவிடுகின்றார்களே என்று பரிதாபமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் வேறொருவர் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். அவரைப்பார்த்து பரமேசுவரன்

அப்பா, கணபதி எங்கே போய்விட்டாய், அவர்கள் சோறிடும் வேளையில் நாம் இருந்து உண்ணவேண்டாமா என்று வினவினார். அது கேட்டுக் கணபதி

ஐய, நான் எங்கிருந்தாலென்ன, இவ்வாலயத்தில் நான் பசிபொறுக்காது கண்மூடி உறங்கினாலும் அவர்கள் என்னைச் சும்மாவிடுகிறதில்லை. அடிக்கடி மணியொன்றையடித்து என் எழுப்பி என்பசியையும் கிளப்பிவிடுகிறார்களே தவிர நான் உண்ணுவதற்குக் காற்றுக்கூட அகப்படாதபடி என்னை உள்ளே அடைத்துக் கதவை இறுக்கிப் பூட்டிக்கொண்டு போய்விடுகிறார்கள்.

கலித்துறை.

பூசைஇங்கேதுபணியாரம்பாற்குழம்போர்திவலைக்
காசைப்பிடிவதில்காரியமில்லைஇவ்வாலயத்தினில்

வேசையும்பானையும்மானேசரும்கொட்டுமேளமும்செய்
ஓசையைத்தாங்கமுடியாமல்ஒதுங்கொளிந்திட்டனே.

நான் செல்வமாக வளர்ந்தநாள் தொலைந்துவிட்டது. இவ்வாலயம் ஸ்ரீ சக்கிரத்தைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்டதாகையால் என் அம்மை அருகிலிருந்து ஞானப்பிரதனாகவும் அவள் தலைவாயிலில் இருந்து ஸம்பத்பிரதனாகவும அவளுடைய பொய்கைக்குக் கீழ்புரம் இருந்து மோதபிரதனாகவும் அப்பொய்கைக்கு மேலபுரம் இருந்து சித்திப்பிரதனாகவும் என் அம்மையின் வலதுபக்கம் இருந்துகொண்டு ஸந்தானப்பிரதனாகவும் அவளுடைய வெளிக்கூடத்தில் தென்மேற்கு மூலையில அமர்ந்து இரணவிமோசன பிரதனாகவும என் அம்மைக்கும் தங்களுக்கும் இடையில் அமர்ந்துகொண்டு பிரகிருதி மண்டலத்தைவிட்டு சிவகைவல்யத்தைச்சேர வருவோருடைய மூக்குணங்களின் சம்சகாரங்களின் அகற்றி அவர்களுக்கு அருள்புரியும் ஜயப்பிரதனாகவும் இம்முறை ஏழு வடிவாயிருந்து ஏழு வயிறுகளும நிறைய உண்டுகளித்து வந்தேனே அந்தக்காலமெல்லாம் போம் ஒரு வயிற்றுக்குக்கூட அன்னம் ஆவ்வாதுபோல மிகக அருமையாகிவிட்டது, 'பசி பாவமறியாது' என்னும் வசனப்படி இவ்வூரில் சில மேளகாரர்கள் பர் ஆலயம் அமைத்து அங்கு என்னை வந்திருக்கும்படி அழைத்தார்கள், நோகாணுமிடம் சொர்க்கம். நாய்விற்ற காசுமா குரைக்கும், என் வயிறு உணவளித்து என்னைப் பக்தியுடன் உபசர்த்தார்கள். சிலகாலமாய் அதினலல்லவோ உங்கள் தலைப்பிள்ளையாகிய நான் உயிர்தரித்திருக்கின்றேன். 'ஆழாழுகரையின்றி நிற்கவில்லையோ கொடியவால மழுதமர்கவில்லையோ' என்பது முதலிய பாடல்களால் தங்கள் சௌரியத்தை வியந்து பேசுகின்றார்களே, 1863 வருஷத் 20 சட்டமல்லவோ நமது குடித்தனத்தையும் என்னை அம்பாள் இவ்வளவு குடித்தனத்தையும் அலங்கோலப்படுத்தி யிருக்கின்றது. அந்தப் பாழான சட்டத் தாக்களாவது மாற்றிவிடக்கூடாதா என்று வினவினர். அதற்கு பரமசிவன்

"அப்பா நீ சொன்னது முற்றிலும் உண்மைதான். நான் கையாலானமட்டும் பார்த்தேன். கடன் வாங்கியும் பார்த்தேன். சரிப்படவில்லையே.

விருத்தம்.

கனல்குளிரப் புனல் எரியப் புரிவோம் ஆழ்ந்த
கடலினையும் மேடாகக் கற்பிப்போம் யாம்
தினகரனைத்தென் றிசையி லுதிக் கச்செய்வோம்
சீர்மறையை மாற்றியுரை செய்வோம் அல்லை
மனமுவக்கும் பகலாகப் புரிவோம் எல்லாம்
வாய்த்திருந்தும் பயனென்றேவல்தானத்திற்
கெனவமைந்த சட்ட மதை மாற்ற நம்மால்
ஏல விலை என் செயலாம் இனிய மைந்தா.

இது கேட்ட கணபதி

"ஐய! அப்படியானால் நமக்குப் பிழைப்பென்ன? இச்சட்டந் தொலைந்தாலொழியக் கமிட்டிகளும் ஒழியப்போகிறதில்லை. அவர்கள் இருக்கும் வரை நமது பாடு விடிவதுமில்லை. என்னம்மான்கள் இருவர் பாடும் மிக்க பரிதாபமுள்ளது. உள்ளூர் மாமன் ஒரு வம்புமறியாத ஏழை. அவருக்கிடுவது கூழாயினும் அமுதம்போல் உண்டு மௌனமாயிருப்பதால் அவர் பேச்சு வெளிக்கு வரவில்லை. அவரும் இருக்குமிடம் தெரியாமல் ஒரு மூலையிலிருந்து காலத்தைக் கடத்துகிறார். மற்றோர் அம்மான் கொண்டிருந்த ஆடம்பரமெல்லாம் கமிட்டிகளும் மானேஜரும் வர முற்றிலும அடங்கிவிட்டன. அவரும் கள்ளவேஷம் புனைந்து சம்பாதித்த திரவியமெல்லாம் கொள்ளைபோய்க்கொண்டு இருக்கின்றன. கடைசியாய்ப் பதினெட்டாம்படியின் கூட்டுறவையடைந்தும் அவருடையக் கமிட்டிமெம்பர்கள் சும்மா விடுவதில்லை. வருஷத்தில் மூன்று நாள் வம்பிற் கட்டி யடிப்பதுபோல அவர்கள் அவரைக் காடுமேடு எல்லாம் இழுத்தடித்துக் கோவில் கொணர்ந்து சேர்ப்பதால் அவர் தலையெடுக்க முடியவில்லை.

இனி யாம் செய்யத்தக்கது யாது? குற்றாலத்துக்கு ஓடிப் பிழைக்கலாமா? அல்லது கொடுமுடியிற் போய் மறையலாமா? அல்லது குறையெல்லாம் தீர யாம் நம் கைலையங்கிரி போய்ச்சேர்ந்து நமது பாட்டைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கலாமா"? என்று சொல்

விக்கொண்டிருக்கையில் என் மனமறியாமல் எனக்குத் தும்மல் வந்தது. நான் சலீரென்று தும்மவும் பரமசிவனும உமையவளும் கணபதியும் சடுதியில் திரோதானம ஆகிவிட்டார்கள். பிறகு விடியற்காலமாய்க் கதவு திறக்கப்பட்டபடியால் நான் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் வெளியேறி என் வீடுவந்து சேர்ந்தேன்" என்றான். இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருநத சொக்கலிங்கம்

"கந்தசாமி! நீ சொன்னது மிக்க புதுமை. இப்பெண்பிள்ளைகள் யார்? அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் அந்த மனிதன் யார்? உனக்குத்தெரியுமா? என்று வினவினான். அதற்குக் கந்தசாமி

"சொக்கலிங்கம்! நான் விஜாரித்தேன். அப்பெண்பிள்ளைகள் மலையாளம் அச்சிகள். பார்ப்பதைக்கொண்டே விளங்கவில்லையா? அந்த மனிதன் பெரிய ஸ்ரீமான். அவர் ஏதோ உடம்பு சௌக்கியமில்லாமல் இங்கே வந்து ஒரு பெண்பிள்ளையிடத்தில் வைத்தியம் பார்த்துக்கொண்டு இருப்பதாக வெளியாயிற்று. நாழிகையாய்விட்டதே நாம் வீட்டுக்குச்செல்லலாம்." என்று சொல்லச் சிதம்பரமும் கந்தசாமியும் அவ்வாறு செய்யலாமென்று இணங்க அம்மூவரும் தங்கள் தங்கள் வீடு போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.

பி. எஸ். சுப்பிரமணிய ஐயர்.

வந்தேமாதரம்.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

தமிழ் முதுமொழியின் தளர்ச்சியும் வளர்ச்சியும்.

"மறைமுதற் கிளந்த வாயான் மதிமுகிழ் முடித்த வேணி
இறைவர் தம் பெயரை நாட்டி இலக்கணம் செய்யப் பெற்றே
அறைகடல் வரப்பிற் பாடை அனைத்தும் வென் றாரியத்தோ
டுறழ்தரு தமிழ்த் தெய்வத்தை உள் நினைந் தேத்தல் செய்வாம்'

"நம்மை ஒருஜாதியார் என்றும், ஒருகட்டுக்கடங்கியவரென்றும் யோக்கியர்களென்றும், தேசாபிமானிகளென்றும் காட்டக் கூடியதும், நமது முன்னோர்களின் அருமை பெருமையை நாம் அறியவும்; நமது காரியங்களை நமக்குப் பின்னால் வருபவர் அறியவும் ஏதுவாயுள்ளதும், நமது சொந்த பாஷையே." இவ்வுண்மையை ஓர்ந்து மேற்றிசை யோரும், கீழைத் திசையாராகிய ஜப்பானியரும், தத்தம் பாஷைகளை எவ்வளவோ கௌரவமாகப் பொன்போற் போற்றி அபிவிருத்தி செய்துவர, நம்மவருட் பெரும்பான்மையோர், தேசாபிமானமும் பாஷாபிமானமும் இல்லாராய்த் தமது தாய்ப் பாஷையாகிய அமிழ்தினுமினிய தமிழ் முதுமொழியை அநாதரவு செய்து, "நறுவிய வாயினவேனும் உமிழ்ந்து கடுத்தின்னும் தீய விலங்கு" கள் போன்றும், "திருவினு நல்லாள் மனைகிழத்தியேனும் பிறர் மனைக்கே பீடழிந்து நிற்பார்" போன்றும், கேவலம் உத்தியோக பதவி, பொருளீட்டல் முதலியனவே கருதி அந்நிய பாஷைகளாகிய ஆங்கிலமாதிய கற்று வருவது காலக்கொடுமையோ? ஞாலக் கொடுமையோ? அறியேம்!

ஆ! ஆ!! தங்கள் கையெழுத்துக்களைக் கூடப் பிழையற எழுதத் தெரியாதார் எத்தனை பேர்கள் இருக்கின்றார்கள்! தமிழ்ப் பாஷை தெரியாமல் இருப்பது தங்களுக்குப் பெருங் கௌரவமென்

றும் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அது தெரியவில்லேயோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு தங்களுக்கு ஆங்கில பாஷாஞானம் அதிகமாக உண்டென உலகு நினைக்கும் என்றும் எண்ணும் பேதைமாக்கள் எத்தனை பேர்கள்! தமிழிற்பேசினும் முக்காற்பங்கு இங்கிலீஷும் காற்பங்குதமிழுமாக மணிப்பிரவாள நடையிற் பொழிந்து தீர்த்து,ஹாஸ்யரஸம் அனுபவிக்கச் செய்வோர் எத்தனைபேர்கள்! "சரித்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாம் என்றால் சில விஷயங்களை அறிவிக்க ஏற்ற மொழிகள் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டமாய் இருக்கிறது" என்று சொல்வதற்கு "ஹிஸ்ட்ரீஸ்களையும் ஸயன்ஸ்களையும் டமில் லாங்குவேஜில் டிரான்ஸ்லேட் பண்ணலாம் 'நா' செல திங்ஸ்களை எக்ஸ்பரஸ் பண்ண டெக்னிகல் டர்ம்ஸ்களை ப(f)யிண்ட் அவுட் பண்றது 'ரொம்ப' டிபிகல்டாக இருக்கு" என ஒரு சாரார் சொல்வர் என்ற ஓர் புலவர் வாக்குப் பொய்யின்றே. சில வருடங்களுக்கு முன்னர், மதுரை அமெரிகன் மிஷன் உயர்தர வித்யாசாலையில் இருந்த பாலதிராவிட சங்கத்தின் வருஷோத்ஸவ தினத்தன்று மதுரை வாசியாகிய ஓர் பிரபல வக்கீல், எழுந்து "சேர்மென் அண்ட் கனவான்களே! இங்கிலீஷ் மிக்ஸ் பண்ணுமே இதை லிட்டில் பெ(f) லோஸ், கே, எங்மென், அதாவது சிறுவர்கள் என்ன ஸ்பீச் கொடுக்கறு! நம்ப ரெண்டு வேர்ட்ஸ் கூட கண்டிநுவஸாய் பேசறது எம்பிட்டு இம்பாஸிபிளா ருக்கு! வாட் டூ யூ திங்? என்னைப்போல் டிபிகல்டி எக்ஸ்பீரியன்ஸ் பண்ணியிருக்கிறவா இந்த அஸெம்பிளிலே இருபாளே. அவாளுக்கு என் வேர்ட்ஸ் ட்ரூ என்று படும். . . ." என்று இவ்வாறு பலர் கரகோஷம்செய்ய அரைமணி நேரம் பிரசங்க மாரி பெய்தவிஷயம் யாமறிவோம். இவராவது தமது அறியாமையையும் சக்திக்குறைவையும் கௌரவமாக ஒப்புக்கொண்டு தமிழை அபிவிருத்தி செய்யத்தவறியதற்காக விசனித்தனர். இன்னுஞ் சிலரோ, தமிழைப்பெரிதும் உபேக்ஷைசெய்து வாயில்வந்தபடி கேவலமாகஇழித்துக்கூறி தமிழ்மட்டும் கற்றவர்களோடு பேசவும்நாணுவர். இப்புண்ணியப் புருஷர்களை "ஏன்ஐயா தமிழினிடத்து இவ்வளவு அருவருப்புஎன்று கேட்டால், அவர்கள் "தமிழுலே என்னருக்கு?" என்று வாய்கூசாமற் சொல்வர். "தமிழில் என்ன ஐயா இல்லே?" என்றால் அதற்கு உத்தரம் சொல்லார். சிறிது வற்புறுத்திக் கேட்டாலோ "என்ன இல்லையா? ஒண்ணுமில்லே"

என்று நீட்டிமுழக்கி அடித்தொண்டையோ டலறுவர். அதிகமாக வற்புறுத்திக்கேட்க ஆரம்பித்தாலோ "நேக்குவேண்டாம் ஒநதமிழ் நீயே வசசுக்கோ" என்று (கிடையளிக்க விழித்தோடும் கிறிஸ்தவ உபதேசியார்களைப்போல்) இருந்த இடம்விட்டு எடுப்பார் ஓட்டம். ஆததிச்சூடி கூடப் படிததிரா அநேகர் தமிழையும் தமிழ்ப் புலவர்களையும் தம் வாய்திறந்து பழுதுகூற முன்வருவது எவ்வளவு மௌடீகம்?

ஆ! ஆ!! தொன்று தொட்டுச் சீரும் சிறப்பும்பெற்று, அறம் பொருள், இன்பம் வீடு என்று ஆன்றோரால் மேலாகக்கூறப்பட்ட நாற்பொருள்களையும் அடைவதற்கேதுவாய் உள்ள எண்ணிறந்த நூற்பெருக்கத்தையுடையதும், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளம் முதலிய பாஷைகளுக்குப் பெற்றோர் நிலைமையிலிருந்து பேருதவி புரிந்துவரும் பெருமையை யுடையதும், திராவிடதேச முழுதும் ஏக சக்கிராதிபத்தியம் செலுத்திவந்ததுமான நம்தமிழ் அணங்கு, இக்காலததில் க்ஷீணதிசையடைந்து, பெரும்பான்மையாராற் போற்றப்படாது நிற்றற்கும் முதற்காரணம், அவளது அருமை பெருமை பழமை முதலியன, அநேகர் அறியாதிருததலேயாம். ஆதலின், இனி யான் என் சிற்றறிவு கொண்டு கற்றறிந்த தமிழின் வரலாறு கூறுகின்றேன்:—

"தமிழ்" என்னும் பெயர்.

"தமிழ்" என்ற பதத்திற்கே ஒருசரித்திரம்உளதெனில் அப்பாஷையின் சிறப்பை என்னென்று எடுத்துரைப்பது? "தமிழ்" என்ற சொல்லுக்கு முடிவும் பொருளும் பலர் பலவாறு கூறுவர்:—

1. பிரயோக விவேக"த்தார் "திமளம்" என்பதன் திரிபு "தமிழ்" என்பர்.

2. சென்னை இராஜதானிக் கல்லூரியிற் பாஷாவிற்பன்னராய் இருந்த ஸ்ரீ சேஷகிரிசாஸ்திரியார் போல்வார் "பிரயோக விவேக" த்தாரது கூற்றை ஆதாரமாகக்கொண்டு, திராவிடம் என்னும் பதமே திரமளம் என்றாய், பின் அது திமளம் என்றாய்க் கடைசியில் தமிழ் என்றாயிற்று என்பர்.

3. கால்ட்வெல் பாதிரியார் தமிழ் என்பதும் திராவிடம்என்பதும் திரமளம் என்ற மொழியினின்றும் தோன்றியவை என்பர்.

[இம்மூவரது கூற்றும் ஒப்பத்தக்கனவல்ல. ஏனெனில், தமிழ் வழங்கிய இடத்தில் தமிழ்க்கோர் பெயர் இருந்ததில்லை என்று சொன்னால், யார் தாம் ஒப்புவார்? அன்றியும், தமிழில் "தமிழ்" என்னும் பதம் வருவதற்குமுன் "திராவிடம்" என்ற ஆரிய மொழி இருந்திருக்குமானால், அப்பெயர் எப்பொருளை உணர்த்திற்று? இன்னும் பார்ப்போம்; ஒன்றன் பெயர், அது வழங்கும் இடத்தில் தான் பிறந்திருக்கக் கூடுமேயன்றி, அஃதில்லாப் பிறிதொரு தேசத்தே பிறந்திருக்கக் கூடும் என்பது இம்மியும் பொருந்தாதே.]

4. ஒரு சாரார் "தமிழ்" என்னும் பதம் தான் "திராவிடம்" என்றாயிற்றேயன்றி, திராவிடம் என்பதன் சிதைவு அன்று "தமிழ்" எனச் சாதிப்பர்.

[இவர் கூறுவதும் சரியெனக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில் திராவிடம் என்னும் பதம் தேசத்தைக் குறிக்குமேயன்றி பாஷையைக்குறிப்பதன்று. திராவிடம் என்னும் பதம், "ஓடிவளைந்த" எனப் பொருள்படும் "த்ரா" என்னும் அடியாப் பிறந்து, மகாநதி முதல் கோடிமண்டலம் வரை ஓடி வளைந்த பூமியை உணர்த்தும்.]

5. "தமிழ்" ",தென்மொழி" யின் திரிபாக இருக்கலாம் என்று கூறிப்பர் ஜி. யூ. போப்பையர்.

[ஒரே நாட்டில், வடக்கிலும் தெற்கிலும் வழங்கிவந்தகாரணத்தால், ஆரியமும்தமிழும் முறையே வடமொழி, தென்மொழி எனப் பட்டன. ஆதலின், தமிழ், ஓர் தென்மொழியேயன்றி 'தென்மொழி' என்பதன் சிதைவு என்று சொன்னுதல் பொருந்தாது.]

6. தமிழ் என்பது தமி என்னும் அடியாகப் பிறந்து முகர மெய்யை எழுத்துப் பேறுக்கொண்டு தமிழ் என்றாயிற்றென்றும் தமி என்ற பதத்திற்கு "ஒப்பற்றது" எனப் பொருள் என்றும் அது ஆகு பெயராய் "ஒப்பற்றபாஷை" எனப் பொருள்படும் என்றும் கூறுவர் வேறுசிலர்,

7. தமிழ் என்பதற்கு "அறியாமை நீக்குவது" எனப்பொருள் என்றும், அது ஆகு பெயராய் தமிழ்ப் பாஷையை உணர்த்திற்றென்றும் கூறுவர் பின்னுமசிலர். (இவர்கது, இவ்வாறு கூறுதற்கு ஆதாரம் யாதோ?)

8. மற்றுமசிலர், "இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ் எனலாகும்" என்ற பிங்கலந்தைச சூத்திரத்தை ஆதாரமாக்கொண்டு தமிழ் என்பதற்கு இனிமை எனப் பொருள் என்றும, அது பண்பாகு பெயராய் இனியதமிழ்ப்பாஷையை உணர்த்திற்றெனறும்கூறுவர். இதுவேஎன துகருத்தும. (தமிழ்இனிமைப்பொருளில்வருதற்குகாரணம,சீவகசிந்தாமணி, கம்பராமாயணம, புறநானூறு, பெருந்திரட்டு முதலியவற்றிற்காண்க)

9. தமிழைத்தவிர இந்தியாவில் வழங்கும்வேறு எபபாஷைக்கும் ழ என்ற எழுத்து இல்லாததால், தமிழ் என்பதை தமி+ழ் எனப் பிரித்து, தமி என்பதற்குத் தனித்த (அதாவது வேற்றுமொழிகட்கில்லாத), ழகரத்தைத் தனக்கே யுடையதெனக் கூறு நிற்பர் இன்னும் சிலர்.

10. முதுநூலாசிரியர், பாஷை சம்பந்தப்பட்டமட்டில் தமிழ் என்னும பதத்தைப்பற்றிய எவ்வரலாறும் கூறினர் அல்லாதலின் தமிழ் காரணப் பெயராகாது, அப் பாஷையை உணர்த்தும் ஓர் இடுகுறிபபெயரே எனக் கூறுவாரும் உளர்.

[பின்னையோர் கூறுவன யாவும் உண்மையாய் இருந்திருப்பினும், அல்லது அவற்றுள் ஒன்றேனும் ஏற்றதாய் இருந்திருப்பினும் முது நூலாசிரியர் கூறாது விட்டொழிவரோ என்பது இவர்கள் கட்சி].

இனி இது சிலர் கூறும் வண்ணம் காரணப்பெயராயினுமாகுக. அல்லது வேறு சிலர் எண்ணும் வண்ணம் இடுகுறிப் பெயராயினுமாகுக. ஆனால் "தமிழ்" என்பது "திராவிட" மென்பதினின்றுவது அல்லது வேறு எவ்வடமொழியினின்றுவது பிறக்கவே இல்லை என்பது நிச்சயம். அன்றியும், இஃதொரு இனிய பாஷை என்பதற்

கும், ஒப்பற்ற பாஷை என்பதற்கும் மகரத்தைத் தனக்கே யுடைய பாஷை என்பதற்கும், அறியாமையை நீக்கக்கூடிய பாஷை என்பதற்கும் அநுவாவம ஒப்பமின்று.

தமிழ் வழங்கும் நிலம்.

இனி இது வழங்கும இடம் ஆராய்வோம. இத்தமிழ் செந்தமிழ், கொடுந்தமிழ் என இருவகைப்படும. இவற்றுள் செந்தமிழ் நாடாவது "கங்கை வாழ் வேணிக் கடவுளும் குமரக் கடவுளும் அகத்திய னாரும், கலைமகள் வடிவப் புலவரும, மேன்மைக் கௌரிய வேந்தரும் இருந்து, சங்கமாப் பலகை ஏறியே வளர்த்த தமிழ்க்கிடமான" பாண்டி வளநாடாகும். இந்நாட்டின் எல்லைகள் சேனுவரையர் என்பார் காலத்தில், வடக்கே மருதயாறும, கிழக்கே மருவூரும், தெற்கே வைகையாறும், மேற்கே கருவூரும் என்று சேனுவரையரே வரையறுத்துள்ளார். இச்செந்தமிழ் நிலத்தைச் சார்ந்த நிலங்கள் பன்னிரண்டும் கொடுந்தமிழ் நிலங்களாம். அவை இன்னவென,

"தென்பாண்டி குட்டம் குடம் கற்கா வேண்பூழி
பன்றி அருவா வதன்வடக்கு—நன்றாய
சீத மலாடு புனனாடு செந்தமிழ்சேர்
ஏதமில்பன் னிருநாட் டெண்"

என்னும் வெண்பாவால் அறிக. செந்தமிழ் நிலத் தெல்லையும் அதனைச் சூழ்ந்த பன்னிரு நிலமும் வருமாறு :—

<table>
<tr><td>சீதம்</td><td colspan="2">பூழி</td><td>மலை</td><td>அருவா</td></tr>
<tr><td>கற்கா</td><td rowspan="2">கருவூர்</td><td colspan="2">மருதயாறு
செந்தமிழ் நிலம்
வைகையாறு</td><td rowspan="2">மருவூர்</td><td>அருவா வடதலை</td></tr>
<tr><td>பன்றி</td><td colspan="2"></td><td>பொங்கர்</td></tr>
<tr><td>குடம்</td><td colspan="2">குட்டம்</td><td>தென்பாண்டி</td><td>ஒளி</td></tr>
</table>

இதனை நச்சினார்க்கினியரும் சரியெனக்கொண்டு, சிங்களம் பழந்தீவு, கொல்லம், கூபம், கொங்கணம், துளுவம், குடகம். கருநாடம் கூடம், வடுகு, தெலுங்கு கலிங்கம் என்னும் பன்னிரு நாடுகளும் முற்கூறிய பன்னிரண்டு நிலங்களைச் சூழ்ந்திருந்தன என்றார் நிற்க.

நன்னூலார், செநதமிழ் நிலத்தையும் கொடுந்தமிழ்நிலத்தையும் பொதுவாத்தமிழ் நிலம் எனக்கூறி அத்தமிழ் நிலத் தெல்லை "குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்" எனவரையறுத்துள்ளார். (அதாவது வடக்கே திருவேங்கடமலை, கிழக்கே வங்காளக்குடாக்கடல், தெற்கே கன்னியாகுமரி, மேற்கே குடகு.) நாம் நன்கு கவனிக்க வேண்டிய அதிமுக்கிய விஷயம் இங்கொன்றுளது. அஃதென்னவெனில், நன்னூலார் குறித்துள்ள தேசங்கள் அவர் காலத்திருந்த தமிழ் நாடுகள் என்பதே. ஏனெனில், ஒரு காலத்தில், அதாவது இன்றைக்கேறக்குறைய 2100 வருஷங்களுக்குமுன்னே, கன்னியாகுமரிக்கும் அப்பால் இந்தியா விசாலித்திருந்தது என்றும், கன்னியாகுமரிக்குத் தென்பாகத்தில் தான் முதற்சங்கமும் இடைச்சங்கமும் இருந்தனவென்றும், அப்பூமி பின்னர் பிரளயததால் அழிந்து போயிற்றென்றும், கூறுகின்றார்கள். இதற்காதாரம் வருமாறு :— இன்றைக்கு 2300வருடங்களுக்குமுன் சந்திரகுப்தனுக்கும் செலுக்கஸ் என்ற கிரேக்கனுக்கும் யுத்தம் நடந்ததும், பின்னர் அவர்களுக்குள் நடந்தேறிய சமாதான நிபந்தனைகளுள் ஒன்றாக மகஸ்தினஸ் என்பவன் ஸ்தானாதிபதியாகச சநதிரகுப்தனது இராஜ்யததில் இருக்க அநுமதி பெற்றதும் சரித்திரம் படித்த 5-வது வகுப்பு மாணவர்கள் கூட அறிவர். இம்மகாஸ்தனிஸ் என்ற கிரேக்கர் இலங்கா தீபத்தைப்பற்றிய தம் குறிபபிலே "இத்தீவு இந்தியாவினின்று ஒரு நதியால் பிரிககப்படுகின்றது" என்று எழுதியிருக்கிறார். மெகஸ்தனீஸுக்கு நான்கு நூற்றாண்டுக்குப்பின் இந்நாடு வந்துசென்ற பிளினி (Pliney) முதலிய கிரேக்க பண்டிதர்கள் காளிலே இந்நதி மறைந்தொழிந்தது என்பது அவர்களெழுதியுள்ள குறிப்புகளாற் புலப்படும்." அன்றியும் கன்னியாகுமரிக்குத்தெற்கில் இருந்த குமரியாற்றினழிவு, 2100 வருஷங்களுக்கு முன் நிகழ்ந்ததென்று கூலே

ஞ்சென்ற ஸ்ரீ வி. கனகசபைப்பிள்ளை மகாவமிசமுதலிய நூல்களைக் கொண்டு வரையறுத்துள்ளார்கள். ஆதலின் குமரி முனைக்குத் தெற்கும் தமிழகம் விசாலித்திருந்த விஷயம் தெள்ளிதிலுணரப்படும். இம்மட்டோ?

(2) ஆராய்ச்சி வன்மையிற் சிறந்து சாவா உடம்பெய்திய ஷை பிள்ளையவர்கள் "கி. மு. 7-ம நூற்றாண்டில் அரசாண்ட உதயனன் என்னும் பாண்டவ குலத்தரசன் காலத்தில், மகதநாட்டின் தலைநகராகிய இராஜக்கிரகத்தைச் சுற்றி, 100 யவனச்சேரியும் 120-எறிபடைப்பாடியும், 1000 தமிழச்சேரியும் இவற்றைத் தவிர கொல்லச்சேரியும், மிலேச்சச்சேரியும் இருந்தனவென்றும், மூற்கூறிய ஆயிரம் சேரியிலும் இருந்த தமிழர் மகததரசனுக்குத் தலைப்பெருஞ் சேனையாக இருந்தனரென்றும் காட்டக்கூடிய

"ஐம்பத னிரட்டியவனச் சேரியும்
எண்பத னிரட்டி எறிபடைப் பாடியும்
மன்பெருஞ் சிறப்பின் ஆயிரமாகிய
தலைப் பெருஞ் சேனை தமிழச்சேரியும்
கொலைப்படும் கடுந்திறற் கொல்லச்சேரியும்
மிலேச்சசசேரியுந் தலைதலை சிறந்து"

என்ற உதயண காவியத்தில் உள்ள இராஜகிருகச் சிறப்புச்செய்யுளொன்றை ஆதாரமாக்கொண்டு, இற்றைக்கு 2600 வருஷங்களுக்கு முன்பிருந்த மகத நாட்டுக்குடிகளிற் பெரும்பான்மையோர் தமிழர் என்றே ஸ்தாபிக்கின்றார். இக்காலத்தும் அவர் சொல்லுகிறபடி அம்மகத நாட்டில் (அதாவது பங்காளத்திற்கு வடக்கே நேபாளத்துக்குத் தெற்கே) "திமில்" என்ற ஓர் ஜாதியார் வசிப்பதையும் இத்திமிலருடைய பாஷை தமிழ் மொழிக்குப் பலவாறு ஒத்திருப்பதையும் பார்த்தால், "திமில்" என்ற பெயரே "தமிழ்" என நாளிடைவில் மருவியதோ என்ற ஐயத்தைத் தரக்கூடியதாய் இருக்கிறது. அன்றியும, அவர்,

(3) 'நீ,' 'நான்' 'யாம்' 'எங்கு,' 'பெண்' 'மை' 'கண்' முதலிய பதங்கள் தமிழிலும் சீனத்திலும் ஒரே பொருளைக்குறிப்பதால் தமிழரும் சீனரும் ஆதியில் ஒரே குலத்தவர் என்றும், இதற்

கேற்கவே தமிழ் மூவேந்தருள் ஒருவனாகிய சேரன், இக்காளிலும் சீனத்தார் தங்களை 'வானவர்' (Celestials) என்று பெருமையாச் சொல்லிக்கொள்வதுபோல இமையவரம்பன், வானவரம்பன் எனப் பெயர் பூண்டான் போலும் என்றும்,

(4) கங்கை நதி பாயும் பங்காளம் முதலிய இடங்களிலும், மைசூரிலும், இந்தியாவில் வடக்கேயுள்ள பிறிற் பெரும்பான்மையோரும் "தமிழர்" எனவும் மொழியியலே (Philology) வழிகாட்டும் கருவியாக்கொண்டு அறிவிக்கின்றார். இவற்றால் இந்தியாவில் ஆரியர்க்கும் முந்தியே தமிழர்கள் இருந்தனர் என்றும் அநேகமாய் இந்தியா முழுதுமே தமிழகமாக இருந்தது என்பதும் தெரியவரும். திராவியராகிய திராவிடருக் கப்புறமே ஆரியர் இந்தியாவிற் புகுந்ததும் சரித்திரம்படித்தோர் அறிவர். ஆயினும் தற்காலத்தில் தமிழ்வழங்கும் நாடுகள் யாவெனில், ஆசியா கண்டத்தில் உள்ள "குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்" எனும் நான்கெல்லேயினுட்பட்ட நாடுகளும், இலங்கைத்தீவு, சிங்கபூர், பினங்கு, பர்மா, மலாக்கா, முதலிய இடங்களும், ஆபிரிகா கண்டத்தில் உள்ள கேப் காலனி, நட்டால் முதலிய இடங்களுமாகும்.

தமிழ் பேசுவோர் தொகை.

இப்பாஷை தற்காலத்தில் 1,45,00,000ஜனங்களால்பேசப்பட்டுவருகிறதென்றும், அதற்குச் சுமார் 58,500 சொற்கள் உண்டென்றும் தெரியவருகிறது. ஆயினும் தமிழ் பேசுவோரில் 100-க்கு 90 க்கு மேல் எழுத்து வாசனையற்றவர்களாக இருப்பது விசனிக்கத்தக்கதே.

செந்தமிழ்ச் சிறப்பு.

இனி, தற்காலம் தென்னாட்டிற்குத் திலகம்போன்றிலகும் தமிழ் மொழியின் அருமை பெருமை அறையப்புகுவாம்: தமிழின் தொன்மையும் கடவுட்டன்மையுமே அதன் அருமைக்கும் பெருமைக்கும் காரணமாக இருக்கின்றன.

"ஓங்க லிடைவந் துயர்ந்தோர் தொழவிளங்கி
ஏங்கொலிநீர் ஞாலத் திருளகற்றும்—ஆங்கவற்றுள்
மின்னேர் தனியாழி வெங்கதிரொன் றேனையது
தன்னேரிலாத தமிழ்."

(இ—ள்.) ஓக்கல் இடை வந்து-மலையினிடத்தே தோன்றி, உயர்ந்தோர் தொழ விளங்கி - அறிவு ஒழுக்கங்களில் உயர்ந்தோர் வணங்க விளங்கி, எங்கு ஒலி நீர் ஞாலத்து - ஓயாதொலிக்கும் கடலாற் சூழப்பட்ட இவ்வுலகத்தின்கண் உள்ள, இருள் அகற்றும் அவற்றுள் - இருளை நீக்கும் இரண்டினுள் மின் நேர் - மின்னலைப்போன்று ஒளி வீசும், தனி ஆழி - ஒற்றைச் சக்கரத் தேர்மேல் செல்லும், வெம் கதிர் ஒன்று-வெப்பத்தைத்தரும் சூரியன் ஒன்று. ஏனையது - மற்றது யாதெனின், தன் நேர் இல்லாத - இணையற்ற, தமிழ் - தமிழ் மொழி ஆகும். இதனால்,

உதயகிரியினிடத்தே சூரியன் தோன்றுதல்போல் இமோத்கிரிபால் தமிழ் தோன்றிற்றென்றும், சூரியன் புறத்திருள் நீக்கல்போல் செந்தமிழ்,மாந்தாது அகத்திருளைநீக்குகிறதென்றும்பெறப்பட்டது. பலர் எண்ணுகிறபடி தமிழின் பிறப்பிடம் பொதியமலை என்னாது இமயமலை எனக் கொண்டதற்குக் காரணம் பிறிதோரிடத்திற் காணலாகும்.

(2) எல்லாம் வல்ல இறைவரே தம்பெயரால் ஓரிலக்கணம் இயற்றியும் சங்கப்பலகை ஏறியும் தமிழ் வளர்த்ததால் அப்பொன்னார் செஞ்சடைத் தென்னவர் பிரார்க்கும்,

சைவசமய குரவர்கள் இறைவனைத் துதித்ததும் பல அற்புதங்களைக் காட்டியதும் தமிழ்ப் பனுவல்களால் ஆதலின், உண்மைச் சைவர்க்கும்,

திருமழிசை ஆழ்வார் தமிழ் மொழியிற் சொன்னவண்ணம் ஸ்ரீதரக்கடவுள் செய்தருளியதால் அவர்க்கும்,

ஆழ்வாராதிகள் பாடி, விஷ்ணுவைத் துதித்ததால் வைணவர்கட்கும,

மறைபவனே செங்காப்போதராய் அவதரித்துத் தமிழ்வேதம் இயற்றி இறுமாப்புற்ற கடைச்சங்கப் புலவரின் கர்வம் அடக்கிய தால் பிரமனுக்கும்,

நக்கீரர், பொய்யாமொழிப்புலவர் முதலியோரிடமிருந்து தமிழ்க் கவிபெற முருகக்கடவுள் வலிய விரும்பியதால் அவர்க்கும், அவரது திருத்தொண்டர்க்கும், தமிழிடத்து ஆர்வம் மிகுதி என்பது புராண வாயிலாற் றெள்ளிதிற் புலப்படும்.

3. "ஆரியமும் செந்தமிழும் ஆராய்ந்துஇதனின் இது சீரியதென் றொன்றைச் செபபரிது" எனக் கடைச்சங்கப்புலவரும், இருமொழி யும் நிகர் என்னும் இதற்கையம் உளதேயோ? என்று காஞ்சிப் புராணமுடையாரும், இன்னவைபோன்று ஏனைப்பிறரும், கூறியிருந் தபோதிலும், சிற்சிலகாரணங்களால் வடமொழியினும் தென்மொழி சிறந்ததென்போம். எங்ஙனமெனில், தென்மொழிக்குக்கடவுளார் சம் பந்தமும் திருத்தொண்டர் சம்பந்தமும் ஏற்பட்டுள்ளனபோல் வட மொழிக்கில்லை. அன்றியும், வடமொழியில் இல்லாப்புணர்ச்சி இலக் கணங்களும், சொல் இலக்கணங்களும், செய்யுள் இலக்கணங்களும், ஏனைய பிறவும் ஆதி இலக்கணமாகிய அகத்தியத்திலேயே கூறப்பட்டு ள்ளன. எனத்தெரிகிறது.

(4) ஸ்ரீ-வரதநஞ்சையபிள்ளை போல்வார் கூறுகிறபடி "சிந்தாமணி யின் நந்தாப் பெருமையும், மணிமேகலையின் அணிகெழுபோக்கும், சிலப்பதிகாரத்திலக்கியச் செலவும், திருவள்ளுவரின் ஒருமொழி நய மும், கம்பன் கவியின் செம்பொருள் இன்பமும், பத்துப் பாட்டின் வித்தக நடையும், கல்லாடத்தின் எல்லாச்சிறப்பும், தேவாரத்தின் மூவாப்பெருமையும், திருவாசகத்தின் ஒருவா அன்பும், இன்னோரெ ன்னப் பன்னூல் மாண்பும் பிறபாஷையில் இருக்கின்றனவென யாரே துணிந்துகூற முற்படுவர்?"

(5) நான் இவ்வளவு பெருமையாகக் கூறியது அபிமானம் பற்றி என்றெண்ணற்க. இது உண்மை என்பதற்கு ஆங்கிலநாட்டுப் பண்டிதர்களையே சான்றாகக் குறிக்கிறேன்:

தம்மது ஆயுள் காலமுழுமையையும் தமிழ் கற்பதிலேயே செலவ ழித்துத் தற்காலம் தமிழ் அகாராதி எழுதத் தொடங்கியிருக்கும் ரெவரண்ட் டாக்டர் G. U. போப்பையும்,

தமிழைத் தம்மாலியன்ற அளவு கற்றுணர்ந்து, அகராதி எழுதித் 'தமிழ் கிரேக்கபாஷையினும நயமான செய்யுள் நடையுடையது லத்தீன் பாஷையிலும் பூரணமானது" என்ற வின்ஸ்லோ பண்டிதரையும்,

மனிதரால் பேசப்படுகின்ற மிகப்பொலிவும் திருத்தமும் சீரு முடைய பாஷைகளில் தமிழும் ஒன்று" என்று கண்டறிந்த டேய்லர் பண்டிதரையும்,

"ஸம்ஸ்கிருதத்தோடு போட்டிபோட்டு, அதனினும் மேம்பா டடைந்த இந்திய பாஷைகளில் தலை சிறந்தது தமிழ் ஒன்றே ஆகும்" என்ற கால்ட்வெல் பாதிரியாரையும் கேட்டால் அன்னோர் தமிழ்ப் பெருமை இன்னவென நன்கெடுத்துக்காட்டுவர்.

(6) தமிழ் நெடுங்கணக்கின் உருவ அமைப்பும் முறைச்சிறப் பும் போல வேறு எப்பாஷையில் காணலாம் ? உயிரெழுத்திலும் உயிர்மெய்யெழுத்திலும் குறிலுக்கப்புறம் நெடிலிருத்தலையும் அவை ஒன்றிலொன்று உருவத்தில் ஒத்திருப்பதும்,

வலியோர் மெலியோர்க்குமுன் நிற்றல் வல்லெழுத்துக்கள் யா வும் மெல்லெழுத்துக்கள் முன்நிற்பதும், தமிழ் பாஷையின்றி வே றெப் பாஷையிலும் இல்லையே.

(7) கற்பனைச் சிறப்பைத்தான் என்னென்பது ?

"நன்னகர் நோக்கினுகை நோக்கினன்" என்பது, கம்பராமாய ணச் செய்யுள் ஒன்றின் நாலாம் அடியாகும். இச்சிறுவரி, அனுமார் எரிகொளுத்தி இலங்கையைச் சுட்டகாலத்தில் இராவணன் இருந்த நிலையைப்பற்றிக்கூறியது. இதற்கு ஒன்றினென்று பெருமையில் தா ழாத எட்டர்த்தங்கள் இருக்கின்றன என்றுயார்க்குத்தெரியும். நிற்க,

செந்தமிழ்ச் சுதந்திர மகிமை.

இனி, இத்தமிழ் மூல பாஷையா அல்லது கிளைப்பாஷையா? என்று ஆராயத்தக்கது: கல்விகேள்விகளில் தேர்ச்சிபெற்ற மொழிநூல் வல்லோர், உலகின்கண் வழங்கும் மொழிகளை 'ஆரிய' மொழிகள் என்றும் 'துரானிய' மொழிகள் என்றும் இருவகையாகப்பிரித்து "ஆரிய மொழிகள் பலவற்றுள்ளும் ஸம்ஸ்கிருதம் தலை சிறந்ததொன்றும். அவ்வாறே துரானிய மொழிகளுள் அடங்குவன பலவற்றுள்ளும் தமிழ்மொழி தலைசிறந்ததொன்றும்" எனக்கூறியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே, ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் வெவ்வேறு பாஷைகள் என்பது வெள்ளிடைமலைபோல் தெள்ளிதிற் புலப்படுமே அன்றோ?.

அன்றியும், "தமிழ் தற்பாஷையே கிளைபாஷை அன்று" என்றற்குப் பூர்வாசிரியர் கீழ்வாய்க் கணக்குக்கும் விரவியல் செய்யுட்கும் மணிப்பிரவாளத்துக்கும் வேற்றுமை வகுத்த இலக்கணமே சாட்சி பகருமே.

இம்மட்டோ? முன்பு நாம் கூறிய

"இரு மொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவர்-இயல்வாய்ப்ப
இரு மொழியும் வழிப்படுத்தார் முனி வேந்தர்-இசை பரப்பும்
இரு மொழியுந் தழீஇனர் ஆன்றோரே-என்றால் இவ்
இரு மொழியும் நிகர் என்னும் இதற்கையம் உளதேயோ"?

என்ற காஞ்சிபுராணச் செய்யுளும்,

"வடமொழியைப் பாணினிக்கு வகுத்தருளி அதற்கிணையாத்
தொடர்புடைய தென்மொழியை உலகமெலாம் தொழுதேத்தும்
குடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்லேற்றுப் பாகரெனில்
கடல்வரைப்பின் இதன் பெருமை யாவரே கணித்துள்ளார்?"

என்பதும், வடமொழியும் தென்மொழியும் ஒன்றி னொன்று சற்றும் பெருமைகுன்றாத தனிப்பாஷைகள் என்பதற்கோர் தனிச்சான்றாகும்.

உண்மை ஈதாக, தமிழ் இலக்கணக்கடல் முழுதும் உண்டவரும், தமிழினை வளர்க்கும் திருவாவடுதுறை மடத்தவருமான ஸ்ரீமத் சுவாமி நாத தேசிகர் தமிழ் மொழியுடன் வடமொழி சம்பந்தம் மிக்கிருத்தலால் மயங்கி, வடமொழி தமிழ்க்குத் தாய்மொழி எனக் கருதி

"அன்றியும் தமிழ் நூற் களவிலே-அவற்றுள்
ஒன்றே ஆயினும் தனித்தமிழுண்டோ" என்றும்
"அன்றியும் ஐந்து எழுத்தால் ஒரு பாஷை என்று
அறையவும் நாணுவர் அறிவுடையோரே" என்றும்

கூறிவிட்டனர். அவர் காலத்துப் புலவர் பெருமக்கள் இதனை மறுத்துக் கூறாததற்குக் காரணம் விளங்கவில்லை. ஆனால், இவருடைய முதற் கேள்விக்கு உத்தரமாக காலஞ் சென்ற ஸ்ரீ-சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளையவர்கள் தற்கால முற்கால செய்யுட்களில் சில எடுத்துக் காட்டி இவற்றுள் வடசொல் எங்கே? சங்க நூல்களிலும் ஏனைப் பின்னூல்களிலும் ஆரியச் சொற்கள் எத்தனை சிறுபான்மைய?" எனச் சமாதானம் கூறியிருக்கின்றார். ஆயினும் ஸ்ரீமத் சுவாமிநாத தேசிகர் கேட்பது "ஒன்றே யாயினும் ஸம்ஸ்கிருத வார்த்தை உபயோகிக்கப்படாத தனித்தமிழ் "நூல்" உண்டா?" என்பதே யொழிய "செய்யுள் உண்டா? வார்த்தையுண்டா?" என்பதன்றே. ஆகையால்" பிள்ளை அவர்கள்சொல்வதுபுறனடையானே பொதுவிதிவிளங்கும்" என்றஉண்மையையே மெய்ப்பிக்கிறதெனத் தப்பெண்ணங் கொள்ளுகின்றனர்சிலர். இன்னோர், பிள்ளையவர்களின் இரண்டாவது கேள்வியை மறந்தேவிடுகின்றனர். நாம் பழைய நூல்களிற் காணப்படும் ஆரியமொழிகளையும் திராவிட மொழிகளையும் கணக்கிட்டுஆராய்ந்து பார்ப்போமேயானால், ஒரு நூலானது எவ்வளவுக்கெவ்வளவுபழமையாக இருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆரியமொழிகள்குறைவாக இருக்கக்காணலாகும். இது கொண்டு, ஒருகாலத்தில் தனித் தமிழ்நூல்கள்பலஇருந்தேஇருக்கின்றன என்று துணிந்து கூறற்குத் தடை என்ன இருக்கின்றது? தனித்தமிழ்நூல்கள் இருந்திருப்பின், இப்பொழுது அவைகள்எங்கே போயின? என்று சிலர் பரிகசித்துக்

கேட்கக்கூடும். இக்கேள்விக்கேற்ற விடையைக் கேட்போரே இவ்வியாசத்திற் பிறிதோரிடத்திற் கண்டு கொள்வர். நிற்க,.

தேசிகரது இரண்டாவது கேள்விக்கு விடையாய் தேசிகர் தாமே ஓரிடத்தில் "பொது எழுத்தானும் சிறப்பெழுத்தானும் ஈரெழுத்தானும் இலங்கும்தமிழ்மொழி" எனக்கூறியிருக்கின்றாராதலின், அவர்தம் வாக்கையேமறந்து இங்ஙனம் உரைத்தது, வடமொழிப் பயிற்சியே மிக்குடையோராய் அதன்மேற்கொண்ட பேரபிமானத்தினாற் போலும். அதிமதி நுட்பமோடதிகலை கற்ற இவர், இவ்வாறு, முகருணவசத்தராய் முறை மறந்துரைத்ததால், தமிழை ஒரு மொழியென நிறுவிய மகத்துவம் மிகுத்த அகத்தியனார்க்கும் ஒல்காப பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியர்கரும், பொன்னார் செஞ்சடைத் தென்னவர் பிரார்க்கும் அறியாமை ஏற்றிப் பழிபாவம் தேடினர் என்று பலர் நிந்திக்கலாயினர். இவ்வாறு மயங்கி இடர்ப்பட்டதன் நிமித்தம் இவ்வதி மேதாவியே தமிழைப் பற்றிய உண்மை ஓர்ந்தோரால் நாளை வரைப் பெரிதும் இழிக்கப்படுகின்றாராக, அதனைப் பற்றிய உண்மை ஓர் சிறிதும் உணராதார் யாவும் உணர்ந்தார் போன்று அதனை இழித்துரைக்கமுற்படுவது எத்துணை இழுக்குடைத்து! என்ன பாருங்கள்! சின்னாட்களுக்குமுன் சர்வகலாசாலைச் சங்கம் ஏற்பட்டுப் புன்மொழியாப் பைந்தமிழைப் புறம்பே தள்ளிப் பூவுலகோர் தம்மனத்தைப் புழுங்கச் செய்யப், பற்றியெரியும் தீக்குக் காற்றும் கூடியதுபோல், பண்டிதர் ச. ம. நடேச சாஸ்திரியார் போல்வார் முன்போந்து "தமிழ் மொழிகள் யாவும் நேராகவேனும் சிதைவுற்றேனும் ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்றும் தோன்றியவைகளே" எனப் பொருள்பட "மெட்ராஸ் மெயில்" வாயிலாய் வெளியிட்டதுஎவ்வளவுபரிதபிக்கத்தககது! "வண்ணஞ் செய் வாள் விழியே யன்றி மறைகுருட்டுக் கண் அஞ்சுமோ இருளைக்கண்டு?" மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க வித்வான்களில் ஒருவராகிய சாஸ்திரியார் இவ்வணம் உரைப்ப ஸ்ரீ அ.மாதவையர் அவர்கள்மட்டுமேயன்றிப்புறப்பாஷை பேசும் ரெவரண்ட் டாகடர் மில்லர் போன்ற பாதிரிமாரும் அதனை மறுத்துப் பேசியது எவ்வளவு பாராட்டத்தக்கது! அந்நிய பாஷை பேசும் அந்நிய நாட்டார்க்குள்ள தமிழ் அபிமானமும் உண்மையறி

வும் நம் நாட்டார் பலர்க்கில்லாமற் போனது வியப்பிற்கும் நகைப்பிற்கும் இடமாகிறதன்றோ?

தமிழ் தோன்றியது ஆரியத்திற்குப் பிந்தியா?

ஸம்ஸ்கிருதத்தினின்றும் பல நூல்களும் அவற்றோடு பல்லாயிரம் மொழிகளும் தமிழில் வந்ததைக்கொண்டு, தமிழ் ஆரியத்திற்குப் பிற்பட்டதென்று கண் மூடித்தனமாய் சிலர் சாதிக்கின்றனர். இஃதெவ்வாறு பொருந்தும்? தெற்கேற்படுவதன்முன் வடக்கு இருந்திருக்குமேல் தென்மொழியாகிய தமிழ் வடமொழியாகிய ஸம்ஸ்கிருதத்திற்குப் பிந்தியதெனக் கொள்ளல் பொருததமுடைத்தே. ஆதலின், தமிழும் ஆரியமும் ஏககாலததவை என்பது இனிது விளங்கும்.

தமிழின் வளர்ச்சியும் தேய்வும்.

இனித் தமிழின் உற்பத்தி, வளர்ச்சி தேய்வு முதலியன ஆராய்வாம்:

சுருதி யொப்ப ஆதியில் வரி வடிவின்றி ஒலி வடிவாய் இருந்த இத்தமிழ் இன்ன காலத்திற்றான் உற்பத்தியாயிற்றென்றேனும், இன்ன மனிதரால் உண்டாக்கப்பட்டதென்றேனும் எவராலும் கூற முடியாது. ஆனால், "அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொல் ஆரணங்கு" என்றும், "பொதியமா மலையான் மொழி" என்றும் வில்லியாதியோர் கூறி யுள்ளதால், தமிழ், மகத்துவம மிகுத்த அகத்தியனாரால் உண்டாக்கப்பட்டிருக்கவேண்டு மெனச் சிலர் துணியலாம். ஆனால், வில்லியாதியோர் கூற்று, உபசார வழக்கையும், சுவீகார புத்திர தர்மத்தையும் பற்றியதேயாம் என்பது, நூல் வழக்கானும் மரபானும் பண்டையாசிரியர் உரையானும் கருத்தானும் தெற்றெனப் புலப்படும். என்னைமெனில்,

(1) அகத்தியர் தமிழ் மொழியை அவலோகித முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தாரென்று சூதமுண மதமும், சுப்பிரமணியக் கடவுளிடமிருந்து தமிழ் மொழியையும், பரமசிவனிடத்திருந்து அதன் இலக்கணத்தையும் ஓதியுணர்ந்தனர் எனச் சைவ மதமும் கூறுதலானும்,

(2) இமய பர்வதத்தில் பார்வதிக்கும் பரமசிவனுக்கும் கடி மணம் நடந்த காலையில் அதனைக் கண்டு களிக்க வந்தோரது பாரம் தாங்காமல் வடபுலம் தாழ்ந்து தென்புலம் உயர அதனைக் கண்டு அனைவரும் அஞ்சி அழுங்க, இறைவன் அகத்திய முனியைத் தென்றிசை சென்று பொதிகையில் வதிந்து நிறையைச் சமப் படுத்து மாறு ஆக்ஞாபித்தன ரென்றும், அப்பொழுது அகத்தி யர் "தென்றேசத்தார் செந்தமிழிற் சிறந்தோ ராதலால் அந்தமிழி யல் அறியா யான் எங்ஙனம் ஆங்கு வசிப்பல்" என வருந்த, இறை வன் தமிழ் இயலுரைத்தருளி அவரைப் போக்கினன் என்றும், கந்த புராணம் கூறுதலானும், குறுமுனியார் தமது இலக்கண நூலால் ஒருவாறு தமிழைச் சீர்ப்படுத்தினர் எனக்கொள்ளக் கூடுமேயன்றி, அவரே தமிழ்க்கு முதல்வர் எனக் கொள்ளல் கூடாததாகும். ஆக வே, இலக்கியம் கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்பல் விதியாதலின், அகத் தியர் காலத்துக்கு முன்புகூட தமிழ் இலக்கியங்கள் பல இருந்தன வெனத் தெரியவரும்.

அகத்தியர் செய்த இலக்கணத்துக்குப் பின், தொல்காப்பியர் அதங்கோட்டாசான் துராலிங்கன், செம்பூட்சேய் வையாபிகன், வா ய்ப்பியன், பனம்பாரன், அவினயன், காக்கை பாடினியன், நற்றத் தன், வாமனன் என்னும் அகத்தியரது பன்னிரு சிடரும் அவரிடத் தில் அவர் செய்த சிற்றகத்தியம் பேரகத்தியம் என்றஇரண்டினையும் முற்றக் கற்றுத் தத்தம் பெயரால் வேறு வேறு இலக்கணமும், அனைவரும் ஒருங்கு சேர்ந்துபுறப் பொருட் பன்னிரு படலமும் எழுதினராம்.

அப்பால் சங்கங்கள் ஏற்பட்டுத் தமிழ் வளர்க்கலாயின. அவை நீண்ட காலம இடை யீடுபட ஒன்றன் பின் ஒன்றாய் நிகழ்ந்தன வா தலின், அவை தலைச்சங்கம இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கம் எனப் பெ யர் பெறும். அவற்றைப்பற்றிய விஷயச் சுருக்கம் வருமாறு:—

தலைச்சங்கம்:—இற்றைக் கேறக்குறைய 10,000 வருடங்களுக் கு முன்னர் இருந்ததாகக்கொள்ளப்படும் இச்சங்கம், காய்சின வழுதி முதல் கடுங்கோன் வழுதி ஈறாக 89 பாண்டியர்களைக்கொண்டு 4500

வருஷம் நடைபெற்றதாம். இப் பாண்டியருள் எழுவர் கவியரங் கேறினராம். இச்சங்கத்து வீற்றிருந்த புலவர் தொகை 549. 4449 புலவர்கள் தத்தம நூல்களை அரங்கேற்றியுள்ளார். அந்நூல் களிற் சிலவாகிய தொல்காப்பியம, காக்கை பாடினியமாதியவற்றில் இயற்றமிழும், பெரு நாரை, பெருங் குருகு முதலியவற்றில் இசைத் தமிழும் முறுவல் சயிந்தம் குண நூல் முதலியவற்றில் நாடகத் தமிழும் விரித்துரைக்கப்பட்டனவாம். இச்சங்கம் இருந்தவிடம் தக்ஷிண மதுரை. இது கடல் கொள்ளப்பட்டது.

இடைச்சங்கம்:—முன்பின் 5500 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்ததாகக் கூறப்படும் இச்சங்கம், வெண்தேர்ச் செழியன் முதல் முடத்திரு மாறனீறாக 59 பாண்டியரைக் கொண்டு சுமார் 3500 வருஷம் நடைபெற்றதாம். இவரில் கவியரங்கேறினோர் ஐவராம் இதில் வீற்றிருந்த புலவர் தொகை 509. தமது நூல்களை அரங் கேற்றிய புலவர்கள் 3700 பேர்கள். இச்சங்கம் கூடிய இடம் கபாட புரம். இதுவும் கடல் கொள்ளப்பட்டதேயாம். இச்சங்கத் தாங் கேறியவை கலிகுருகு, வெண்டாளி முதலியன.

கடைச்சங்கம்:—இது ஏறக்குறைய 2000 வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்ததாகத் தெரியவருகிறது. இச்சங்கம் முடத்திருமாறன் முதல் உக்கிரப் பெருவழுதி யீறாக 49 பாண்டியர்களைக் கொண்டது. இவருள் கவியரங்கேறியோர் மூவர். இச்சங்கத்து வீற்றிருந்த புலவர் தொகை 49. (இன்னோர் பெயர்களை திருக்குறளில் உள்ள "திருவள்ளுவ மாலை" யில் காணலாம்). தத்தம் காவியங்களை அரங் கேற்றிய புலவர்கள் 449 பேர்கள். நெடுந் தொகை நானூறு, குறுந் தொகை நானூறு புறநானூறு எழுபது பரிபாடல் திருக்குறள் முத லிய நூல்கள் இதில் அரங்கேறியவை. இச்சங்கம் இருந்த விடம் தற்காலம் "மதுரை" என வழங்கும் உத்தர மதுரையே. பின்னர் இவை போன்ற சங்கம் ஏதும் கூடாததால் இதுவே கடைச் சங்க மாயிற்று.

சங்கங்கள் ஒடுங்கி யொழிந்த பின்னர் தமிழ்க்கு அநாதர காலம் ஆரம்பித்ததெனலாம். ஆயினும் அதன் பின்னர் சேர

ரும் சோழரும் ஏறக்குறைய 250 வருஷங்கள் தம்மாலியன்ற வரை ஏதோ தமிழை அபிமானித்து வந்தனர் என்னத் தெரிகிறது. ஆயினும், தாயிழந்த பெண்ணுக்குச் சற்குணம் நிறைந்த மாற்றாந் தாய் வாய்த்ததுபோல பௌத்த ஜைனர்கள் பின்னர்த் தலைப்பட்டு மிக்க அருமையான இலக்கிய இலக்கண கலைஞான நூல்கள் இயற்றியும் பண்டை நூல்களுக்கு உரை யெழுதி வைத்தும் சுமார் 300 வருட காலம் தமிழ் வளர்த்தனர். தமிழ் கற்கப் புகும் மாணவர் பயிலும் நிகண்டு, நன்னூல் காரிகை யாப்பருங் கலமாதியவும், சிந்தாமணி குண்டலகேசி யாதிய பெருங் காப்பியங்களும் நாலடி முதலிய நீதி நூல்களும் சமண நூல்களே.

சமண காலஞ் சென்ற பின்னர் சோழ பாண்டி நாடுகளில் அதிவீரராமன், புகழேந்தி ஒட்டக்கூத்தர் கம்பர், அம்பிகாபதி, வில்லி, வருந்தருவாராதிய பெரும் புலவர்களும், தொண்டை நாட்டில் கச்சியப்பர் சேக்கிழார் முதலிய புராண கவீசுரர்களும், ஈழமண்டலத்தில் அரசகேசரி, சுகராசசேகரர் முதலிய தமிழ்வல்லோரும் ஆங்காங்குத் தோன்றி இலக்கிய இலக்கண கணித சோதிட நூல்களும் புராண காவியங்களும் பிரபந்தங்களும் செய்தருளினர். இவ்வாறு இன்னோரால் ஆதரிக்கப்பட்ட 800 வருடங்களுக்குப் பின், தமிழ்க் கல்விக்கு அரச பரிபாலனம் மென்மேலும் குறையத் தலைப்பட்டு க்ஷீண தசையும் கிட்டியது. இச்சமயத்தில் ஆண்டாண்டு சைவாதீன மடங்கள் ஏற்பட்டு சேது வேதநாத அன்னம் ஆவுடையப்பபிள்ளை நிழல், காவிரி நீர் முதலியவற்றி னுதவிகொண்டு பல்லாற்றானும் தமிழை வளர்த்தும் தமிழபிமானிகளை ஆதரித்தும் வந்ததும் காயற்பட்டினத் துச் சீதக்காதி என்னும் மகமதிய வள்ளல் தமிழ் அபிவிர்த்தியின் பொருட்டு இயன்ற உதவி புரிந்ததும் என்றும பாராட்டற் பாலது.

மடாதிபதிகள் ஒரு காலத்தில் தமிழ் வளர்ச்சிக்குப் பாடுபட்டது மெய்யே எனினும் தற்காலத்தில் ஒவ்வொருவரும் தமக்கு வருடந்தோறும் வருமானமாகக் கிடைக்கும் பல லக்ஷக்கணக்கான தொகைகளைப்பிற்பல காரணங்களால் கடன் வாய்ப்பட்டும்,விவகாரச் சிக்குண்டும் வீணில் அழித்து வருவதும் தமிழபிவிருத்தியைப் பெருக்குக்கூட வைத்துக்கொண் டிராததும் விசனிக்கத் தக்கதே.

தமிழ் அபிவிருத்தி முற்றும் செய்யும் உரிமை பூண்ட மடாதிபதிகள் அதனைப்பற்றிய கவலையே இன்றி உண்டுறங்கிவரு மிக்காலத்தில் தமிழ்மாது செய்த தவப் பயனாக மஹா மகோபாத்தியாயர் பிரமஸ்ரீ வே. சாமிநாதையரவர்கள், ஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள், ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவரவர்கள், ஸ்ரீ சபாபதிநாவலர் அவர்கள் ஸ்ரீ தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீ கனகசபைப்பிள்ளையவர்கள், ஸ்ரீ ரா. இராகவையங்கார் அவர்கள் முதலிய உத்தமவித்துவ இரத்தினங்கள் தோன்றி இறந்துபட் டொழியா தெஞ்சிய அரும் பெரு நூல்களைப் பல் வழியானு முயன்று தேடித் தமிழ் வளர்ச்சி ஒன்றையே கருதி ஆராய்ந்து, பல குறிப்புக்களுடன் தெளிவுபட அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தியும் தொகுத்தும் பண்டைத் தமிழ் நூல்களையும் பிற நூல்களையும் ஆராய்ச்சி செய்தும் தமிழ்ப் பெருமையை நிலை நாட்டி வருவாராயினர். நிற்க.

"மதுரை"யும் "தமி"ழும்.

ஒருகாலத்தில் "நாவலர் வீற்றிருந்து கேட்ப ஓர் பா, நம்பரனே நின்று சொலச்செய்த சங்கம்" மேவியநற் றமிழ்நிலமாம் மதுரை என்பர். அன்றியும், மதுரை என்பது இனிமைப் பொருளை உணர்த்தும் மதுரம் என்பதனடியாகத் தோன்றிய பதமென்றும், தமிழ்க்கு இனிமைப்பொருள் உண்டென்றும் அறியும் நாம், மதுரைக்குந் தமிழ்க்கும் சம்பந்தம் மிக்கிருந்திருத்தலையும் உணரலாகும். ஆயினும் தற்காலத்தில் அவ்விருபெயர்களும் எதிர்மறை இலக்கணபற்றி இடப்பட்ட பெயர்கள்போலும் என ஐயப்பாடுறும் அதிகேவல நிலைக்கு மதுரமணங்கமழ் மதுரைத்தமிழ்வந்துவிட்டது பரிதபிக்கத்தக்கதேயாகும். ஆயினும், 1901-ம்௵ தமிழ் சம்பந்தப்பட்டமட்டில் மதுரைக்கோர் சிறந்தவருஷம் என்றெண்ண வேண்டியிருக்கிறது. ஏனெனில், "தேன்மிலிற்று நறுங்கொன்றைத் திருமுடியாரும் இருந்தாய் தெய்வச்சங்க, மான்மியமேவும் மதுரைமாநகரிற் சங்கமிலா வண்மை ஓர்ந்தே" இருவகைச் செல்வமும் எய்தாத ஒருவரால் "மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கம்" என்ற ஓர் சங்கம், 1901-ம்௵ மேமீ 5வயும் ஆதிவாரமும் கூடியசுபதினத்தில், ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது

அன்றுமுதல் நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து மதுரையார்க்குப் பல்லாற்றானும் பயனுற்றிவருகிறது. வாரந்தோறும் இச்சங்கத்தில் பிரசங்கங்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. மஹா மஹோபாத்தியாய பிரமஸ்ரீ வே. சமிநாதையரது விருப்பு ஒருவாறு நிறைவேற, இச்சங்கம், பண்டை உரையாசிரியரும, மதுரைவாசியுமான ஆசிரியர் பாரத்துவாசி நச்சினார்க்கினியர்க்கு இரு ஞாபகச் சின்னங்கள் ஏற்படுத்தியுள்ளது. அவற்றுள் ஒன்று "நச்சினார்க்கினியர் புத்தகசாலை" இரண்டாவது "நச்சினார்க்கினியர் பரிசு". பின்னையது, ஆங்கிலகலாசாலை மாணவர்கட்குத தமிழ் கற்றலில் ஊக்கம் அளித்தற்பொருட்டு, உயர்தர வகுப்புகளிலும் 'காலேஜ்' வகுப்புகளிலும் பயிலும் மதுரையில் உள்ள நான்குகலாசாலை மாணவர்கட்கும் அன்னோரது தமிழ்ப் பாடத்திலும, தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலும், தமிழ்வியாஸத்திலும், தமிழ்வாக்கியங்களைப் பிழையற எழுதலிலும் தக்க பண்டிதரைக்கொண்டு பரீக்ஷை நடாத்தி அளிக்கப்படுவது. ஒவ்வொரு வகுப்பிற்கும் இவ்விரண்டு பரிசுகள் அளிக்கப்பட்டுவருகின்றன. இதைத்தவிர நமது இந்துமதத்தை மேற்றிசையிலும் பரப்பி நிலைநாட்டிய ஸ்ரீமத் விவேகாநந்தசுவாமிகளின் ஞாபகார்த்தமாக "விவேகாநந்தர் பத்திரிகாசாலை"யை இச்சங்கம் கொண்டுள்ளது அன்றியும் இதன் கௌரவ அங்கத்தினராகப் பன்னிரண்டு பிரபல பண்டிதர்கள் இருக்கின்றனர். நிற்க.

மாணவர் செந்தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட நன் முகூர்த்தம் அதே வருஷத்தில் அதே மாதத்தில் 24உயன்று மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கம் ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத்தேவர் அவர்களது நன்முயற்சியினால் நிறுவப்பட்டு மாட்சிமைதங்கிய புதுக்கோட்டை மகாராஜா, காலஞ்சென்ற சேதுமன்னனாகிய மாட்சிமைதங்கிய ஸ்ரீமத் பாஸ்கரசேதுபதியவர்களாதியோரது பொருளுதவியினால் நடைபெற்று வரலாயிற்று. "சேதுபதி செந்தமிழ்க் கலாசாலை" "தமிழ்ச்சங்க முத்திராசாலை" "பாண்டியன் புத்தகசாலை" முதலியவற்றை அங்கமாகக்கொண்டும், "செந்தமிழை" அச்சங்கப் பத்திரிகையாகக்கொண்டும், மாணவர்க்குத் தமிழறிவு வளரும்வண்ணம் 12 இடங்களில் பரீக்ஷை

நடத்திப் பரிசளித்தும், பழைய ஏடுகளைப் பணம்கொடுத்துப் பெற்றும் இனிது தமிழை அபிவிருத்தி செய்துவருகிறது.

பின்னர், பாலவகத்தும் பாலித்திடுவோரும் வண்டமிழ் வளர்ப்பொன்றேயே கண்ணிய கடப்பாடாகக் கருதியோரும் பிதுர் சத்ருணம புத்ர : என்ற மகாவாக்கியத்திற்கோர் தனிச்சான்றுவோரும் "இருவேறுலகத் தியற்கை திருவேறு தெள்ளிய ராதலும் வேறு" என்ற மெய்மொழிப் பொருளை வேறு படுத்தும் பெற்றிவாய்ந்த பேரறிவாளருமான ஸ்ரீமாந் பாண்டித்துரைத் தேவரையே அக்ராஸநராகவும், இருவகைச செல்வமும் ஒருங்கே வாய்ந்த சேதுமன்னனுகிய ஸ்ரீமாந்-பாஸ்கா சேதுபதியவர்களின் குமாரரான இராஜ ராஜேசுவா துரை யென்ற முத்துராமலிங்க சேதுபதி யவர்களையும், அவருடைய சகோதரரையும் "சின்னமகாராஜா" எனச்சிறப்பித்துக் கூறும் ஸ்ரீமாந் இராஜா M. தினகர் பகதூர் அவர்களாதி யோரையும் பரிபாலராகக் கொண்டும், "மாணவர் இந்துமத வித்தியாப்பியாச சங்கம்" என்ற நற்றமிழ் மாணவர்சங்கம் இராமநாதபுரத்தில் தோன்றிப் பிரசங்கங்கள் மூலமாகவும், சிறு துண்டுப் பத்திரிகைகள் மூலமாகவும் தமிழறிவைப் பரப்பி இராமநாதபுரத்திற்கே ஓர் அணிகலனய் விளங்கிநிற்கின்றது. மதுரைஜில்லா இருபிரிவாகப் பிரிக்கப்படுங்கால் தற்காலம் மதுரை ஜில்லாவில் உளள தமிழ்ச்சங்கங்களில் மூன்றுவது சங்கமாக இருக்கும் இது, இனி இராமநாதபுரம் ஜில்லாவிற்கே முதற்சங்கமாகும்.

இம் முச்சங்கங்களும் ஏற்பட்ட பின்னரே சேலம், தஞ்சை முதலிய இடங்களில் சங்கங்களேற்பட்டுத் தமிழ் அபிவிருத்திக்கு முயன்று வரலாயின. தற்காலம், மதுரையிலே சமீபத்தில் "திருவருட் பிரகாசசபை" என்ற தமிழ்ச்சங்கம் ஒன்று "கானசபை" ஒன்றை அங்கமாகக்கொண்டு பிரதி ஞாயிற்றுக்கிழமையும் பிரசங்கங்கள் நடத்தி வருகின்றது. இவ்விஷயங்கள் இனி ஆங்காங்குத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் ஏற்படுதற்குப் போதிய நற்குறி ஆகும். நிற்க.

தமிழ் தளர் நிலை அடைந்ததேன்?

இனி முற்காலத்தில் செழித்தோங்கி வளங்கள் யாவும் குறையற வாய்ந்து விளங்கிய நம தமிழ்மொழி, வளர்நிலை குன்றித் தளர் நிலை எய்தியதற்குக் காரணங்கள் யாவென ஆராய்வோம் :—

(1) தமக்குப்பின் வருபவர்களுக்கென்று எவ்வளவோ வருந்திப் பாடுபட்டு ஊண் உறக்கங்களை ஒழித்துக்காடுகளிலும் மலைகளிலும் குடிசைகளிலுமிருந்து கடின எரைப்பிடித்துக் கற்பாறையில் உழுதல் போல் இருபெழுத்தாணிகளைக் கட்டை விரல் நுனியில் ஓலை ஓலையாகச்சாய்த்து எழுதித் தம் உயிரினும் மேலாக நம் முன்னோர்கள் காப்பாற்றிய எண்ணிறந்த சுவடிகள் இருமுறை கடற்கிரையானது யாவரும் அறிந்ததே. இக்காலத்துள்ளனபோல அக்காலத்தும் அச்சுக்கூடங்களேற்பட்டிருப்பின் ஒவ்வொரு நூலுக்கும் ஆயிரக் கணக்கான பிரதிகள் இருந்திருக்குமே.

(2) தமிழ் ஒழிந்த தேசத்தரசர் பலர் தமிழகத்தை அடிப்படுத்தியது இரண்டாவது காரணமாகும். அதிலும் ஏழரை நாட்டுச் சனியன்போல துலுக்கர் சேனை வந்து விழுந்தடித்து தேசத்தைச் சூறையாடி ஆங்காங்கு இறவாதெஞ்சிய பலநூல்களை அழித்தகன்றதும் அவர்கள் படைபெடுப்பால்,

"மறையவர் வேள்விகுன்றி மனுநெறி யனைத்து மாறித்
துறைகளோ ராறு மாறிச் சுருதியு முழக்க மோய்ந்தே
சாதிக ளொன்றோ டொன்றாய்த் தலைதடு மாறியாரும்
ஓதிய நெறியின் நில்லா தொழுக்கமும் மறந்துபோயே
ஒருவரை யொருவர் கைம்மிக் கும்பர்தம் கோவிற் சோம்பி
அரிவையர் கற்பிற் சோம்பி அரண்களும் அழிய ஆங்கே"

நேர்ந்ததும் யாரே அறியார்?

(3) தமிழை ஆதரிப்போர் அருகியதும் அதனால் நேர்ந்த தமிழ்ப்புலவரின் வறுமையுமே மூன்றாவது காரணமாகும். தன் தலை கொடுத்தும் தமிழ்ப் புலவர்களது வறுமை நோய்களைவித்த குமணன் போன்றார் யாங்குளர்?

"மட்டாரும்தென் களந்தைப் படிக்காச னுரைத்த தமிழ்
வரைந்த வேட்டைப்
பட்டாலே சூழ்ந்தாலும் மூவுலகும் பரிமளிக்கும்
பரிந்தவ் வேட்டைத்

தொட்டாலும் கைமணக்கும் சொன்னாலும் வாய்மணக்கும்
துய்ய சேற்றில்
நட்டாலும் தமிழ்ப்பயிராய் விளைந்திடுமே பாட்டினது
நளினந் தானே.— என்றார் ஒரு புலவர் பெருமான்

இத்தகைய சிறப்புவாய்ந்த படிக்காசுப் புலவர் கூட

"அடகெடுவாய்! பலதொழிலு மிருக்கக் கல்வி
அதிகமென்றே கற்றுவிட்டோ மறிவில்லாமல்
திட்டமனமோ கனமாடக் கழைக்கூத் தாடச்
செப்பிடுவித் தைகளாடத் தெரிந்தோ மில்லை
தட்டுமுலைவே சையாகப் பிறந்தோ மில்லை
சனியான தமிழைவிட்டுத் தையலார்த
மிடமிருந்து தூதுசென்று பிழைத்தோ மில்லை
என்ன ஜன்மம் எடுத்துலகில் இரக்கின்றோமே!"

என்று பரிதபித்து வயிறெரிவராயின் அவர் காலத்தியாது பாஷாபி
மானமும் தமிழாதரவும் எத்தன்மைத்தாயிருக்கவேண்டும்!

(4) ஆதரவு செய்யாவிடினும் சீத்தலைச் சாத்தனார் போன்ற
அபிமானிகளேனும் இக்காலத்திருக்கின்றனரா? என்னை?

சீத்தலைச் சாத்தனார் என்பார் கடைச்சங்கக் காலத்தில் இருந்த சிறந்த புலவரும் தமிழபிமானியும் ஆவர். இவரது இயற்பெயர் சாத்தன் என்பதே. சீ நிரம்பிய தலையை உடையோராதலின் சீத்தலைச்சாத்தனார் எனும் பெயர் இவர்க்கு வாய்த்தது. இவர் தமிழை யாரேனும் இழிவாகக்கூறினும் தமிழ்ச் சொற்களையும் பொருள்களையும் பிழைபடக்கூறினும் சிறிதும் பொறாது, "தமிழ்நிந்தனையும் பிழைச்சொற்களும கேட்கும்படியான பாவம் முன்செய்ய என் தலையில் எழுதியிருந்ததுபோலும்!" என்று தம்தலையிற் குண்டெழுத்தாணி ஒன்றால் குத்திக்கொளவது வழக்கம். இவ்வாறு தமிழ் முற்றக் கல்லாதாராலும துஷ்டர்களாலும இவர்க்குத் தலைக்குத்து மிகுதியாம். இத்தலைக்குத்துத் திருவள்ளுவரால் தீர்ந்தது என்பர்.

எவ்வாறெனில், சென்னாப்போதார் தமது குறளை அரங்கேற்றுங்கால் ஒருகுறளைப்பற்றிய ஆக்ஷேபனைக்குச்சமாதானமும் அதன்பெருமையும் எடுத்துரைக்கப் பலதினங்களாகுமாம். இவ்வாறு 1330 குறளுக்கும் பசுமரத்தாணிபோல் அசைக்கமுடியாத சமாதானங்களைக்கூறி அவற்றின் பெருமையை நிலைநாட்ட எத்தனை நாளகள் சென்றிருக்கும்! திருக்குறள் முழுதும் சிந்தைக்கினிய செவிக்கினிய வாய்க்கினியவாய் எப்பிழையுமின்றி இருந்தமையின் சித்தலைச்சாத்தற்குப் பரமானந்தம் அடையக்காலம் இருந்ததேயன்றிக் குத்திக்கொள்ள ஆவசியகமேஇல்லாதிருந்ததென்றும், அவர் ஆனந்த மனுபவித்த அநேக தினங்களுக்குள் சித்தலைகாய்ந்து வற்றிப் பொருக்கு உதிர்ந்து முற்றும் குணப்பட்டதென்றும் மருத்துவன் தாமோதரனார் என்னும் கடைச்சங்கப புலவரது குறட்சிறப்புக்கவியால் விளங்கும். அக்கவி வருமாறு:—

"சீந்திநீர்க்கண்டம் தெறிசுக்கு தேனளாய்
மோந்தபின் யார்க்கும் தலைக்குத்தில்—காந்தி
மலைக்குத்தும் மல்யானை! வள்ளுவர் முப்பாலால்
தலைக்குத்துத் தீர்வு சாத்தற்கு.

(இதன்பொருள்:—கோபித்துக்கொண்டு மலையைப் பிளக்கின்ற மதயானை போன்ற பாண்டியனே! சாதாரணமாக உலகத்தில் யாவர்க்குமே, சீந்திநீர்கண்டம் சுக்குத்தூள் என்ற மூலிகைகளைத் தேனொடு கலந்த மோந்தபின் தலைக்குத்து நீங்கக்கேட்டிருக்கிறோம். ஆனால் சித்தலைச சாத்தனார்க்கு இத்தகைய மூலிகைகள் உபயோகிக்கபடாமல் திருவள்ளுவரது திருக்குறளாலேயே தலைக்குத்துத் தீர்ந்தது".)

தன் தம்பி தன்மீதுள்ள பகையால் அறம் வைத்து "நந்திக் கலம்பகம்" என்ற ஓர் வசைநூல் இயற்ற, அந்நூற் கேட்டலால் தனக்கு மரணமுண்டாவதெனத் தெரிந்திருந்தும், அந்நூலின்கண் உள்ள செய்யுட்களின் சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலிய அழகுகள்பற்றி அதனிடத் தபிமானமுற்று அந்நூல் முழுவதையும் சந்தனக் கட்டைகொண்டு அடுக்கிய சிதையிலிருந்தபடியே கேட்டு அது முற்றுமளவிலே நந்திவர்மன் உயிர்துறந் தொழிந்தது முன் காலத் தரசரது தமிழ் அபிமானத்தை இனிது விளக்கும்.

(5) என்றும் இவ்வுலகில் யாரும் எள்ளிடும் கரும்பொன்றனைப், பன்னரும் பைம்பொனுக்கும் பரிசனவேதி போன்று, விறகு தலைபணையும் வித்துவானாகச் செய்த கம்பர்போல்வார் ஈங்கியாருளர்?

(6) இராமபாணம் என்ற சின்னஞ்சிறுபூச்சி கோடானுகோடி. நூல்களைத்துளைத்துத் தவிடுபொடியாக்கிப் பாழாக்கியது நாம் கண்கூடாக்கண்ட விஷயமன்றோ? தொட்டாற்சாகும் இவ்விராமபாணமே இவ்வளவு வேலை செய்யுமாயின் மராமரங்களேழினும் ஒருகால் ஊடுருவிப் பாய்ந்த இராமபாணத்துக்கு மகிமை யென்னே?

இதுபோலவே கவலை சிறிதுமின்றிச் சிதலைக்கும் பாச்சைக்கும், இரையாக விடப்பட்டவை எண்ணிறந்தவை யன்றோ?

(7) “நெருப்பறியும், நீர் அறியும் நிலமறியும் தமிழின் இயல்”* என ஸ்ரீ ஞானசம்பந்தப்பெருமான் போன்றாரது தமிழ்ப் பாசுர மகிமைகளைப்பற்றிச் சிலாகித்துக் கூறப்பட்ட விஷயம் ஒரு விதமாய்ப் பார்க்கின்: இக்காலத்தும் முற்றும் உண்மையே யாகும். எங்ஙனமெனில், அரும்பொருள் அனைத்தினும் அரிய தமிழ்ஏடுகள்பல, அவற்றின் அருமை பெருமை அரிய ஆற்றல் இல்லார் கைவசப்பட்டு, அகஸ்மாத்தாக தீக்கிரையாயும், அறிவிலிகளாகிய அவரது மனைவிமக்களால் அடுப்பெரிக்கப்பட்டும் வருவதால் நெருப்பும், பதினெட்டாம் பெருக்கன்று பிரதி வருடமும் ஆற்றில் விடப்பட்டுவருவதால் நீரும், மட்கி மண்ணொடு மண்ணாய்ப்போம்படி விடப்பட்டு வருவதால் நிலமும், தமிழின் இயலை நன்கறியும் அன்றோ? முற்கூறிய பலவிதத்தும் பாழடைந்து இறந்துபட்டொழிந்த ஏடுகளில் தனித்தமிழ் நூல்கள் சிலவேனும் இருந்திருக்க வேண்டுமென அறிஞர்பலர் அபிபிராயப்படுகின்றனர்.

(8) பூர்வஜென்ம புண்ணிய வசத்தினால் தமக்குப் பண்டை நூலாவது உரையாவது கிடைத்துவிட்டால் சில வீணர்கள் அதனைப் பலர்க்கும் பயன்படுமாறு வெளிப்படுத்துவதில்லை. தம்மிடத்திருக்கும் இவ்வருமைப் பொருள் பிறரிடமும் இருந்தால் தமக்கும் பிறர்க்கும் வித்தியாசம் ஏதுமில்லையே எனவும் அவ்வாறிருப்பின் அது

தம் பெருமைக்குக் குறைவென்றும் இவ்வுலோபிகள் மனப்பூர்வமாய் எண்ணி அதனைக் குடத்திலேற்றிய விளக்காக்கின்றனர். ஈதென்ன மௌடீகம்!

(9) வேறுசில அற்பர்களுக்கு அவர்கள் வருந்திக் கற்ற கல்வியும் பெற்ற அறிவும், சாதுரியத் திருடர்க்குக் கன்னக்கோல் உதவுவது போல் உதவுகின்றன. இன்னோர் சிலபாடல்களைப்பாடி அவற்றைப் புகையூட்டிய ஏடுகளில் தீட்டி மட்கவைத்துப்பின் வெளிப்படுத்தி பழைய ஏடுகள் கண்டுபிடித்ததாகப் பெருமை தேடிவருவாராயினர்.

(10) பின்னும் சில சைவ வைணவ வித்வான்கள் தாம் பண்டை நூலாராய்ச்சியிற் புக்கு, தத்தம் மதத்திற்கும் கருத்திற்கும் சார்பாக பிறமத நூல்களைக் கூசாமல் மாற்றியும், தம்மதச்சிறுமையைக் காட்டக்கூடிய பாடல்களை அவற்றினின்றும் அறவே நீக்கியும், தம்மதப் பெருமையைக் காட்டக்கூடிய பாடல்கள் சில பாடி அவற்றை அதில் நுழைத்தும் தம் கொள்கைக்கு முரணானவற்றை அதினின்றும் விலக்கியும், திருத்திப் புதுக்கி நூல்களை அச்சிடுவாராயினர்.

(11) கற்பனையூழற்றோர் சிலர், பொருள் வருவாய் ஒன்றே கருதி, வியப்பிற்கும் நகைப்பிற்கும் இடங்கொடுக்கத்தக்கதாய், இக்காலத்து அறிவிலிகள் பாடிய நூல்களை பண்டைக்காலப் புலவர் பெருமக்கள் பாடியவை எனவெளிப்படுத்திப் பாமர ஜனங்களை நம்பச் செய்வாராயினர் (புகழேந்திப் புலவர் பாடிய தேசிங்கு ராஜன்கதை யாதியவும், திருவள்ளுவர் பாடிய ஞானவெட்டியும் இன்ன பிறவும் இவ்வுண்மையை விளக்கும்). முற்கூறிய பல விஷயங்களும் தமிழ்ப்பெருமைக்கு நாசகாரணமாகுமேயன்றி நன்மை காரணமாகமாட்டா என்பது தெள்ளிதில் உணரத்தக்கது.

(12) அற்ப சந்தோஷிகளிற் சிலர் தமிழ் மொழிகள் யாவும் ஸம்ஸ்கிருதத்தின் திரிபென்று சாதிக்கின்றார்கள். வேறு பொறாமூடர் ஸம்ஸ்கிருத பதங்கள் எல்லாம் தமிழின் திரிபுகள் என்று பிரசித்தப் படுத்தி அவ்வாறு கூறற்கு, அச்சமின்றி அருவருக்கத்தக்கதும் சுத்த அபத்தமானதுமான காரணங்களைக் கற்பித்துத் தம்போன்ற

குருட்டபிமானிகளின் துதிபெற்றுக் காலங்கழிப்பாராயினர். இவ் விரு திறத்த கூப மண்டூகங்களும் நாணித் தலைகவிழ்ந்து வாயடங்கி நிற்குங்காலமே தமிழ்க்கு க்ஷேமகாலமாகும். நிற்க,

(13) பொருள் வருவாய்க்குரிய கல்வி, தமிழ்ப்பாஷையில் இல்லாமல் தற்காலம் ஆங்கிலத்திலேயே உள்ளன ஆதலின், புலவர் வழித் தோன்றியோரும் நம் நாட்டுச் சிறுரும் தமிழை அறவே மறந்து வயிற்றுக் கொடுமையைத் தணிக்கவும் புகழ் கருதியும் வேறு தொழில்களைப் புரியவும் ஆங்கிலம கற்கவும ஆரம்பித்தனர். இதனால் ஒண்ட வந்த பிடாரி ஊர்ப்பிடாரியை ஓட்டியதுபோல், காலக் கொடுமையால் ஆங்கிலம் தங்கி வளரவும் தமிழ் மங்கித்தளரவும் நேர்ந்ததே.

(14) கொடும்போட்டியாற் கூடத் தமிழ் சிறிதுகாலம் வளர்ந்தது. பிள்ளைப் பாண்டியன் என்ற அதிவீரராமபாண்டியன் குட்டுப் பந்தயமும், வில்லிபுத்தூரார் காதறுப்புப் பந்தயமும் ஒட்டக்கூத்தன் வெட்டுப்பந்தயமும் வைத்துப் புலவரை வாதுக்கழைத்து வெற்றி கொண்டனர் என்பது,

"குட்டுதற்கோ பிள்ளைப் பாண்டியன் இங்கில்லை
குறும்பியளவாக்காதைக் குடைந்து தோண்டி
எட்டினமட் டறுப்பதற்கோ வில்லி இல்லை
இரண்டொன்று முடிந்ததலை இறங்கப்போட்டு
வெட்டுதற்கோ கவி ஒட்டக் கூத்தன் இல்லை
விளையாட்டாக் கவிதன் தமை விரைந்து பாடித்
தெட்டுதற்கோ அறிவில்லாத் துரைகள் உண்டு
தேசமெங்கும் புலவரெனத் திரியலாமே."

என்ற தனிச்செய்யுளால் அறியலாகும். சாதாரணமாக, பந்தயம் என்று வந்துவிட்டால் யாரும் குட்டவும் காதறுக்கவும் வெட்டவுமே விரும்புவரேயன்றி, குட்டுப்படவும காதறுபடவும் வெட்டுப்படவும் விரும்பார்கள். ஆதலின் எவ்விதத்திலாவது இவர்களை வென்று புகழ் அடைய முற்றக்கற்று வெளிப்போந்தார் பலர் இருந்தனர்

எனத் தெரியவருகிறது (இச்சமயம் ஓர் விஷயம் அறிவிக்கவேண்டி வருகிறது. அஃதென்னவெனில், வெட்டிய தலைகள் உடலில் ஒட்டப்பாடியதால் கூத்தற்கு ஒட்டக்கூத்தன் எனப் பெயர் கிடைத்தது என்று பலர் கருதுவது தவறு. ஒட்டுங்கூத்தன் என்றிருந்தால் அக்காரணம் பொருந்தும். ஒட்டம் என்பதற்குப் பந்தயம் எனப் பொருளாதலின் ஒட்டக்கூத்தன் என்பதற்குப் "பந்தயம் வைக்குங் கூத்தன்" என்ற பொருளே பொருந்தும்.)

(15) நம் நாட்டுப் பழைய சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கும் மத ஆராய்ச்சிக்கும் இன்றியமையாத பல கிரந்தங்கள் தமிழ்மொழியில் உள்ளதென்றும், இப்பாஷை, கல்வெட்டு சாஸனங்களை யறிந்துஉண்மையை விளக்கும் பெருங்கருவியாகப் பயன்படத்தக்க மாண்புடையதென்றும, நீதி, இராஜ விசுவாசம், நாகரீக தர்மம் முதலியன புகட்டும் அரிய நூல்கள் வாய்ந்த தென்றும், இஃதொரு உயர் தனிச்செம்மொழி என்றும், சாமானியர் மட்டுமேயன்றிச் சர்வகலாசாலைச் சங்கத்தாரும், தமிழ் மணமறியா அந்நிய துரைத்தனத்தாரும் அறிந்து கொள்ளாததே கடைசிக் காரணமாகும்.

முடிவுரை.

சகோதரர்களே! நான் இனிச் சொல்லவேண்டியது சிறிதே நமது நாட்டில் இன்னும் சின்னாட்கட்கெல்லாம் நாகரீக தர்மம் நன்குணர்ந்த கண்ணிய புருஷர்களாக வருபவர்கள் நீங்களே. ஆதலின் பெரியோரினும் நீங்களே சுயபாஷாபிவிருத்தியை நன்குபாதுகாக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளவர்களென்பதை நன்றாய் உணருங்கள். நமது தாய்மொழியென்னுந் தமிழ் மொழியை ஒரோவழி ஓதுவித்துவந்த அரசாங்கத்தார்கூட இப்பொழுது அதனை நடத்தும் முறைகள் மிக வெறுக்கத்தக்கதாயிருக்கிறதென நான் சொல்லாமலே விளங்கும். வங்காளம்முதலியவடதேசங்களில் தேசாபிமானிகளின்பெருமுயற்சியால், ஆங்கிலந்தவிர ஏனைய பாடங்கள் யாவும் சுதேச பாஷையிலேயே விடை எழுதலாம என்று சர்வகலாசாலையார் விதித்திருக்கின்றனர். நாம் மட்டும் இந்தியரல்லரோ? அவர்களிடம் உள்ள சுதேச பாஷாபிமானங்கள் நமக்கேன் இல்லாமற்போகவேண்டும்? நம் தாய்

மொழி இத் தாழ்நிலை எய்தியதற்கு, நம்மைக்காட்டிலும் பெரியவர்களெனப் பேர் வைத்துக்கொண்டிருப்போரும், தாம் கற்றுணர்ந்தும் பிறர்க்கு கற்பிக்க ஆற்றலில்லாதாரும் அபிமானம் இல்லாதாருமே உத்தரவாதிகள்.

ஏனெனில், எதுஎக்கேடு கெட்டுப்போனாலும் சரிஎனச் சுயநயம் ஒன்றையே கருதி, உண்டு உறங்கி இன்பம் நுகரும் விலங்குகள் போன்று இவர்கள் நாளைவரைக் காலங்கழித்துவரும் பெரும் பிழையினலன்றோ "தேசபாஷாபிமானமின்மை" என்னும் கொடுந் தொத்துவியாதி சிறியோராகிய பின்னோரையும் பலமாய்ப் பிடித்துவிட்டது. இனி "நமக்குப் பின்வருபவர்கள், நம்மைப்பற்றியும் இத்தகைக் குறைகள் கூறி நம்மை நிந்தியாவண்ணம் நாம் என்ன செய்ய வேண்டியது?" என்பதைப்பற்றிச் சிறிது யோசித்துப்பாருங்கள். யோசிக்குந்தோறும் அயர்ந்த நிலையில் தற்காலத்திருக்கும் தமிழ் மொழியை உயர்ந்த நிலையை அடையச் செய்வதே நமது கடமை என்று உங்கள் மனதிற்படும். ஆயினும், "சாதாரணப் பேச்சில் கூட பாலவனத்திடைக் காணப்படும் பைம்புற்றரைகள் போன்று, இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாக, வேற்று மொழிகட்கிடையே சிற்சில தமிழ் மொழிகளை (அவைகளும் சுத்தத் தமிழ் கூட இல்லை. பிழைமிக்கத் திரிபடைச்சொற்களை)ப் பிரயோகிக்கும் நாம், செய்யுள் மலிந்த தமிழ் மொழியிற் தேர்ச்சி பெறுவது எங்ஙனம்?" எனச் சிலர் ஐயமுறலாம். அவ்வாறு ஐயப்பாடுறவோர்க்கு, என்னனம் தமிழை அபிவிருத்தி செய்யலாம் என்பதைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவோம்:—

1. "கற்றிலனாயினுங் கேட்க அஃதொருவற்கு
ஒற்கத்தின் ஊற்றாம் துணை."

என்று நாயனார் கூறியிருக்கின்றார் ஆதலின், நாம் கல்விப்பழக்கத்துக்கும் தமிழ் அபிவிருத்திக்கும் ஏதுவானயாவும் குறையறவாய்ச் சங்கங்களை ஏற்படுத்தி அதனைச்சார்ந்து தேச நன்மைக்கடுத்த நற்காரியங்களையும், மற்றும் விவேக விருத்திக்கின்றியமையாத நானா விஷயங்களையும், கல்வி கேள்விகளிற் தேர்ச்சி பெற்ற வித்வசிரேஷ்டர்க

ஞரின் பிரசங்கங்கள் மூலமாகக் கேட்டுணர்ந்து அதன்படி ஒழுகவேண்டும். "எனைத்தானும் நல்லவை கேட்க அனைத்தானும் ஆன்ற பெருமை தரும்" என்பது சத்தியம்.

(2) மேற்கூறிய பிரசங்கங்களில் அதி முக்கியமானவற்றைக் கற்றோரேயன்றி மற்றோரும் எளிதிற் பொருளுணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் எளிய நடையில் எழுதுவித்து அச்சியற்றிச் சிறு துண்டுப் பத்திரிகைகள் ரூபாய் பலர்க்கும் தரவேண்டும்.

(3) சுய பாஷாபிவிர்த்தியின் பொருட்டு ஏற்கனவே ஏற்பட்டுள்ள சங்கங்களின் அங்கத்தவராகியேனும், ஆங்குப் பிரசங்கம் நடக்குந்தோறும் வலியச் சென்றேனும் நமக்குத் தெரிந்ததைப் பிறர்க்குரைக்கவும், பிறர் கூற்றை நாமுணரவும் வேண்டும்.

(4) வயிற்றுப்பிழைப்பின் நிமித்தமும் அரசாட்சி முறையை ஐயமற அறியவும் ஆங்கிலம் அவசியமே எனினும் வீட்டிலும் பிற இடங்களிலும் அனாவசியமாக அப்பாஷையைப் பேசவும் எழுதவும் பழகிய துராவடிக்கையை அறவொழித்துக் கூடியமட்டில் சுத்தத் தமிழ் மொழியில் (அதாவது "நன்னு" "ஆத்துக்குப்போறேன்" "இங்கிறேன்" முதலிய ஆபாசத் திரிபடைச் சொற்களை நீக்கி) பேசவும் எழுதவும் பழகவேண்டும்.

(5) உபாத்தியாயரது போதனாசக்திக் குறைவும் தமிழ் அபிமானமின்மையும், அதில், அசிரத்தையும் உண்மையிலேயே வெறுக்கத்தக்கதே எனினும், மாணவர்கள் முன்னினும் சிரமப்பட்டும் கற்றோரை அடுத்தும் விஷயங்களை அறியவேண்டுமேயன்றி, உபாத்தியாயர் குறைவை ஓர் காரணமாகக்கொண்டு படிப்பில் அசிரத்தை காட்டக்கூடாது. இலக்கணம் எளிதில் கற்றற்கு இளமையே ஏற்ற பருவம் என்பதை எப்பொழுதும் ஞாபகத்தில் வைக்கவேண்டும்.

(6) நமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள பாடங்களின் அருமை பெருமைகள் மேல்வகுப்புகளுக்குப் போகப்போகத்தான் நன்றாய் விளங்கும். ஆதலின் கீழ் வகுப்புப் பாடங்களையும் சமயம் நேர்ந்துழி ஆவலொடு கற்றுணரவேண்டும். உதாரணமாக ஆத்திசூடி,

கொன்றைவேந்தன் முதலியவற்றின் பெருமைகளை நாம் அவை படிக்கும் சிறு வயதில் கண்டுகொண்டோமோ? "நப்போல்வளை" என்பதன் கருத்து அநேக பீ. ஏ. மாணவர் கூட அறியார் என்று துணிந்து கூறலாம்.

(7) இலக்கிய வல்லார்க்கு இலக்கணப் பயிற்சி எளிதில் அமைவது இயல்பாதலின், ஒவ்வொருவரும் தமிழில் பிழையின்றி எழுதக் கற்றுத் தேறவும் வாசக புஸ்தகங்களிற் சிறந்தனவாய் உள்ளவற்றைப் பொருள் உணர்ந்து கற்கவும் வேண்டும்.

(8) பின்னர், நல்லாசிரியரை அடுத்து நாலடி குறளாதிய பதினெண் கீழ்க்கணக்குள் முக்கியமானவற்றையும், நளவெண்பா வில்லி பாரதம், நைடதம் கம்பராமாயணம் முதலிய காவியங்களையும் நிகண்டு, நன்னூல் முதலியனவும் கற்கவேண்டும். கற்கவே சிறிது தமிழறிவேனும் உண்டாகும். அறிவு உண்டாகவே சிறிது பாஷாபிமானமும் விரைவினிலுதிக்கும். அபிமானம் உதிக்கவே நாமே தமிழீற் சிறந்துள எனை அரும் பெரும் நூல்களை உபாத்தியாயர்களின் உதவிகொண்டாலும் நாமாகவேனும் படித்து மதியூகிகளாவோம் என்பதிற் றடையின்று.

(9) கவி இயற்றப் பழகியோர் பண்டித பாமரர் பலர்க்கும் பயன்படத்தக்க எளிய இனிமை வாய்ந்த செந்தமிழ் நடையில் எழுதவேண்டும்.

(10) செய்யுள் ரூபத்தில் எண்ணிறந்த நூல்கள் தமிழ் பாஷையில் ஏற்கனவே இருக்கின்றன. ஆதலின், வசனநடையில் நாடகக் கதைகளும், நவீன கதைகளும எழுதவும எழுதுவிக்கவும் வேண்டும். தொல்லா சிறியரதுபோன்ற கடின நடையால் கற்றோரே களிப்பெய்துவராதலின், மற்றோரும் மகிழ்வெய்த அபபுத்தகங்கள் தண்டமிழ் மொழியிற் பெண்டிரு முணரத்தகும் விதம் எழுதப்படவேண்டும்.

(11) பிறபாஷைகளிலும் சுய பாஷையிலும் பாண்டித்தியம் வாய்ந்தவர்கள், தமிழில் அருமையாயுள்ளனவற்றை பிறபாஷைகளி

லும் பிறபாஷையில் அருமையாய் உள்ளனவற்றைத் தமிழ் மொழியிலும் மொழி பெயர்த்து விளக்கவேண்டும். இதுகாறும் மொழி பெயர்க்கப்படாதிருந்த பௌதிக ககோள, கிருஷிக கணித இரசாயன சாஸ்திரங்களை இயன்றவரை இன்னோர் மொழி பெயர்க்க முயன்று தீரவேண்டும். இது செய்ய ஒவ்வொருவரும் பிறபாஷை கண்டுபிடித்தும் உண்டாக்கியும் வெளிப்படுத்தவேண்டும். [உதாரணமாக :—Fountain=நீர்ச்சிவிறி ; Physiology=உயிர் நூல் Biology=உடல் நூல் ; Psychology=உள நூல் ; Philology=மொழிஇயல் ; Zoology=விளங்கியல் ; Almyra=சுவர்ப்பெட்டி Bureau=நிலைப்பெட்டி × கிடைப்பெட்டி &c]

(12) தமிழ்ப் பத்திரிகைகளைப் பல் குவித்தும் அவற்றிற்கு விஷயதானஞ் செய்தும் பொதுப் புத்தகசாலைகள் ஏற்படுத்தியும் பயனுற்றவும் பயனெய்தவும் வேண்டும்.

(13) தக்க வித்துவான்களைக் கொண்டு உரைபெறாத் நூல் கட்கு உரை எழுதுவிக்கவேண்டும்.

(14) பண்டை நூலாசிரியர்க்கும் உரையாசிரியர்க்கும் அவர்கள் பிறந்த ஊரிலும் இருந்து பிரசித்திபெற்ற ஊரிலும் ஞாபகச் சின்னங்கள் ஏற்படுத்தவேண்டும்.

(15) தொன்னூல் ஏட்டுப் பிரதிகள் யாங்குள ? யாவுள எனச் சொல்லுமிடந்தோறும் விசாரித்துப்பெற்று இவற்றை மஹாவித்வான் மஹாமஹோபாத்யாய பரும்மஸ்ரீ சாமிநாதையரவர்கட்கேனும் தற்காலம் மதுரையில் தமிழ்வளர்ப்பான் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துக்கேனும் அனுப்பவேண்டும். ஐயரவர்களும் தமிழ்ச் சங்கத்தாரும் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றுந் தந்தும் அவை பெறத்தயாராயிருக்கின்றனர். ஆதலின் அவை இருப்பிடம் அறிவிப்போரும் ஈவோரும் இன்னோரதுநன்றியும், விரும்பின் பொருளுதவியும், தவறாமற் பெறுவர்.

(16) சுயபாஷாபிமானம் மிகுதியாக எவ்வளவு இருந்தபோதிலும் பிறபாஷாத்துவேஷம் என்பது அணுவளவும் இல்லாதிருத்

தலே மேன்மை. துவேஷ புத்தியால் விளையும் தீங்கும் விபரீதமும் மிக அதிகம் என்பதை என்றும் ஞாபகத்தில் வையுங்கள்.

எனது அன்பார்ந்த சகோதரர்களே, யான் இவ்வளவுதூரம் தமிழின் அருமை, பெருமை, தளர்ச்சி, வளர்ச்சி, பழமை, கிழமை முதலிய எடுத்துக்காட்டியது, அவற்றை அறியாதார் அறியவும், அபிமானமற்றோர் அபிமானமுற்றோராகவும், ஆர்வம் உள்ளார் ஆர்வமிக்கா ராகவும், ஆர்வம் மிக்கார் மன எழுச்சிமேலிட்டு மீட்டும் மீட்டும் தமிழ் வளர்ச்சி செய்யவும் வேண்டியே. இவ்வாறு தமிழை மேம்படுத்து வோர் தம்மைத் தாமே மேம்படுத்திக்கொண்டோராவர். இதனை மறுத்துக்கூற எவராலும் இயலாது. ஆதலின் நாம் இனியேனும் நமது பொறுப்பை நன்குணர்ந்து நம் ஜனன தேசத்திற்கும், பின் னோர்க்கும், தாய்மொழிக்கும் கண்ணியத்தை உண்டாக்கும் புண்ணி யத்தைக் கைப்பற்றுவோமாக.

இனி, தமிழ் அறிவினும் அபிமானத்தினும் அறச்சிறியேனாகிய என்னையும் ஒருபொருட்படுத்தித், தமது சபையினின்றும் வெளியா கும் முதல் விஷயமாக இவ்வியாஸத்தை எழுதும்படியான பெரும் பேற்றினை எனக் களித்த இராமநாதபுரம் மாணவர் இந்துமத வித்தி யாப்பியாச சங்கத்தார்க்கு மங்கலவாழ்த்துக்கூறி நிறுத்துகின்றேன்.

“ பரவுறக் கார் போல் ஈயும் பாற்கரப்பேர் கொள்வள்ளல்
அரசுறும் சேதுநாட்டுக் கணிகலமாக ஓங்கி
மருவு மாணவர்கள் இந்து மத வித்யாப் யாஸ சங்கம்
இரவியும் மதியும் உள்ள எல்லையில் காலம் வாழி ”

“ வாழ்க அந்தணர் வானவர் ஆனினம்
வீழ்க தண் புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதெல் லாம் அரன் நாமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.”

இங்ஙனம்,

ம. கோபால கிருஷ்ணையர்,

மதுரை மாணவர் செந்தமிழ்ச் சங்கத்து அக்கிராசனாதிபதி.

சமாசாரக்கொத்து.

எகிப்து தேசத்து கேடிவ் என்னுஞ் சுல்தான் பாரிஸ் போயிருக்கிறார்.

*   *   *   *

எட்வர்ட் சக்கிரவர்த்தி கிளாவ் ஞாபக சின்னத்துக்காக 105-பவுன் கொடுத்திருக்கிறாராம்.

*   *   *   *

பரோடா மகாராஜா 5-ஆயிரம் ரூபாய் முதல் வைத்து குடை செய்வதற்காக யந்திரசாலை ஸ்தாபித்திருக்கிறாராம்.

*   *   *   *

லண்டன் கிங்ஸ் ஆஸ்பத்திரி பண்டுக்காக மிஸ்டர் கார்னீஜி என்னும் அமெரிக்கா கோடீஸ்வரர் லக்ஷம் பவுன் கொடுத்திருக்கிறார்.

*   *   *   *

மரமேறும் யந்திரம்:—பூமியிலிருந்து மரத்தின் உச்சிக்கு ஏறுவதற்கு ருஷியாக்காரனொருவன் யந்திரம் ஒன்று கண்டுபிடித்திருக்கிறானாம்.

*   *   *   *

சென்னை பச்சையப்பன்காலேஜ் ஆங்கிலப் போதகராயிருக்கும் மிஸ்டர் கன்னிங்ஹாம் என்பவர் வங்காள நாட்டு வித்தை இலாகாவுக்குச் செல்லுகிறார்.

*   *   *   *

வங்காளத்தில் சுதேசிய முயற்சி அந்நிய சரக்கு விலக்கு ஆகிய இவைகளின் இரண்டாவது வருஷாந்தக்கூட்டம் ஆகஸ்டு மாதம் 7-ஆந்தேதி யன்று நடைபெற்றது.

*   *   *   *

நாளது மாதம் 12-முதல் நிக்கல் ஒரு அணா நாணயம் வெளிக் கிளம்பிவிட்டது. பம்பாயில்மட்டும் மூன்று நாட்களில் சுமார் 1,600,000-நாணயங்கள் வெளி வந்திருக்கின்றனவாம்.

டார் வண்டிகளும் பிரபுலித்து வருகின்றனவே. பிரிட்ஜு மோடார் வண்டிகள் மோகுமார்க்கமாக எட்ஜு என்பவர் 24 மணி நேரத்துள் 1572 மைல் தூரம் கடந்து சென்றுவிட்டாராம்.

* * * *

பெரிய புத்தகம்:— அமெரிக்காவில் ஒருவர் உலகத்தில் இல்லாத அவ்வளவு பெரிய புத்தகம் ஒன்றுஎழுதி அச்சிட்டுவருகின்றார். அது 120 பிரிவுகளையுடையது. பிரிவு ஒன்றுக்கு 1000 பக்கங்கள் அதற்குப் பிடிக்கும் செலவு 50-லக்ஷம் ரூபா. எந்தக்காரியத்திலும் அமெரிக்கர் முன்னுக்குப்போகின்றனர். நம்மவர்களோ கேட்பானேன்?

* * * *

குழந்தையோடு விளையாடும் பாம்பு:—பாலக்காடு தாலூகாக் கொல்லங்கோட்டுக்கிராமத்தில் பிச்சுப்பட்டர் குமாரராகிய இரண்டு வயதுக குழந்தையின் மேலேறி ஒரு சர்ப்பம் தினந்தோறும் விளையாடுகிறதாம்! விட்டார் கண்டு ஷை சர்ப்பத்தை உபத்திரவிக்க ஆரம்பித்தால் ஓடி மறைந்து பின்னும் வழக்கப்படி ஷை குழந்தையிடம் வந்து விளையாடுகிறதாம்.

* * * *

கல்கத்தாவிலுள்ள எல்லாக்காலேஜ்களிலும் பௌதீக பரீக்ஷணசாலை ஏற்படுத்துவதற்காக காலேஜ் ஒன்றுக்கு ரூபாய் 10,000 கவர்ன்மெண்டார் கொடுத்தார்கள். ரிப்பன் காலேஜ் சொந்தக்காரர் பாபு சுரேந்திரநாத் பானர்ஜி தமக்கு கவர்ன்மெண்ட் உதவி வேண்டியதில்லையென்று மறுத்துவிட்டுத் தம் காலேஜில் தாமே செலவு செய்து லெபொரெடரி ஏற்படுத்துகிறார்.

* * * *

இந்தியாவில் உள்ள ஏழைப் பொதுஜனங்களுக்கு ராகியே முக்கிய உணவுப்பொருளாய் இருப்பதோடு கூடப் பணக்காரர்முதல் கேவலம் பிச்சைக்காரர்கள்வரையில் அநுஷ்டித்து வரலாம். காப்பி சாப்பிடுவதினால் நாளாவட்டத்தில் (Diabetes) மூத்திரவியாதி உண்

டாகிறது. (Tea) சாப்பிடுவதினால் பித்தம் அதிகரிக்கிறது. ஆகையால் கேட்டைத்தருவதான காப்பியை நீக்கல்வேண்டும்.

* * * *

எருக்கு.

எருக்கஞ் செடிகளை பூண்டாக எண்ணப்பட்டிருக்கிறது. அவைகளை விருத்திசெய்வதில் குடிகள் பிரயாசத்தை எடுத்துக்கொள்கிறதில்லை. அவைகளைவெட்டி எருவாக நன்செய் நிலங்களுக்குப்போடுகிறார்கள். அதின் நார்கள் எடுத்துத் துணிகளை நெய்கிறார்கள். அது பட்டுபோலவே யிருக்கிறது. எருவாகவும், துணிகள் நெசவுக்கும் மிகவும் உபயோகமான செடிகளாக இவைகள் இருக்கின்றன.

* * * *

தாத்தா இரும்பு கம்பேனி அடுத்த வாரத்தில் ரிஜிஸ்டர் செய்யப்படும். இக்கம்பேனி முழுவதும் இந்தியர் சேர்ந்த கம்பேனியாகவே யிருக்கும். இந்தக்கம்பேனிக்கு இதுவரையில் 75-லக்ஷம் ரூபாய் சேர்ந்திருந்தது. பம்பாயில் நாளதுமீ 13உ நடந்த நண்பர்கள் கூட்டத்தில் 50-லக்ஷம் ரூபாய் அதிகம் சேர்ந்திருக்கிறது. ஆகவே இக்கம்பேனிக்கு வேண்டிய மூலதனத்தில் 6-ல் 5-பங்கு சேர்ந்துவிட்டது.

* * * *

திவி திவி செடிகள்.

அந்த தஞ்சாவூர்ஜில்லாவின் நீராரம்ப பாகத்தில் திவி திவி செடிகள்செம்மையாகப்பயிராகின்றன. காடாரம்பத்திலும் பயிராக்கலாம். மதிராஸ் பட்டணத்தில் ஒரு செடியில் உண்டாகிற காய்கள் வருஷம் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாயாக விற்பனையாகி வந்திருக்கிறது. கோவிலடி கிராமத்தில் செம்மையாக அவை பயிராயிருக்கின்றன. அதின் காய்களை மை (Ink) செய்கிறதில் உபயோகப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்.

* * * *

ஒரு வால் வேள்ளி:—வங்காளம் (கல்கத்தாவுக்கடுத்த பெரக்பூ

ரில் இல் இனங்களுக்க ...ன் ஏர் ரொவ 8.20 ...

வால்வெள்ளி வானத்திலிருந்து தென்திசையை நோக்கி வீழ்ந்ததாம். ஆனால் இந்த வெள்ளி மற்ற வழக்கமான வால் வெள்ளிகளைப்போல் விரைவாய் விழாமல் மிகவும் சாவதானமாய் விழுந்ததாகவும், பூமியின் கிட்டவந்தவுடன் பற்பல விநோதமான நிறங்களுடன் பிரகாசித்ததாகவும் சொல்லப்படுகின்றது.

• • • •

பருத்தி சாகுபடி.

இதர தேசத்தின் பருத்தி இந்தியா தேசத்தில் செம்மையாக வளருகிறதாகத் தெரியவருகிறது. ஒபிண்ட் ஜில்லாவில் ஈஜிப்ட் பருத்தி திறமாய் வளருகிறது. கார்வாங்கா யென்கிற பருத்தி விஷயம் இன்னும் அனுபோகத்தில் வரவில்லை. சடைப் பருத்தி நம் தேசத்தில் வெகு காலமாய் சாகுபடியாகிக்கொண்டி வருகிறது. இது பயிரிட விசேஷ சிரமமாவது செலவாவது அவசியமில்லை சில ஜாதிப்பருத்திகள் குப்பகோணம் விவசாய சபையின் தோட்டத்தல் பயிரானதாக தெரியவருகிறது. அணைகரைக்குச் சமீபத்தில் கோவிலடி கிராமத்திலும் இது பயிராகி லாபகரமானதாகக் கேள்வி.

• • • •

சர்க்கரை செய்வது.

ஆகிரா அயோத்திய கண்டத்தின் கவர்ன்மெண்டு உத்தியோகஸ்தர்கள் சக்கரை உண்டுபண்ணுகிற விஷயத்தில் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதாகத் தெரிய வருகிறது. அத்தேசத்தில் விவசாய டைரக்ட்டர் போலெண்டு துரையும் அவருடைய உதவி ஈ. டி. துரையவர்களும் பிரயாசம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார். கரும்பிலிருந்துபாலை எடுக்கிற யந்திரம் சுவல்ப விலையுள்ளது. அவசியமாயிருக்கிற இந்தச் சங்கதியில் இதர தேசத்தைக்காட்டிலும் மதிராஸ் பிரதேசம் பின்னிட்டிருக்கிறது. ஆனால் நம்முடைய டைரக்ட்டர் அவர்கள் இந்த விஷயத்தில் சிரத்தையோடே இருக்கிறதாகத் தெரி[illegible] சுலபமான நல்ல யந்திரமும் வேண்டியதாயிருக்கிறது.

சமாசாரக்கோத்து.

சேர, சோழ பாண்டியவம்சாரசம்செய்து கிருஷ்ணாநதி தொடங்கிக் குமரி முனைமட்டில் ஒரு கோலோச்சி மகமதியன் புகுவாரின்று 300 வருஷகால மரசாண்டகாரனடி விஜயநகர மன்னர் பெருமானான ஸ்ரீ கிருஷ்ண தேவராயர் துங்கபத்ரா திரிபுரியாகிய ஹம்பியில் அப்பாஜியின் அமைச்சில் 16-வது நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தெலுங்கு சங்கத்தைப் பிரபலப படுத்திவிட்டதின் காரணமாவது அவ்வரசனே பெரும்புலவனாயிருந்ததற்கும், தேவலோகத்திலே அஷ்டதிக்கஜங்கள் போன்றிருந்த அஷ்ட வித்யாதரர்களின் அக்கிராசனாதிபதியாயிருந்த வரசன் முன்னிலையில் பெருங் காவியாலங்காரங்கள் அரங்கேற்றப்பட்டனவாம. அவ்வரங்கேற்றமும் முன் தமிழ்சங்கத்தில் நடந்தேறியதுபோலவே நடைபெற்றதாய் சொல்லப்படுகிறது அங்கீகாரமான நூல்கள் அச்சிட்டுவிடப்பட்டனவாம் தக்க புலவர்களுக்குரிய பட்டங்களும் அளிக்கப்பட்டு வந்தனவாம். அவர்களுள் பென்னம் பெரும்புலவர்களாகிய இருவர் 'விரகண்டமணி, கண்டபேரண்டம என்னும பட்டதாரிகளாம். இத்தகைய வித்யாதரர்கள் பெரும் பிரபுக்கள் பல்லக்குச்சுமக்கப் பவனிவரப்பெற்றனரென்று மறியலாம். இவ்வாறு "மெயில்" நிருபர் ஒருவர் கூறியதில், விஜயநகர ஸம்ஸ்தான வித்வசிரோமணியாகிய அல்லாஸானி பெத்தன்னு "மனுசரித்திரம" என்னும் பெருங்காவியமியற்றிய பெருமைக்கீடாக அரசனே பல்லக்குச்சுமந்து நகர்பவனி செய்வித்ததாகவும சொல்லப்படுகின்றது.

பத்திராதிபர்.

விளம்பரம்.

சிவரகசியம்	3—0—0
சிவஞானபாஷியம்	2—0—0
திருக்குற்றாலத்தலப்புராணவசனம்	1—0—0
குமணசரித்திரம்	0—8—0
சித்தாந்தஞானரத்நாவளி	0—6—0
இராமேசுவரம் பர்வதவர்த்தனியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்	0—4—0
பவானிப்பிள்ளைத்தமிழ்	0—2—0
பரோடா கைக்குவார் மஹாராஜா அவர்கள் செய்த பஹேரா பஞ்சியாசத் தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு	0—2—0
லாலா லஜபதிராயின் சரித்திரம்	0—2—0

இங்கிலீஷிலும் தமிழிலும் அச்சுவேலை, பயிண்டு, ரூல், நம்பர் முதலிய எல்லா வேலைகளும் சகாயமான சார்ஜுக்கு நயமாகவும் சீக்கிரமாகவும் செய்துகொடுக்கலாகும். ஷீட்டு முதலிய எவ்வித உயர்ந்த பயிண்டுகளும் நேர்த்தியாய்ச்செய்து கொடுக்கப்பெறும்.

விவேகபாநுப்பிரஸ், வடக்காவணி மூலவீதி, மதுரை.